

အောင်စိန်စိန် ဖောင်စိန်စိန်

| ပုတီးကုန်း |

ဆုငယ်ချင်းမရဲ့ ငယ်စာရင်းကချစ်သူ

min myint zhaing

မင်းသိန်းမြင့်အမှတ် - ၇၄၁/၂၀၀၄ (၇)

မင်းသိန်းမြင့်အမှတ် - ၇၈၆/၂၀၀၄ (၇)

* ပထမအကြိမ်

* ဦးသန်းမြင့်(၀၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊
၁၀ မိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်။ ရန်ကုန်မြို့။

* ဦးဇော်မင်း (Wizard)
အမှတ် (၁၉၈)၊ ၃၃ လမ်း(အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

* ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁)
နေလရောင်အောင်ဆက်
(၉၆/ခ)၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

* မင်းမြင့်ခိုင်

* ၂၀၀၄ မုနစ်၊ သြဂုတ်လ၊

* ၁၀၀၀

* ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

* ၅၀ ကျပ်

သူငယ်ချင်းမရဲ့ ငယ်စာရင်းကချစ်သူ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုအရေး	ဒို့အရေး
ပြည်ထောင်စုအရေး	ဒို့အရေး
ပြည်ထောင်စုအရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်

ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို

ဆောင်ရွက်ဖက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဆောင်ရွက်သော

ပြည်ပနိုင်ငံများ အား ဆန့်ကျင်ကြ

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး

နိုင်ငံသားညီဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး

ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော

နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်

အောင် တည်ဆောက်ရေး

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး

ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး

တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်

တိုင်းရင်းသားဖြည့်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး

အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ

အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန်ထက်မြက်ရေး

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ဖိတ်စာတွေ ရတော့မှာ သင်္ဃင်၊ သင်္ဃင်ပြောခဲ့သလိုပဲ ဖိတ်စာတွေကို မောင်တို့ နှစ်ယောက်အတူတူ လိုက်ဝေကြ တာပေါ့နော်”

သူမနံ့ဘေးမှာ ရှိနေသူက လူကြီးတွေ သဘောတူထား သလို သူမကိုယ်တိုင်က ချစ်ခဲ့သည်... ဟုအထင်ရှိခဲ့သော ဇေယျာပင်ဖြစ်၏။

ဇေယျာပင်ကားတွေကို ကြားနေရပေမယ့် ကိုကို အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။ ရင်ဆိုင်နေရသောအခက် အခဲများကို ကိုကို နှင့်သူမတို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပြေရှင်းချမှန်း မသိနိုင်အောင်ပင်။

၂
ဇေယျာကို သူမကိုယ်တိုင် သဘောကျတဲ့အပြား၊ လူကြီးတွေ သဘောတူသည်အထိပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီအခြေအနေတွေကတည်းက သူမအနီးအပါးမှာ ကိုကိုရှိနေခဲ့သည်။

“အခုတလော သင် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ သင် မြင့်ဝေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အမြဲပဲ မောင် မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရတာ၊ ဘာလဲ မောင်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် သင့်ရဲ့လွတ်လပ်မှုတွေ ဆုံးရှုံးသွားမှာကို စိုးရိမ်နေတာလား၊ မောင်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ . . . ဘယ်တော့ ဖြစ်ဖြစ် သင့်ကို မောင် အလိုလိုက်မယ် ဆိုတာလေ”

“မဟုတ်ဘူးမောင် . . . မောင်ထင်နေတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

ဇေယျာကို မောင် . . . ဟု သူမကိုယ်တိုင်က မြတ်မြတ်နိုးနိုးဖြင့် ခေါ်ခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ဇေယျာက တမောင်တည်း မောင်စေချင်၍သာ သူမ ခေါ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပေ။

“ဒါဆို သင်နေမကောင်းလို့များလား၊ သင် မြင့်ဝေရဲ့ ဟန်ပန်တွေကို ဘာတွေက ဖုံးကွယ်ထားလိုက်လဲ၊ သင် နေမကောင်းနေတာ သေချာပါပြီ”

သူမဘဝ သူမဝန်းကျင်မှာတော့ ဇေယျာနှင့် အတည်တကျ မတွဲခင်ကတည်းက ယောက်ျားလေးအဖော်တွေ အတော်လေး များပြားခဲ့၏။ ဒီအထဲမှာမှ သူမအချစ်ကို ဇေယျာ ရအောင် သူ့နိုင်ခဲ့၏။

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် . . . သင့်စိတ်ထဲမှာ ရော ရင်ထဲမှာရော ဝေဒနာတစ်ခုခု စွဲကပ်နေပြီလား မသိဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အထူးကုတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ပြုမှဖြစ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လဲဆိုတာကို သေသေချာချာသိရမှာပေါ့ သင်”

“အဲဒီလောက်ကြီးအထိ မလိုပါဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သင်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ရချင်တာပဲ”

သူမဝေဒနာကို ကုစားပေးနိုင်သူမှာ ကံကြမ္မာနှင့် ကိုကိုသာပင် ဖြစ်၏။

အခုအခြေအနေမှာတော့ ကိုကိုတစ်ယောက်လည်း တွေ့ဝေမှုများစွာဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေမှာ သေချာသည်ပဲလေ။

ဒါဆိုလည်း အပြင်ထွက်မလည်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ နားနားနေ နေ နေလိုက်လေ၊ သင့်ကြည့်ရတာ အိပ်ရေးပျက်တာများပြီ

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသလိုပဲ၊ တက်ကြွမှုလည်း မရှိသလို ပျော်ရွှင်မှု
တွေလည်း ပျောက်ဆုံးနေတယ်”

ဇေယျာပြောလိုက်တာ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ သူမ၏ ပျော်
ရွှင်မှုတွေ၊ တက်ကြွမှုတွေကို လူတစ်ယောက်အပေါ်
ချစ်မိခြင်းက သိမ်းပိုက်သွားခဲ့သည်ပဲ။ အဲဒီလူကတော့ ဇေယျာ
... မဖြစ်နိုင် ဆိုတာကို သူမ အသိဆုံးပါပဲ။

သူမနှင့်ဇေယျာတို့ စကားပြောနေကြတာ အထာမကျ
ချင်။ ဇေယျာက တက်ကြွနေသလောက် သူမအဖို့မှာတော့
စိတ်ပျက်ပြီးငွေ့စရာတွေ ဖြစ်နေရသည်။

“သမီးရေ... တစ်မင်္ဂလာကနေ နှစ်မင်္ဂလာ
တော့ ဖြစ်ကြတော့မှာပဲ”

သူမနှင့်ဇေယျာတို့ရှေ့သို့ စာလေးတစ်စောင်ကိုင်ပြီး
ဒယ်ဒီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီစကားတွေကြောင့်ပင် ရင်တို့
အခုန်မြန်စေခဲ့၏။

သူမ၏တက်ကြွမှုတို့သည် စိုးရိမ်မှုကြောင့်ပင် အလျင်
အမြန် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသလား။

“ဘယ်လိုပြောတယ် ဒယ်ဒီ၊ တစ်မင်္ဂလာကနေ
နှစ်မင်္ဂလာ ဖြစ်ကြတော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီစာကို သမီး ဖတ်ကြည့်
လိုက်ရင် အပြေရှင်းသွားလိမ့်မယ်”

ဒယ်ဒီလှမ်းပေးသောစာကို ရှေ့မှာပင် အမြန်ယူဖတ်
လိုက်မိသည်။ ကံကြမ္မာကရော၊ ကိုကိုကပါ သူမကို အရုပ်ကြီး
ပြတ် ဖြစ်စေခဲ့ပြီလားလေ။

ဒယ်ဒီ ...

သားကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ ပထမဆုံး တောင်းပန်
ချင်ပါတယ်။

ညီမလေးရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်
နေတဲ့ အချိန်ကျမှ လက်လွှတ်စပယ် လုပ်သွား
တယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့ပါ။ ညီမလေးရဲ့ မင်္ဂလာ
ကိစ္စကြောင့် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်း ဖြစ်နေ
တဲ့ ဒယ်ဒီကို အလုပ်မပို့စေချင်လို့ပါ။ သား
ချစ်သူနဲ့သားတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်
လိုက်ကြပြီး ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်သွားပါပြီ
ဒယ်ဒီ။ ညီမလေးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့
သားတက်ဖြစ်အောင် တက်မှာပါ။

ဒယ်ဒီကို ပထမဆုံး စိတ်ညစ်အောင်
ပြုခဲ့မိတဲ့-

ကိုကိုထွေး

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ သင်... ကိုကိုက တကယ် လက်ထပ်သွားပြီ၊ နောက်ကားကျော်တက်တာ မခံနိုင်လို့ လုပ်သွားတာနေမှာပေါ့၊ စန္ဒာငြိမ်း နဲ့ကိုကိုတို့ တွဲနေကြတာကို သင်လည်း သိနေ တာပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သားလက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်း စာထဲမှာမပါပေမယ့် မောင်ဇေယျာမြောသလို စန္ဒာငြိမ်းပဲလို့ ဒယ်ဒီ လည်း တွေးမိတယ်၊ ကိုကိုလုပ်သွားတာကို ဒယ်ဒီခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်း တာက သမီးလို တင့်တင့်တယ်တယ်လုပ် မပေးလိုက်ရတဲ့ အတွက်ပဲ၊ သူတို့ပြန်လာရင် ပွဲတစ်ပွဲလောက်တော့ လုပ်ပေးရလိမ့်မယ် သမီး”

သူမရင်ထဲမှာ မီးတွေလောင်မြိုက်နေကြောင်းကို ဒယ်ဒီ ရော၊ ဇေယျာပါ မသိကြပေ။

သူမကလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ပေးမသိချင်။

“မရဘူး ဖေဖေ... သူတို့နှစ်ယောက် လုံးဝ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို

တွေ့ အောင်ရှာပြီး ရအောင်ခွဲပစ်ရမယ်”

“သမီးလေး”

“သင်ပြောတာတွေကို မောင် နားမလည် တော့ဘူး၊ ဘာလဲ... စန္ဒာငြိမ်းနဲ့ကိုကိုကို သင်က သဘောမတူဖြစ်နေတာလား”

“ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက် ဒီဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မပေါင်းစေရဘူး”

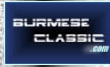
သူမကို ချွေးသိပ်စကားတွေပြောပြီး ကိုကို ရှောင်ထွက် သွားတာ အရမ်းကို သေချာနေပြီ။

သူမ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့မည်ကို ကိုကို တွေးသင့်သည်ပဲ။ မဝဲညာမထောက်ထားဘဲ စန္ဒာငြိမ်းနှင့် အဝေးသို့ ထွက်သွားခဲ့ သည်။

သူမနှင့်စိတ်ချင်းမရင်းနှီးခင်ကတည်းက သူမအနီး အနားမှာ ကိုကို ရှိနေခဲ့သည်ပဲ။

သူမကသာ ဂရုမစိုက်ဖြစ်ဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ထားခဲ့ သည်လေ။ လွမ်းသည့်စိတ်၊ ဆုံးရှုံးရသည့်စိတ်၊ မခံချင်စိတ်တို့ ကြောင့်ပင် နှလုံးသားသည် ကျွမ်းမြေ့ကြေကွဲရပြီးပဲ။

ရင်ထဲမှာ ဘလောင်ဆူပြီလေ...။

အပိုင်း (၁၈)

သင်မြင့်ဝေ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို ဒီလောကမှာ
ဘယ်သူမှ မရနိုင်စေကောင်း . . . ဟု ထင်မိသည်။

သူမ၏မာမိ ဒေါ်သင်ဖြူ ဆုံးပါးပြီးကတည်းက ဒယ်ဒီ
မြင့်ဝေက အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။ လူမမယ်
အရွယ်ကတည်းကပင် အမိမဲ့သမီးလေးကို အစွမ်းကုန် အလို
လိုက်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့၏။

“ဒယ်ဒီက အခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး
လား ကြီးမေ၊ ဒီနေ့ သမီးရဲ့ ခုနစ်နှစ်ပြည့်မွေး
နေ့ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့။”

သူမ အိပ်ရာထတော့ နေအတော်မြင့်နေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ခြံထဲမှာတော့ ညချမ်းမှာ ဆင်ယင်ကျင်းပမည့် မွေးနေ့ပွဲအတွက် ပြင်နေဆင်နေကြတာကို မြင်တွေ့ရ၏။

“စောစောကလေးတင် ဖုန်းဆက်တယ်သမီး၊ မွေးနေ့ပွဲအမိ ပြန်ရောက်လာမှာပါ။ လမ်းမှာ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကြုံရလို့ ခရီးဖင့်နေတာ ပါသမီး။”

“ကြီးမေရယ် . . . ဒီနှစ်တော့ ဒယ်ဒီဆီက ဘာ လက်ဆောင်မှ မပူဆာရတော့ဘူး။”

“ဒီအတွက် ပူမနေနဲ့သမီး၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မဖြစ်မနေ ခရီးထွက်သွားရတယ်ဆိုပေမယ့် မွေးနေ့ပွဲအမိ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ သမီးအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုခုပါလာမှာသေချာပါတယ်။”

ကြီးမေကတော့ အာမခံချက်တွေ ပေးနေ၏။

သူမ မျက်နှာသစ်အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် သူငယ်ချင်း တွေဆီမှ ဖုန်းတွေ အဆက်မပြတ် ဝင်လာတော့၏။

“Happy Birthday သင်”

“နင့်မွေးနေ့ကို ငါတို့တွေ စုပြီးလာမှာ၊ အိမ်က မိသားစုတွေပါ ခေါ်လာမှာနော်”

“သင်ရေ . . . နင် အသက်တစ်နှစ် ကြီးလာ

လေ အဖော်အပေါင်းတွေ နှင့်ရဲ့ဆိုးတဲ့ဒဏ်ကို ပိုခံရလေနေမှာပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ၏ မွေးနေ့နှုတ်ခွန်းဆက်စကားတွေကို ဖြေကြားရသည်နှင့် အတော်လေး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားရသည်။

တကယ်တော့ ဒီသူငယ်ချင်းတွေက သူမကို ခင်လည်း ခင်သလို ရွံ့ကြောက်ကြီးလည်း ဖြစ်နေကြသည်။

ထစ်ခနဲဆို သူမက စိတ်မထင်သည့်အခါတိုင်း နှုတ်စကား ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဖြစ်စေ ဗိုလ်ကျတာ ချည်းပင်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ပြီးတော့ မိတဆိုးသမီးမို့ အားလုံးနှင့်ပေါင်းသလို ဘယ်တော့မှ သင့်မြတ်မှုလည်း မရှိခဲ့ပေ။

“သမီးရေ . . . မွေးနေ့ကိတ် ရောက်လာပြီ၊ လာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သမီးဒယ်ဒီမှာထားတဲ့ ကိတ်က အရမ်းလှတာပဲ”

ကြီးမေနှင့်အတူတူ အိမ်မှလူတွေအားလုံးက မွေးနေ့ကိတ်ကို ဝိုင်းဝန်းငေးမောနေကြသည်။

မွေးနေ့ပွဲအတွက် လိုလဲလဲသေးမရှိ ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်

သော်လည်း နေ့မွန်းတိမ်းချိန်အထိ ဒယ်ဒီမရောက်လာခဲ့ပေ။

“မွေးနေ့ကိတ်ရောက်ပြီ၊ ဒယ်ဒီက အခုချိန်အထိ ရောက်မလာသေးတော့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ လေးနာရီကျော်ကျော်လောက်ဆို သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာကြတော့မှာ၊ ခြောက်နာရီမှာ မွေးနေ့ပွဲ စမယ်ဆိုတာကို ဒယ်ဒီ သိရဲ့သားနဲ့”

“ရောက်လာမှာပါ သင်လေးရယ်၊ ခြောက်နာရီမထိုးခင်ကို သင့်ဒယ်ဒီ ရောက်လာမှာပါ၊ အရေးပေါ်ကိစ္စနဲ့ . . .”

“လာပြန်ပြီလား ဒီအရေးပေါ်ကိစ္စ၊ သမီးမွေးနေ့ နဲ့ အဲဒီအရေးပေါ်ကိစ္စက ဘယ်ဟာ အရေးကြီးလဲ ကြီးမေ”

မွေးနေ့ပွဲမှာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေကို ကြီးမေတို့ အသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်နေ၏။ ကြီးမေတို့ကတော့ သူမ စိတ်ကျေနပ်စေရန် အတွက် အစွမ်းကုန်ချော့မော့ကြပေသည်။

“ကဲပါ သင်ရယ် . . . ဒီဝတ်စုံလေးကို ရေမိုးချိုးပြီးတာနဲ့ အသင့်ဝတ်ထား၊ တော်ကြာ . . . သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာရင် အသင့်မဖြစ်ဘဲ နေမယ်၊ သင်မြင့်ဝေက ရယ်နေပြီး

နေမှ လှတာလို့ လူတွေပြောကြတာ မဟုတ်လား၊ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ နေစမ်းပါ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနေမှ ဖြစ်တော့မည်။ ဒယ်ဒီက မွေးနေ့ပွဲအမီ ပြန်ရောက်လာမှာ သေချာနေသည်ပဲ။ သူမ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒယ်ဒီ အပြန်နောက်ကျခြင်းထက် မွေးနေ့ပွဲဆီသို့သာ အာရုံရောက်သွားရပြန်၏။

“မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကို ငါတို့ စားချင်လှပြီဟာ”

“ဟုတ်တယ် သင် . . . နင် ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ မွေးနေ့ကိတ်ကို မျက်စောင်းတခဲခဲ လုပ်နေကြသည်။

ညနေငါးနာရီ စွန်းလာပြီမို့ သူငယ်ချင်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ သူမကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်မရှည်ချင် ဖြစ်လာသည်။

“သင်ရေ . . . သမီးဒယ်ဒီ ရောက်လာပြီ”

ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် မွေးနေ့ကိတ်ကို လှီးချလိုက်မိသည်။ လက်ခုပ်သံများနှင့်အတူ သူမရှေ့သို့ ဒယ်ဒီရောက်လာသည်။ ဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ သနားကမားရှုပ်

အဆင်းရှိသော သက်တူရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ အတူပါလာ၏။

“သင် . . . သမီးလေး”

“ဒယ်ဒီက မကောင်းဘူး၊ အချိန်နီးမှ ကပ် ရောက်လာတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင် မပူ ဆာရတော့ဘူး”

“ဒါလား သမီး . . . သမီးအတွက် ဒီနှစ်တော့ တကယ့်ကို ထူးထူးခြားခြား မွေးနေ့လက် ဆောင် ယူလာပေးခဲ့တာ”

“ဘာလဲဟင်၊ ဘာပစ္စည်းမို့လဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ဟင်”

“ဒီမှာလေ သမီး . . . သမီးအတွက် မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပဲ၊ သမီးရဲ့ကိုကို၊ သူ့နာမည်က ကိုကိုထွေးတဲ့ ကိုကိုထွေးကို မွေးနေ့လက် ဆောင်အဖြစ် ဒယ်ဒီပေးမယ်”

“သမီးရဲ့ကိုကို”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ကိုကိုထွေး . . . သင့်ကို ညီမလေးလို့ ခေါ်လိုက်လေ”

ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် သူမ၏ကိုကိုဟု သုံးစွဲခေါ်ဝေါ်နေမှ တော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ကိုကိုထွေးကို ဂရုတစိုက်ရှိ နေကြ၏။

“ညီမလေး”

“နင်က ငါ့ကိုကိုလား”

ဒယ်ဒီပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ကတော့ သက်ရှိ လူသားတစ်ဦးပင်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကိုကိုထွေးကို မြင်မြင်ချင်းမှာ ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်သွားကြ၏။ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့်အတူ ကိုကိုထွေးတစ်ယောက်လည်း ပျော်ရွှင်နေလေသည်။

ကိုကိုထွေးက သူမ၏မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ် သည်။ အရင့်အရင့်မွေးနေ့တွေတုန်းကတော့ လက်ဝတ်ရတနာ ဖြစ်စေ၊ သူမအတွက် ဆော့စရာအရုပ်လှလှတွေဖြစ်စေ ဒယ်ဒီ ပေးနေကျ ဖြစ်၏။

ခြောက်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့လက်ဆောင်ကတော့ ထူးထူး ခြားခြားလူသားတစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။

“ငါ့ကိုကိုဆိုတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကိုတော့ ပျော်စရာ ရွှင်စရာအဖြစ် တစ်ခုခုခိုင်းမှ ဖြစ် မယ်”

သူမစကားကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်းတွေကပါ စိတ်ဝင် စားသွားကြသည်။

ကိုကိုထွေးကတော့ သူမကိုကြည့်ရင်း မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ဖြစ်နေရှာ၏။

“သူ့ကို ဘာလုပ်ခိုင်းမှာလဲ သင်က ထူး ထူးဆန်းဆန်း ခိုင်းတတ်တာဆိုတော့ ငါတို့ ကြည့်ချင်တယ်”

ကိုကိုထွေးကို အရုပ်လေးပမာ သဘောထားပြီး ခိုင်းစေ ဦးမည်။

“ဖေဖေက နင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးမှတော့ ငါ့အပိုင်ဖြစ်ပြီနော်၊ ဖေဖေက ပြောသွားသေးတယ် . . . နင်က ငါ့ကိုကိုတဲ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“ဒါဆိုရင် ငါ့မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်ရော ငါ့ကိုကို ဖြစ်တဲ့အတွက်ပါ ငါ့ခိုင်းတာကို နင် လုပ်ပြနိုင်ရမယ်၊ ဒါမှ နင့်ကို ငါ အသိအမှတ် ပြုနိုင်မယ်”

“ညီမလေး ဘာခိုင်းမှာလဲ”

“ဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာ ဒီအစပ်ကနေ ဟိုဘက် အစပ်ထိ ရောက်အောင် ရိုးရိုးမသွားရဘူး၊ ကျွမ်းထိုးပြီး သွားပြရမယ်၊ ဟိုဘက်အစပ်

ရောက်ရင် ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြန်ရမယ်”

သူမ၏ခိုင်းစေမှုကို သူငယ်ချင်းတွေက ရှင်သပ်ရှုမော ဖြစ်နေကြပေမယ့် ကိုကိုထွေးကတော့ မငြင်းဆန်ခဲ့ပေ။

တကယ်ပင် သူမ ပြောသည့်အတိုင်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ် မှာ ကိုကိုထွေး ကျွမ်းထိုးလေတော့၏။ ကိုကိုထွေး ကျွမ်းထိုးသည် မှာ ကြည့်လို့ပင် ကောင်းနေသေး၏။ မြက်ခင်းစပ်ရောက်တော့ ကင်းမြီးကောက် ထောင်ပြလိုက်သေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့်အတူ သူမပါ ရောယောင်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ဂုဏ်ပြုမိပြန်၏။

၂။

မွေးနေ့ပွဲလေးကတော့ ပျော်စရာရွှင်စရာတွေနှင့်ပင် အပြီးသတ်သွားခဲ့သည်။ မွေးနေ့ပွဲမှာ ညနက်သောကြောင့်ပင် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထဖြစ်သည်။ ကြီးမေကတော့ စားစရာသောက် စရာတွေကို အသင့်ပြင်ပေးထား၏။

“ကြီးမေ”

“ဘာလဲ သခင်”

“ဒယ်ဒီရော”

“သမီးဒယ်ဒီ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထင်တယ်”

“ဟိုတစ်ယောက်ရော”

“ဘာလဲ ကိုကိုကို ပြောတာလား”

ကိုကိုထွေးကို ကြီးမေတို့ကလည်း ခင်သွားသည်လား

မသိ။

“ဟုတ်တယ်”

“ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက် သွားတာပဲ၊ ကိုကိုကို သမီးဒယ်ဒီ မွေးစားရကျိုး နပ်ပါတယ်၊ ကိုကို အရမ်းသိတတ်တာ၊ ဖင် လည်းပေါ့တယ်၊ အရမ်းလိမ္မာတယ်”

“ချီးမွမ်းနေလိုက်တာ၊ သမီးကိုတော့ တစ်ခါမှ အဲဒီလိုမျိုး ကြီးမေ မချီးမွမ်းဘူး”

စားလက်စအတိုင်းကြီး ထားဖစ်ခဲ့ပြီး ဆူဆောင့်ကာ ထွက်လာဖြစ်သည်။ ကြီးမေကတော့ သူမအပြုအမူကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသေး၏။

ကိုကိုထွေးကို ဒယ်ဒီက ဘာလို့မွေးစားမှန်း အကျိုး အကြောင်း မသိရသေး။

ကိုကိုထွေးကို ဝေးဝေးလံလံ မရှာလိုက်ရပေ။ ပန်းပင် တွေကို ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ရေလောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။

“ညီမလေး ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

ခြေသံမကြားအောင် ဖွဖွလေးနင်းခါမှ ကိုကိုထွေး သိနေသေးသည်။

“ငါလာတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ သိရ တာတုန်း”

“လေထဲကတစ်ဆင့်သိတာ၊ ညီမလေးကိုယ်က အမွှေးနံ့သာတွေက ညီမလေး လှမ်းလာနေ တယ်ဆိုတာကို ရှေ့ပြေးအနေနဲ့ ပြောပြလို့ သိတာ”

ကြီးကျယ်လိုက်တာ . . . ဟု စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချင်။ မေးစရာရှိသည်များကို မေးချင်သည်ကြောင့်သာ စိတ်ရှည်ရပြန် သည်။

“အဲဒီရေလောင်းတာတွေကို ခဏ အသာထား ဦး၊ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့ တမင်လာခဲ့တာ”

အမိနဲ့ပေးလိုက်တော့မှပင် ရေပိုက်တွေကို ပိတ်ပြီး သူမ ရှေ့မှာ ခပ်ရိုးရိုးလေး ရယ်နေသည်။

“ဘာသိချင်လို့လဲ ညီမလေး”

“ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာပဲ နင်အိပ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ကားရိုဒေါင်ရဲ့ ထပ်ခိုးအခန်းလေး မှာ အိပ်တာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပြီ၊ နေပါဦး . . . ဒယ်ဒီနဲ့နင် က ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ပြီး နင့်ကို ဒယ်ဒီက မွေး စားရတာတုန်း”

“မနေ့က အပြစ်အယုတ်တွေကြောင့်ပဲ ဆိုပါ
တော့၊ ညီမလေး မသိသေးဘူးဆိုရင် ကိုကို
ပြောပြပါ့မယ်”

ကိုကိုထွေး၏ဟန်ပန်လေးက တကယ့်ကရုဏာဖြစ်ချင်
စရာကောင်းမှန်း သိသော်လည်း စိတ်ကို တင်းတင်းထားပြီး
အပေါ်စီးက ဆက်ဆံမိသည်။

“မနေ့ကတော့ ကိုကိုဘဝဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင်
ရုတ်တရက် ကျသွားသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီလို
သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရလို့
အဲဒီ ကံဆိုးမှုတွေက လျော့သွားသလိုပဲ”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါဟာ၊ နင်က စကား
ကြော သိပ်ရှည်လွန်းတယ်ကိုကို၊ ဒယ်ဒီက
နင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တာ
နော်၊ ဒယ်ဒီမွေးစားတာတွေ မမွေးစားတာ
တွေ အသာထား၊ နင့်ကိုတော့ ငါပိုင်တာ
သိထားဦး”

ကိုကိုထွေးကိုတော့ သက်မဲ့အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို
သဘောထားဖြစ်သည်။ သူမ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဗိုလ်ကျစိုးမိုးခွင့်
ရသော်လည်း အတိုင်းတာတစ်ခုအထိသာ။ ကိုကိုထွေးကိုတော့
အစွမ်းကုန်ဗိုလ်ကျလို့ရမည်ဆိုတာကို သိနေ၏။

“ကိုကို သိပါတယ်၊ ညီမလေးဆိုးသမျှကို
သည်းခံဖို့ ဒယ်ဒီပြောပြီးသားပါ”

“ကဲ ပြော . . . မနေ့က နင် ဘယ်လောက်ထိ
ကံဆိုးပြီး ဒယ်ဒီက မွေးစားဖို့ ခေါ်လာရတာ
တုန်း၊ နင့်မှာ မိဘတွေ မရှိကြဘူးလား”

“မနေ့က ဒယ်ဒီနဲ့ မတွေ့ရခင် အချိန်လေး
မှာပဲ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့တာ၊ ကိုကိုတို့က
ဆင်းရဲပါတယ်၊ ဖေဖေမေမေတို့နဲ့အတူတူ
သူများဆီမှာ လယ်စာရင်းငှား လုပ်ရတာပါ။
အဲဒီမနက် နှင်းတွေ မိုးလင်းတဲ့အထိ ကျနေ
တယ်၊ လယ်ကွင်းတွေဆီ သွားဖို့ အဝေးပြေး
လမ်းမကို ကိုကိုတို့ သုံးယောက်ဖြတ်ကြတယ်၊
တကယ်တော့ ကိုကို အသုံးမကျတာ၊ အိပ်ငိုက်
ငိုက်နဲ့ လမ်းကိုဖြတ်ကူး လိုက်တာ နှင်းတွေက
ပိတ်အောင်ကျနေတော့ မောင်းလာတဲ့ကား
ကလည်း ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီ

မှာတင် ကိုကိုကို တိုက်မှာစိုးလို့ ဖေဖေနဲ့မေမေ တ အတင်းပြေးဝင်ပြီး ကိုကိုကို တွန်းထုတ် လိုက်ကြတယ်။ ကိုကိုကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ လွတ်သွားပေမယ့် ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်ကို တော့ သွေးတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ တိုက်တဲ့ ကားကလည်း နှင်းတောထဲမှာ ရပ်မပေးဘဲ မောင်းပြေးသွားတယ် ညီမလေး။”

ကိုကိုထွေးတစ်ယောက် နောက်ကြောင်းပြန်ပြောပြ ရင်းကပင် မျက်ရည်တွေဝဲနေတာကို သတိထားဖြစ်သည်။

“အဲဒီကိစ္စမှာ ဒယ်ဒီက ဘယ်ကနေဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဒယ်ဒီကားလေး ရောက်လာ တယ်။ အဖေနဲ့အမေကို ဆေးရုံပို့ပေးတယ်။ အဖေကတော့ နေရာမှာပဲ ဆုံးသွားတာ။ အမေကတော့ ဆေးရုံအထိ အသက်ပါသေး တယ်။ ဒယ်ဒီက ကိုကိုကို ခေါ်လာခဲ့တာလေ။ အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲ ညီမလေး။”

“ဒယ်ဒီ အပြန်နောက်ကျရတာ အဲဒီကိစ္စတွေ ကြောင့်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး...။ အဖေနဲ့အမေကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ကိစ္စရော၊ ကိုကိုကိုခေါ်သွားဖို့ကိစ္စ ကိုပါ လုပ်နေရတာနဲ့ ဒယ်ဒီ အလုပ်ရှုပ်သွား တာ။ ဒယ်ဒီနဲ့ စတွေ့တုန်းက ကိုကိုက တကယ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်လေးပါ။ ရန်ကုန်အဝင်မှာပဲ ဆံပင်ညှပ်၊ အဝတ်အစားတွေ လဲခိုင်းပြီး ညီမလေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ဒယ်ဒီခေါ်လာခဲ့တာ။”

“အင်းလေ၊ ဒယ်ဒီက လူတွေကို သနားတတ် တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ ဒယ်ဒီခေါ်လာတာ မခေါ် လာတာထက် ကိုကိုထွေးဆိုတဲ့ ကောင်လေး ဟာ သင်္ဇင်မြင့်ဝေရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုကိုထွေးကို သင်္ဇင်မြင့်ဝေက ပိုင်တယ်။ ဒါကိုတော့ နှင်သိထားနော်”

သူမနှင့်ကိုကိုထွေးတို့ စကားပြောနေသည့်နေရာသို့ ဒယ်ဒီ ရောက်လာသည်။

“ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက် ပန်းခြံထဲမှာ ကစား နေကြတာလား။”

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့များလဲ ဒယ်ဒီ”

“ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး ကိုကို၊ ဒယ်ဒီစကား ပြော ချင်လို့ပါ”

ဒယ်ဒီပြောမည့်စကားကို နားမထောင်သေးဘဲ အလျင်
စလို မေးလိုက်မိသည်။

“ဒယ်ဒီ... ကိုကိုက ကျောင်းတွေဘာတွေ
ရော နေရဲ့လားဟင်”

“အဲဒီကျောင်းကိစ္စကိုပဲ ပြောမလို့ သမီး၊ ဒီနှစ်
ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ သမီးနဲ့ကိုကိုတို့ အတူတူ
ကျောင်းတက်ရမှာ၊ ကိုကိုက သမီးလေးနဲ့
အတန်းအတူတူပဲလေ”

“ကိုကို... နင့်အသက်က ဘယ်ယောက်လဲ”
“ရှစ်နှစ်”

“ငါ့ထက်တောင်မှ တစ်နှစ်ကြီးပြီး အတန်းကျ
တော့ လာတူရလား”

“ကဲ . . . သမီးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်
ခြံထဲမှာ ကစားကြဦး၊ ဒယ်ဒီ အလုပ်သွား
လိုက်ဦးမယ်”

ဒယ်ဒီကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်၏အခြေအနေကို
အကဲမခတ်ခဲ့။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ ညီမလေး”

“မနေ့ညက ဒိုက်ထိုးတာ အရမ်းကြည့်ကောင်း

တာပဲ၊ ဟိုလေ . . . အခုပျံနေတဲ့ ပုစဉ်း
ကောင်လေးတွေကို လိုက်ဖမ်းပေးပါလား”

သူမ ဘယ်လောက်ဆိုးမှန်းကို၊ ကိုကို မသိသေးတာ
တော့ သေချာသည်။ ပုစဉ်းလေးတွေကို လိုချင်သောကြောင့်
တိုကိုအား ပူဆာမိသည်။ ဖမ်းပေးမည် ပြင်ပြီးမှ တစ်ခုခုကို
သတိရသွားပြီး ကိုကို လက်တွန့်နေလိုက်၏။

“လိုက်ဖမ်းလေ ကိုကို၊ ဘာဖြစ်သွားတာတုန်း”

“မဖမ်းချင်ဘူး ညီမလေး၊ ကိုကိုဘဝက မိတကွ
ဖတကွဖြစ်နေတော့ ဒီလိုမလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“မရဘူး . . . ပုစဉ်းတွေကို လိုက်ဖမ်းပေး”

အမိန့်သံနှင့်အတူ ခြေဆောင့်ပြုလိုက်တော့ ကိုကိုထွေး
မနေသာတော့ပေ။

ပုစဉ်းကောင်လေးတွေကို ဒိုင်ဗင်ပစ်ပြီး လိုက်ဖမ်းပေး
ပြန်သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီး သလင်မြင့်ဝေ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ရော၊ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာပါ အကောင်းဘက်မှာရော၊
ဆိုးသွမ်း သည့် နေရာမှာပါ နာမည်ကြီး
ဆင်ရှားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သလင်မြင့်ဝေကို တုပပြီး မိနိုင်းမည့်သူမရှိ . . . ဟု အမြဲ
မော်ကြားပြီးနေပြစ်သည်။ အခုတော့ သလင်မြင့်ဝေကို ပန်းချင်း
သွင်လာမည့်သူ ပေါ်လာ၏။

ဒီလူကတော့ တခြားလူ မဟုတ်ပြန်။

အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ပမာသဘောထားပြီး လုပ်ချင်တိုင်း
ထုပ်ထွေးရနေသော ကိုကိုထွေးပင် ဖြစ်လေ၏။

“နင်ကြားပြီးပြီလား သင်”

“ဘာများလဲ”

“တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ပညာရည်ချင်းစစ်မှတ် တမ်းတွေမှာ အမှတ်သွင်းပြီးပြီတဲ့”

“ဘာများလဲလို့ . . . ဘာသာရပ်တွေမှာ အမှတ်အများနဲ့ ပထမနေရာကို ငါပဲရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စက အတန်းတိုင်းမှာ လစဉ် နှစ်စဉ်ဖြစ်နေတဲ့ဟာပဲ၊ ဘာများအထူးအဆန်း ဖြစ်ရမှာလဲ”

သူငယ်ချင်းနီလာကိုစကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် သဘော ထားပြီး ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ နီလာကိုကတော့ ပြောစရာ စကားတွေ ကျန်သေးသည်မို့ ဆက်ပြော၏။ နီလာကို ပြောလိုက် သော အခါမှ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသေး၏။

“မဟုတ်ဘူး သင်၊ အခုကြားနေရတဲ့သတင်း က အတော်လေးထူးတယ်၊ အမှတ်အများဆုံး ရတာရော၊ ပထမရတာရော နင်မဟုတ်ဘူးတဲ့ သင်”

“ငါမဟုတ်လို့ ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ၊ ငါ့ကို ဘယ် သူ ပြိုင်နိုင်မှာလဲ၊ မယုံရင် နင်စောင့်ကြည့် နီလာကို”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ငါလည်း မသိဘူး သင်၊ ဒီသတင်းပြန်နေတာတော့ အရမ်းကို သေချာတယ်၊ ဒီနေ့ အတန်းပိုင်ဆရာမက ကြေငြာမယ် ပြောတာပဲ”

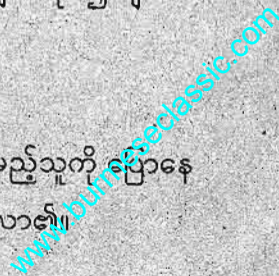
“တကယ်ဟုတ်ရင်တော့ နင်ပြောသလို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ နီလာကို၊ ငါ့အထင်တော့ ငါ့ကို ကျောင်းတက်ပြီး ပထမ နေရာကို ယူနိုင်မယ့်သူ မရှိဘူး ထင်တာပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နင်သာ မသိတာနေမှာပေါ့၊ နင့်ကို ကျိတ်ပြိုင်တဲ့သူရှိလို့ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီနေ့ အဖြေပေါ်မှာပဲ အားလုံးကလည်း ဒီသတင်း ကို စိတ်ဝင်စားနေကြတာ သင်၊ တကယ် ဟုတ်ရုံမှန်ရင်တော့ အဲဒီလူက နင့်ထက်တော့ နာမည်ကြီးသွားမှာအမှန်ပဲ သင်”

အစဉ်လာမပျက် ပထမနေရာမှာ အမှတ်တွေပြတ်ပြီး ယူလေ့ရှိသော အလေ့အထကို ဘယ်သူကများ တုပ၍ ဖျတ်စီး နိုင်မည်နည်း။

“ညီမလေး”

သူမနေရာကို လူယူဝင်ရောက်လာမည့်သူကို ပြောနေ ဆို နေမှာပင် ကိုကိုထွေးက အနားရောက်လာ၏။

“ဘာလဲ ကိုကို”

“တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကို ပိုက်ဆာလို့ ကိုကို မှာ ပိုက်ဆံပါမလာခဲ့ဘူး၊ ညီမလေး ကိုကိုကို မုန့်ဝယ်ကျွေးပါလား။”

“ဘာများအရေးကြီးလဲလို့ နားထောင်နေတာ၊ ရော့ နှင်ဝယ်စားချင်တာ ဝယ်စား၊ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ လည်း ပြန်မပေးနဲ့၊ ဖာနီတော့ ပြောထားရဦး မယ်နော်၊ အကျင့်မကောင်းတဲ့ နှစ်ကျတွေနဲ့ လည်း သိပ်အရောမဝင်နဲ့၊ အဲဒီအကောင်တွေ က အကျင့်ပေါင်းစုံ၊ အတတ်ပေါင်းစုံတတ်ကြ တာ”

“စိတ်ချပါ ညီမလေးရာ၊ ကိုကိုမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းတာဆိုလို့ ညီမလေးပဲရှိတာ၊ ကျန်တဲ့ လူတွေကတော့ တာဝန်အရ မေးထူခေါ်ပြော အဆင့်မှာပဲ ထားတာပါ”

ကိုကိုထွေးကတော့ သူမစွန့်ကြဲလိုက်သော ပိုက်ဆံကို ကျစ် ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး မုန့်ဆိုင်များရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

“သင့်ကိုကိုက သနားဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ နင့် အန္တတာကို တော်ရုံလူ ခံနိုင်တာ မဟုတ် ဘူး၊ အင်းလေ . . . သူ့ဘဝကလည်း မိမရှိ

ဖမရှိဆိုတော့ နင် ဘယ်လောက် သူ့အပေါ် ဆိုးဆိုး သည်းခံရမှာပေါ့၊ ကျောင်းကလူတွေ အားလုံးကတော့ ကိုကိုထွေးရဲ့ဘဝကို သိထား ကြတော့ သနားကြတယ်”

“ငါ့ကို မတတ်သာလို့ ပေါင်းသင်းနေကြတာကို ငါသိတယ် နီလာကို၊ ငါ့ကွယ်ရာမှာတော့ ငါ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ အကောင်းပြောကြ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကိုတော့ လူတွေက တော်တော်ခင်ကြမင်ကြတာပဲနော်”

“နင့်ကိုကိုက မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံ ကြား သနားပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းများ ပြည့်ခဲ့ သလားမှ မသိတာပဲ”

ကိုကိုထွေးအကြောင်းကို ပြောကြဆိုကြရင်း အတန်းထဲ သို့ နီလာကိုနှင့် အတူတူဝင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ . . . ဒီနေ့တော့ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကို ဆရာမ အားလုံးသိအောင် ပြောပြမယ်၊ အားလုံးရဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို ဆရာမ စေစေးမယ်”

အတန်းပိုင်ဆရာမက ဝမ်းသာအားရမျက်နှာဖြင့် စကား
တွေ ဖောင်ဖွဲ့နေပြန်၏။

ပထမရမည့်သူကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

သူမ၏မှတ်တမ်းကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ဒုတိယသာရ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမနှင့်အတူ ထိုင်နေကြသူများက သူမမှတ်တမ်းကို
အလှအယက် ယူကြည့်ကြသည်။

“ဟယ် . . . သင်က ဒုတိယပဲရတယ်”

“ဒါဆို . . . ပထမရတဲ့လူက ဘယ်သူများလဲ
မသိဘူးနော်”

သူမစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ခံစားရလိုက်သည်။
သူမ အမြဲတမ်း နေရာယူဖြစ်သော ပထမနေရာကို ဘယ်လို
လူစားမျိုးက လုငင်ယူလိုက်ပါလိမ့်။ အားလုံးနှင့်နည်းတူ ပထမရ
သောသူကို အရမ်းသိချင်သွားသည်။

“အားလုံးလက်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတွေ ရောက်
နေကြပြီ၊ ကိုယ့်အားနည်းချက် အားသာချက်
တွေကိုလည်း သိနေကြပြီ၊ ထူးထူးခြားခြားပါပဲ၊
အမြဲတမ်း ပထမရနေတဲ့ သင်မြင့်ဝေ
ကတော့ ဒုတိယနေရာကို ရောက်သွားရတယ်၊
ပထမနေရာကို ရယူလိုက်တဲ့သူကတော့ ကိုကို
ထွေးပါပဲ”

လက်ခုပ်သံတွေ အကြည့်တွေကြားမှာပင် သူမ ငိုချင်

စိတ်ပေါက်သွားမိသည်။ အားလုံးက ကိုကိုထွေးကို ဝိုင်းဝန်း
ခိုးကျူးနေ၏။

သူမ၏ပထမနေရာကို ကိုကိုထွေးတစ်ယောက် တရား
နည်းလမ်းကျစွာဖြင့် လွှဲပြောင်းယူလိုက်ပြီပဲလေ။

“ညီမလေး”

ကျောင်းဆင်းတော့ အိမ်ကကားပေါ်မှာ ကိုကိုထွေးနှင့်
ဆုံဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို ပထမရသွားလို့
ညီမလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

တခြားတစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင်တော့ ကိုကိုထွေး
ပြောသလို စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ သေချာ၏။ အခုကိစ္စက လုံးဝ
မထင်ထားသောကိစ္စ။ ကိုကိုထွေးသည် သူမ ပြိုင်ရမည့် လူစားမျိုး
ထဲမှာ မပါဝင်ပေ။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ
ဒေါသဖြစ်နေရတာ ကိုကို”

“ကိုကိုတို့ပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ နင့်ကို ပထမနေရာ လွှဲပေး
လိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ”

“ညီမလေးရယ် ပြန်ပြောင်းယူလို့ရရင် ကိုကို
လွှဲပေးချင်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ စာမေးပွဲ
တွေ ကျရင် ကိုကို လျှော့ပြေးပေးပါ့မယ်
ညီမလေး”

ဒီစကားမျိုးပဲ ပြောမည်ဆိုတာကို ကြိုသိနေသည်။ ဒီလို
အဖြစ်မျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံနိုင်ပေ။ ဒီလိုနည်း
လမ်းမျိုးဖြင့် ပထမနေရာမှာ မနေချင်။

“လျှော့ပေးဖို့ မလိုဘူး ကိုကို၊ နင့်နေရာမှာ
တခြားတစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင် ငါပိုပြီး
ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့၊ နင့်လျှော့မပေးနဲ့ ကြား
လား၊ ငါ့ ဘာသာ ပြန်ကြိုးစားမယ်၊ တော်ကြာ
အခြား တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီနေရာကို
ဝင်ယူသွားရင် ငါရောနင်ရော ပိုပြီးအရှက်ကွဲ
ကုန်မှာပေါ့”

“အင်း ညီမလေး ပြောတာလည်း ဟုတ်နေ
တာပဲ”

“ဒါဆိုရင် နင်လုပ်တာ ကြိုးစားတာကို ဒီ

အတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်နေ၊ နင် တကယ်တော်လို့
ပထမ နေရာကို ပေးလိုက်ရတာပဲလို့ မှတ်ယူ
လိုက်မယ်”

ပြောသာပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ချင်။
တခြားနေရာမှာ ကိုကိုထွေးကို အနိုင်ကျင့်ချင်ပေမယ့်
ဒီလိုမျိုးမှာတော့ ခွင့်လွှတ်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူမအတွက်တော့ သင်ခန်းစာတစ်ခုကောင်းကောင်း
ကြီး ရလိုက်တာပဲ . . . ဟု မှတ်ယူလိုက်မိသည်။

ဟိုတုန်းကတော့ သင်္ဃေမြင့်ဝေက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထင်ရှားသောသူ။ ကိုကိုထွေးရောက်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းနှစ်များမှာတော့ သင်္ဃေမြင့်ဝေနှင့်အတူ ကိုကိုထွေးကိုပါ သူမ ပတ်ဝန်းကျင်က အတူရောပြီး သတိထား အသိမှတ်ပြုလာခဲ့သည်။

ကိုကိုထွေးကို အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို သဘောထားခဲ့သည်။ နိုင်ထက်စီးနင်းငယ်နိုင်သဘောမျိုးဖြင့် ပြုမူနေထိုင်ခဲ့သည်။

သူမရော ကိုကိုထွေးပါ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် လူပျိုအပျို ဖော်ဝင်လာရုံမက အတန်းတွေလည်း ကြီးလာခဲ့၏။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရပါလျှင် . . . ရှစ်တန်းနှစ်ရောက်

တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူမကိုရော ကိုကိုထွေးကိုပါ သိသိသာသာကြီး အသိမှတ်ပြုလာခဲ့၏။

“နီလာကို . . . နင် ဘာငေးနေတာလဲ”

ဆရာမ မလာသေးသည်မို့ အတန်းထဲရှိ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ စကားတွတ်ထိုးနေကြ၏။ သူမနံဘေးမှ နီလာကိုက ယောက်ျားလေးတွေဘက်ကို ငေးမောနေသည်။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

“ဘာမလုံမလဲဖြစ်ပြီး ရယ်ရတာလဲ နီလာကို”

နီလာကို မျက်စိရောက်ခဲ့သောနေရာကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ တခြားလူကို မတွေ့ရဘဲ ကိုကိုထွေးကိုသာ မြင်မိသည်။

“နင့်ကိုကိုကို လှမ်းငေးနေမိတာ၊ အဲဒါကြောင့် ရယ်တာပေါ့၊ သူ့ခိုးလူမိဖြစ်ခွားလို့လေ သင်”

နီလာကိုစကားက နည်းနည်းတော့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ကိုကိုထွေးကို ငေးနေတာရယ်ရယ်တာရယ်ပြီးတော့ နီလာကို ပြောလိုက်သောစကားများကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင်းက ခေါင်းရှုပ်သွားရသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်း နီလာကို . . . နင် ရုတ်ရုတ်

လုပ်မယ် မကြံနဲ့နော်၊ ငါ့အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“နင့်ကို မလိမ်ပါဘူးဟာ၊ အခု ခဏလေး အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ကိစ္စကို ငါပြောပြမှာပါ၊ ရယ်စရာလည်းကောင်းသလို ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ရှက်သလိုလို ကြောက်သလိုလို ဖြစ်နေမိတယ်”

နီလာကိုစကားတွေကို နားထောင်နေရင်းကပင် နားလည်ရခက်နေပြန်၏။ စိတ်မရှည်ချင်တော့သည်မို့ . . .

“ဘာလဲ နင်က ဘာတွေငေးပြီး ဘာတွေ မလုံမလဲဖြစ်ရတာလဲ နီလာကို”

“ငါ ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီနေ့မှ နင့်ကိုကိုကို သေချာကြည့်မိတာ၊ နင့်ကိုကိုက တကယ်ချောတာပဲ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားပီသတဲ့ပုံပဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီအရွယ်ဒီအတန်းနဲ့ ဒီစကားမျိုး ပြောရသလား နီလာကို”

“ငါတို့အရွယ်က မငယ်တော့ဘူးဟာ၊ ဒီအရွယ်က စိတ်ကစားတတ်တယ်၊ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးနားဝရှိတယ်၊ အဲဒါ

ကြောင့် နင့်ကိုကိုကို ငေးမိပြီး ငါ မလုံမလဲဖြစ်
မိတာ၊ နင်ရော ဘာထူးသေးလဲ သင်၊ နင်
အပျိုဖြစ်လာလို့ နင့်ကို ပိုးချင်ကြည့်ချင်ကြတဲ့
သူတွေအများကြီးပဲ မဟုတ်လား”

“ငါက ငါ့ဖါ ကိုကိုက ကိုကိုပဲ ဘာဆိုင်တာမှတ်
လို့”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ နင်ရော ငါတို့ရော အတူတူ
အရွယ်ရောက်လာကြတာပဲဥစ္စာ၊ နင်ရော
ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး ငါ ချီးမွမ်းသလို မချီးမွမ်း
ဘူးလား”

“ငါကတော့ သူ့ကို မြင်နေတွေ့နေကျမို့လား
မသိဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့
ကိုကိုက သိပ်ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မနေဘူး
နီလာကို”

လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိုက်မတူနိုင်သလို
ကြည့်ပုံမြင်ပုံချင်းကလည်း ကွဲပြားတာ သဘာဝပဲဖြစ်သည်။

“နင်တို့တွေက မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ကြဘူး
နော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ နီလာကို”

“အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြီးချင်းထား ကြီး

ချင်းငြိဆိုတဲ့စကားပုံက ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အေး . . . စကားပုံက စကားပုံပဲ နီလာကို၊
ငါ နင့်လို စိတ်ကူးယဉ်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ ကိုကို
လို လူစားမျိုးကို အိပ်မက်မက်တောင်
ခေါင်းထလျှော်ပစ်လိုက်မှာ”

“နင်က ပြောအားရှိမှာပေါ့၊ ရုပ်ချောဥစ္စာပေါ
တစ်ဦးတည်းသော သူငွေသမီးပဲဥစ္စာ”

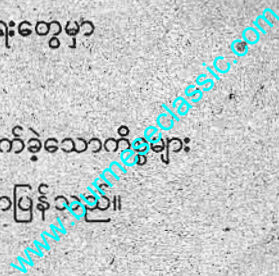
“အေး . . . ဘာဖြစ်သေးတုန်း”

နီလာကို မခံချင်အောင် ပက်ခနဲပြောနေမိသည်။ နီလာကို
တော့ အပြုံးအရယ်မပျက်ဘဲ ကိုကိုထွေးနှင့် ပတ်သက်သည်
များကို ဆက်ပြောသည်။

“အေးပါ နင် အခြေကြီးမှန်းကို သိပါတယ်၊
ဒါ ထားပါတော့ နင်သာ ဂရုစိုက်တာ၊ ကိုကို
ထွေးကိုတော့ နင်နဲ့အပြိုင်ပဲ လူတွေက နေရာ
ပေး ဂရုစိုက်လာကြတာ၊ တစစ တစ်နှစ်နှစ်နဲ့
နှင့် နေရာ တော်တော်များများကို သူက ဖဲ့ဖဲ့
ယူသွားတာနော်၊ ပညာရေး လူမှုရေးတွေမှာ
လေ”

နီလာကိုပြောမှပင် မသိမသာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောကိစ္စများ

တစ် အတွေးထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်လို့လာပြန်သည်။

သူမပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုကိုထွေး စရောက်လာကတည်းက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူမ ဖွဲပေးလိုက်ရခြင်းတွေက နည်းနည်းနောနောတော့ မဟုတ်ပေ။

“နင် ဒီစကားမျိုး ပြောလာမှ ငါတွေ့မိတာ နီလာကို၊ ငါ သူ့ကို မသိမသာနဲ့ ဖွဲဖွဲပေးလိုက်ရတာတွေက တော်တော်များနေပြီပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ သဇင်၊ ငါတို့အမျိုးတွေထဲမှာ အဲဒီလို အရှုပ်အရှင်းတွေ ရှိတယ်၊ အမွေပေါဟာ၊ အခု ဘာမှမဖြစ်ကြပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်ကျရင် နင့်ကိုကိုက နင်တို့ပိုင်တဲ့ ဥစ္စာတွေကို ဖွဲယူမယ့်လူ ဖြစ်နေမှာနော်”

“ဘာလဲ ငါရမယ့်ပစ္စည်းတွေကို သူကပါ ဝေစုခွဲချင်တဲ့သဘောလား နီလာကို၊ အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲ၊ သူက လိုချင်တယ်ဆိုတာတောင် ဘယ်လိုမှ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သဇင်”

“သူပေါ်လာလို့ မဟုတ်ဘူး . . . ဒယ်ဒီနောက် အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေပြုဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် မာမိဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပဲ

ငါတို့ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုရော၊ လုပ်ငန်းတွေ အားလုံးကိုပါ ရှေ့နေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ငါ့ကို လွှဲပေးထားခဲ့တာ၊ သူ့ရရင်တောင် ကျန်တဲ့ ပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါးကိုပဲရမှာ”

နီလာကိုသိအောင် ပြောပြရင်းကပင် ကိုကိုထွေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမရှင်မှာ သောကစိတ်တွေ စတင်သန္ဓေတည်ခဲ့သည်လေ။

“ကြီးမေရေ . . . ထမင်းစားတော့မယ်”

မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေသော ကြီးမေကို ပြေးဖက်ရင်းကပင် ပြောလိုက်မိသည်။ ကြီးမေကလည်း လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ခဏပစ်ထားခဲ့ပြီး သူမကို ခူးခပ်ကျွေး၏။

“စားကောင်းရဲ့လား သဇင်”

“ကောင်းတာပေါ့ ကြီးမေ၊ ကြီးမေလက်ရာက ကောင်းပြီးသားဆိုတော့ ဘာဟင်းချက်ချက် စားကောင်းနေတာပဲ”

ကြီးမေ အပင်ပန်းခံသမျှကို ဖြိန်ရည်ရှက်ရည် စားသောက်ပြလျှင် ကျေနပ်သူဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

၄၆

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

စားရင်းသောက်ရင်းကပင် စားပွဲပေါ်မှာ သတ်သတ်ခွဲ
ခပ်ထားသော ဟင်းပန်းကန်ကို သွားတွေ့သည်။

“ဒီပန်းကန်ထဲက ဘာဟင်းတွေလဲ ကြီးမေ”

“သမီးစားနေတဲ့ ကြက်အသည်းအမြစ်ရယ်၊
ပြီးတော့ ငါးဖယ်သုတ်ရယ်လေ”

“ဘယ်သူ့အတွက် ခွဲခပ်ထားတာလဲ၊ ဒယ်ဒီက
မနက်စာမှ မစားဘဲဥစ္စာ”

မေးလိုက်တုန်းက ကိုကိုထွေးအတွက်ဖြစ်မည် . . . ဟု

မထင်ထားခဲ့ပေ။

“ကိုကိုအတွက်လေ သင်”

“ဟင်”

ကြီးမေပြောလိုက်မှ စိတ်ထဲမှာ အချဉ်ဖောက်သွားမိ
သည်။ ကြီးမေကတောင် ကိုကိုထွေးကို အရေးပေးပြီး ဟင်းတွေ
ဘာတွေ ခွဲခပ်ထားနေပြီ။

“ဘာလုပ်တာလဲ သင်၊ ဒီမှာဟင်းတွေ ရှိရဲ့
သားနဲ့ကွယ်၊ သူ့ခမျာ ရေပိုက်ပျက်လို့ တခြား
သူ့သွားမခေါ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး
ပြင်နေတာ”

“မရဘူး ကြီးမေ၊ သင့်အတွက် ဟင်းတွေ
ရော၊ သူ့အတွက် ဟင်းတွေကိုပါ အကုန်ထိုင်

စားပစ်မှာပဲ၊ ပြီးမှ အစာကြေဆေး သောက်
တော့မယ်”

“သင်ကတော့ကွယ် အရမ်းဆိုးတာပဲ”

“ဘာလဲ . . . ကြီးမေက ကိုကိုကို အရေးပေး
ချင်တဲ့သဘောလား”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“မရဘူး ကြီးမေ၊ သင် ကြည့်နေတာကြာပြီ၊
အရင်ထက်စာရင် အားလုံးက သင့်အပေါ်
ဂရုစိုက်ကြတာ လျော့သွားတာ သေချာတယ်”

လုပ်ချင်ရာလျှောက်လုပ်တတ်သောအကျင့်ကို သိနေ
သောကြောင့် ကြီးမေတစ်ယောက် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်
နေရတော့၏။

ကိုကိုထွေးတစ်ယောက် ရောက်မလာခင်တုန်းကတော့
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအားလုံးက သူမကို ပထမဦးစားပေး ဆက်ဆံ
ကြသည်။ ကိုကိုထွေးကတော့ သူမ၏ဩဇာသက်ရောက်မှုများကို
သိမသာနေရင်းကပင် ဖဲ့ဖဲ့ယူသွားလေ၏။ ကိုကိုထွေးက
သူမ၏ပြိုင်ဘက်တော့ မဟုတ်ပေ။

အချိန်မရွေးဆိုသလို ကိုကိုထွေးကို သူမ အနိုင်ရနေ
သောကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး ဒီအတိုင်း
ကြည့်နေခဲ့ရ၏။

“ ညီမလေး”

“ ဘာလဲ”

“ ရှေ့နှစ်ဆိုရင် ကိုကိုတို့က ဆယ်တန်းဖြေရ

တော့မှာနော်”

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ ကိုကို၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို ပြိုင်ချင်တဲ့သဘောလား”

“မပြိုင်ပါဘူး ညီမလေးရာ၊ ကိုကိုဖြင့် ဒယ်ဒီတို့ ညီမလေးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဒီအခြေ အနေထိ ရောက်လာခဲ့ရတဲ့သူပါ”

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဘဝင်မြင့်ပြီး ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ သင်မြင့်ဝေကိုများ မော်ကြည့်မလားလို့ပါ”

“ညီမလေးရာ ကိုကိုဘဝမှာ ညီမလေးနဲ့ ဒယ်ဒီ တို့ပဲ ရှိတာပါ။ ညီမလေးက ကိုကိုအပေါ် ဘယ် လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး ကိုကို အပြစ်မယူဘူး ညီမလေး”

ကိုကိုထွေးကို ကြည့်နေရင်းကပင် တစ်ခုခု ခိုင်းချင်စိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုကိုထွေးစိတ်ကို စမ်းသည့်အနေဖြင့် တမင် ရွေးခိုင်းလိုက်မိသည်။

“ငါ့ကို တစ်ခုတူညီပါလား ကိုကို၊ ငါ့ရဲ့ဖိနပ်စင် မှာ မစီးဖြစ်လို့ ပိုတက်နေတဲ့ဖိနပ်တွေ ရှိနေ တယ်၊ အဲဒီဖိနပ်တွေကို ရေ သေသေချာချာ ဆေးပြီး နေပူလှန်းပေးပါလား”

တမင်တင်စီးမှန်းသိအောင် လေသံကို မြှင့်ပြော၏။

ကိုကိုထွေးငြင်းလည်း ကိစ္စမရှိ။ သူမ၏ စမ်းသပ်မှုက အရှုံး မရှိတာ သေချာနေ၏။

“ရပါတယ် ညီမလေး၊ ကိုကို အခုပဲ သွားလုပ် ပေးပါမယ်”

“လုပ်တာကိစ္စ မရှိဘူး၊ လူကြီးတွေ တွေ့သွား ရင် နင် ဘယ်လိုပြောမှာလဲ၊ ငါလုပ်ခိုင်းတာလို့ ပြောမှာ မဟုတ်လား ကိုကို၊ အဲဒီလိုပြောမှာ ဆိုရင်တော့ အဲဒီဖိနပ်တွေကို နင် သွားမထိနဲ့”

“ညီမလေးခိုင်းတာလို့ ကိုကို မပြောပါဘူး၊ သွားလုပ်လိုက်မယ် ညီမလေး”

ခိုင်းမိပြီးမှ သနားချင်စိတ်ဖြစ်သွားမိသေးသည်။

ဒီလိုပညာမပေးထားရင် တစ်နေ့ ရောင့်တက်မှာစိုးရ သည်ဟူသော အတွေးကြောင့်ပင် မတားဘဲ လွှတ်ပေးထား လိုက်၏။

ကိုကိုထွေးကို ဖိနပ်တွေ ဆေးကြောသုတ်သင်ခိုင်းပြီး သူမ ကတော့ ကက်ဆက်ဖွင့်ကာ ငြိမ့်နေမိသည်။

သူမ၏စည်းစိမ်ခံစားမှုသည် ကြာရှည်မခံလိုက်ပေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း . . . ကက်ဆက်ဖွင့်ပြီး နားမညည်းလွန်းဘူးလား သင်”

သိချင်းသံကို လွှမ်းအောင်အော်ပြောရင်းကပင် ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ကြီးမေ ပိတ်လိုက်သည်။

“ကြီးမေကလည်း ဒီမှာ ဖိလင်အောက်သွားပြီ”

“ဖိလင်အောက်တာတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ သင်၊ နင့်ကိုကိုက ဖိနပ်တွေ ဆေးကြော သုတ်သင်နေပါလား”

“အဲဒါများ ဘာများအရေးကြီးလဲလို့”

“အရေးကြီးတယ် သင်၊ အဲဒါ ညည်း တမင် ခိုင်းတာ မဟုတ်လား”

ကိုကိုထွေးကတော့ အပြောနှင့်အလုပ် တလွဲတွေ လုပ်ပြန်ပြီထင်၏။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပြဿနာက သူမ ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံကျဇံတာမှာ သေချာသည်။

“နေပါဦး ကြီးမေ၊ အဲဒီလိုစကားမျိုး ကိုကို ပြောလို့လား”

“မပြောဘူး၊ ညည်းလက်ချက် မကင်းဘူး ဆိုတာ ငါသိနေလို့ပဲ သင်”

“ကြီးမေရယ် သူ့ဘာသာသူ မနေတတ် မထိုင် တတ်လို့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး သမီးဖိနပ် တွေကို သန့်ရှင်းပေးနေတာပဲ၊ အနေသာကြီး ပဲ ကြီးမေရာ”

“ညည်းနေသာပေမယ့် ငါမနေသာဘူး၊ ညည်း ခဲ့ကြီးမှာပေါ့၊ ကိုကိုက ညည်းထက် အသက် ကြီးတယ်”

“ကြီးမေ ကိုကိုထွေးက ဒီအိမ်မှာကပ်နေတဲ့သူ သူစိမ်းပဲ၊ သမီးက ကြီးမေရဲ့တူမအရင်းနော်”

ကြီးမေတစ်ယောက် သက်ပြင်းတွေချပြီး သူမအနားမှ ထွက်သွားလေ၏။ ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး အသံကို ခြံခွင့် ထားလိုက်သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီး သင်မြင့်ဝေတစ်ယောက် အော်တော်များများကို လုပ်ခွင့်ရှိသော်လည်း သူမ အလုပ်ချင် ဆုံးတစ်ခုကိုတော့ ဒယ်ဒီက ခွင့်မပေးခဲ့ပေ။ သူမတို့အိမ်မှာရော ဘုမ္မဏီမှာပါ ကားတွေ အများကြီးရှိသလို ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်ကပင် သူမအတွက် ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးနိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိနေ၏။

သို့ပေမယ့် ဒယ်ဒီက သူမကို ကားမောင်းခွင့် မပေး သလို ကားတစ်စီးလည်း ဝယ်မပေးခဲ့ပေ။

“ကြီးမေ . . . ကိုကိုတစ်ယောက် မမြင်ပါ
လား၊ ဒယ်ဒီရော အပြင်သွားပြီလား”

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထပြီး အရှက်ပြေ
လျှောက်မေးဖြစ်သည်။

“လုပ်မနေနဲ့ သင်၊ စားစရာရှိတာကိုသာ စား၊
ကိုကိုက ညည်းဒယ်ဒီကို ကားမောင်းပို့ပေး
တယ်၊ ဒရိုင်ဘာ ဒီနေ့နားတယ်လေ”

ကြီးမေပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် သောက်
လက်စ ကော်ဖီတစ်ခွက် နှစ်မလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုများ ကိုကိုထွေးတစ်ယောက် ကား
မောင်းတတ်သွားသည် မသိပေ။

သူမအတွက်တော့ ကိုကိုထွေး ကားမောင်းတတ်တာ
ရော ဒယ်ဒီကို လိုက်မောင်းပို့တာကိုပါ အထူးဆန်းလို ဖြစ်နေ
၏။

“နေပါဦး ကြီးမေ၊ ကိုကိုက ဘယ်ကနေ
ဘယ်လို ကားမောင်းတတ်သွားရတာလဲ၊
ဒယ်ဒီကရောဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကို ကားမောင်း
ခွင့်ပြုရတာတုန်း”

“ဟဲ့ ကိုကိုက ယောက်ျားလေးပဲ၊ ကားမောင်း
တတ်တာ ဆန်းသလား၊ သူက အငြိမ်နေတဲ့သူ

မဟုတ်ဘူး၊ မောင်းတတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သမီး ကားမောင်းချင်တာ
ရော ကားမောင်းသင်တန်းတက်မယ်ဆိုတာ
ကျတော့ ဒယ်ဒီက ဒီနေ့အထိ ပိတ်ပင်ထား
တာလေ၊ ကိုကိုကျတော့ ဘာလို့ခွင့်ပြုရတာ
တုန်း”

“ညည်းဒယ်ဒီ ပိတ်ပင်တာလည်း မပြောနဲ့၊
ညည်းသာ ကားမောင်းတတ်ရင် အိမ်ကပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်မိခိုက်မိတဲ့အတွက် လျော်ဖို့
ပိုက်ဆံက အသင့်ဆောင်ထားရမှာ၊ ညည်းကို
စိတ်မချလို့ ပိတ်ပင်တာပေါ့”

“လုံးဝ မတရားဘူး၊ သမီးအရင်းကျတော့
ဒီတိုင်းနေရပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ လမ်းဘေးက
ကောက်ခေါ်လာတဲ့လူကိုကျတော့ မဟာ
အခွင့်အရေးတွေပေးတယ်၊ ဒယ်ဒီပြန်လာရင်
တော့ ဒီကိစ္စကို ရှင်းမှဖြစ်မယ်”

သူမတစ်ယောက်တည်း အကြီးအကျယ် ဒေါသ ဖြစ်နေ
မိသည်။ ကြီးမေကတော့ သူမ ကြိမ်းမောင်းနေပုံကို မျက်နှာရှုံ့ခွဲ
ပြီး ကောင်းချီးပေးသွားသေးသည်။

သူမစိတ်ထဲမှာတော့ ကိုကိုထွေး ကားမောင်းတတ်တာ ရော၊ ကားမောင်းခွင့်ရတာကိုပါ အစာမကြေ ဖြစ်နေမိသည်။

“ဒယ်ဒီ”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“သင်ကျတော့ စိတ်မချဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြချက်နဲ့ ကားမမောင်းခိုင်းဘူး၊ ကိုကိုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကားမောင်းခွင့်ပြုရတာလဲ ဒယ်ဒီ”

“ဒီအတွက် သမီးလေး ဘဝင်မကျဖြစ်နေတာ လား၊ ဒါကတော့ ကိုကိုနဲ့သမီးလေးက အများ ကြီးကွာတယ်၊ ကိုကိုက စိတ်ချရတယ်၊ ပြီး တော့ ယောက်ျားလေး၊ သမီးလို စိတ်ထင်ရာ ဇွတ်လုပ်တတ်တဲ့စရိုက် မရှိဘူးလေ”

“ကောင်းပြီ...ဒယ်ဒီဒီလိုသာ စိတ်မချဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ တစ်သက်လုံး သမီးကား မမောင်းရတော့ဘူးပေါ့၊ မွေးစားသားမောင်း တဲ့ကားကိုပဲ အောက်ကျိုခဲ၊ မျက်နှာငယ်လေး နဲ့ လိုက်စီးရမှာလား ဒယ်ဒီ”

“သမီးလေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုကို က သမီးအနွံတာကိုခံတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ ဒယ်ဒီတို့ မိသားစုအတွက် အားကိုးအားထားပြုလို့ရ တဲ့သူပဲ၊ သမီးမှာ အစ်ကိုအရင်းရှိခဲ့တယ်ဆိုရင် တောင် ကိုကိုလော့ဇာ အနွံတာခံလိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုစိတ်ဝမ်းကွဲတဲ့စကား သွေးကွဲ စေမယ့်စကားမျိုးကို ဒယ်ဒီကြားတာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေသမီး၊ ဘာပဲပြောပြော ကိုကိုထွေးဟာ သမီးရဲ့ အစ်ကိုရင်းတစ် ယောက်လို့ပဲ သမီးသဘော ထားရမယ်”

ဒယ်ဒီကို စကားနာထိုးပြီး စိတ်ဆိုးပြပေမယ့် အရာ မထင်ခဲ့ပေ။ ကိုကိုထွေးကတော့ လူတွေ့၏ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အောက်မှာပင် သူမကို စိတ်ဒုက္ခကောင်းကောင်းကြီး ပေးနေမှာ သေချာနေ၏။

ပြင်သို့ပြန်ထွက်

၆။

ဝင်းမြင့်ထွေးကတော့ သူမတို့ ဆယ်တန်းမှာရော၊
သူမတို့ လူငယ်ကြားမှာပါ နာမည်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ဝင်းမြင့်ထွေးကတော့ နီလာကိုနှင့် မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတော်
သည်။

နီလာကိုကတော့ ဒီပြင်မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ
ထက် သည်းခံနေတတ်တော့ သူမနှင့် အနေနီးသူဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုလည်း ဝင်းမြင့်ထွေး၏မွေးနေ့ပွဲမှာ တမင်ဖိတ်ကြား
ခြင်းခံရသောကြောင့် ကိုကိုထွေးကို ကားမောင်းပို့ခိုင်းရသည်။
ကိုကိုထွေးကိုပါ ဖိတ်သည့်ပုံစံဖြင့် ဒယ်ဒီကို ပြောသောကြောင့်
လိုလိုချင်ချင်လွှတ်ခဲ့သည်။

“မွေးနေ့ပွဲက ဒီဆိုင်မှာလား ညီမလေး”

တို့မှာ နီလာကိုနဲ့ဝင်းမြင့်ထွေးတို့
ဤပြီ၊ နင်ကတော့ ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်
နဲ့၊ ဝင်းမြင့်ထွေးက ငါတစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ ရွေးဖိတ်တာ”

“နေပါဦး ညီမလေး၊ ညီမလေး . . . ဒယ်ဒီကို
ပြောခဲ့တုန်းက နီလာကိုရဲ့မွေးနေ့ဆို၊ ပြီးတော့
အိမ်မှာပဲဆို၊ ဘာလဲ မွေးနေ့ပွဲမှ ဟုတ်ရဲ့လား”
“စကားရှည်မနေနဲ့ ကိုကို၊ ကားပေါ်မှာ
နေခဲ့ဆို နေကျန်ခဲ့”

ကိုကိုထွေးကတော့ အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူမ တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာအတွက် နောင်တ
ရနေမှာ သေချာ၏။

“သင်စစ်ယောက်တည်းပဲ လာမယ်ထင်
တာ၊ ဘာလဲ ကိုယ့်ကို စိတ်မချလို့ အဖော်ခေါ်
လာရတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်က မိုးချုပ်ကြီး မလွတ်လို့
လေ၊ တမင်လာချင်လွန်းလို့ အကွက်ဆင်ပြီး
ထွက်ခဲ့ရတာ၊ သူက ကားပေါ်မှာနေခဲ့တာပဲ၊
ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

ဝင်းမြင့်ထွေးယူထားသော အခန်းက လေးယောက်စာ
လောက်သာ ပြင်ဆင်ထား၏။

နီလာကိုက ခဏလေးနေပြီး အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်
သွားသည်။

“ဒီပြင်သူငယ်ချင်းတွေရော မလာကြဘူးလား
ဟင်”

“သင့်ကိုပဲ တကူးတက ဖိတ်ပြီး ကျွေးတာ
လေ၊ သင်နဲ့လည်း အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောချင်တာလည်း ပါတာပေါ့”

“ပြောလေ . . . ဘာပြောမှာလဲ”

“ကိုယ် ပထမတွက်တာက ဒီမှာ စားကြ
သောက်ကြပြီး တစ်နေရာရာကို အေးအေး
ဆေးဆေး သွားမယ်လို့ မှန်းထားတာ၊ အဖော်
ပါလာတော့ ကိုယ်တွက်သလို မဖြစ်ဘူး”

“ဒီမှာပဲ ပြောစရာရှိတာပြော၊ စားစရာရှိတာ
စားကြတာပေါ့၊ နောက် မတွေ့ကြတော့မယ့်
သူတွေ ကျနေတာပဲ”

“ကိုကိုထွေးနဲ့သင်က မောင်နှမအရင်းတွေ
မဟုတ်ကြဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီက သူ့ကို သနားလို့ အိမ်မှာ

ခေါ်ထားတာ၊ သူ့ဘဝက သနားစရာကောင်း
ပါတယ်”

“ကိုယ်တော့ သူ့ကို သနားတဲ့အထဲမှာ မပါဘူး
သင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သင့်အနားမှာ
သူ နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေလို့ပဲ”

“မဆိုင်တာ၊ သူ့ကို သင်က ဆေးဖက်ကြော
ဖက် လုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မောင်နှမလို့လည်း
မသတ်မှတ်ဘူး”

“သင်သာ မသိလို့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့
အမျိုးမျိုးပြောကြတယ် သင်၊ ဘာပဲပြောပြော
သင်က အရွယ်ရောက်လာရုံမကဘူး အရမ်း
လည်း လှလှလာတယ်၊ ကိုကိုထွေးကို သင့်
အိမ်ပေါ်မှာ ရှိမနေစေချင်တာ အမှန်ပဲ၊ မသင့်
တော်ဘူး သင်၊ သင့်ဒယ်ဒီကို နားလည်
အောင် ပြောပြပါလား၊ ကိုကိုထွေးလည်း
ဆယ်တန်းရောက်နေပြီပဲ၊ ဘော်ဒါတွေ
ဘာတွေမှာ သတ်သတ်နေဖို့ အဲဒီလို အကြံမျိုး
သင့်ဒယ်ဒီကို မေးကြည့်ပါလား”

ဝင်းမြင့်ထွေးကတော့ တော်တော်လေး စကားပြော
ကောင်းသူဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းမရဲ့ ငယ်စာရင်းကချစ်သူ
သူမကို စိတ်ဝင်စားသည့်အကြောင်းကိုပြောရင်း ကိုကို
ထွေးကိစ္စကိုပါ ထည့်ပြောသွားသေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအကြံ မဆိုးဘူး၊ ဒယ်ဒီကို ပြော
ကြည့်ရဦးမယ်”

“ကိုယ် ဘာကြောင့်စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာကို
သင် သိမှာပါနော်”

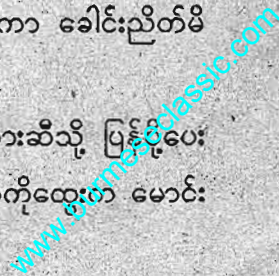
“မသိဘူး၊ နီလာကိုက ဘယ်သွားနေလဲ မသိပါ
ဘူး”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့
ကျေနပ်မိသည်။

“ကိုယ်ခေပေးပါ့မယ်၊ စားပြီးသောက်ပြီးရင်
ပြန်ကြတာပေါ့ သင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကို
အသိအမှတ်ပြုပြီး တကူးတကလာဖော်ရတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ နောက်အကြိမ်
ပေါင်းများစွာ ကိုယ်တို့ တွေ့ကြတာပေါ့နော်
သင်”

ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပြီး အပြုံးစွက်ကာ ခေါင်းညိတ်မိ
သည်။

စားပြီးသောက်ပြီးကြသည်နှင့် ကားဆီသို့ ပြန်ပို့ပေး
သည်။ သူမ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကိုကိုထွေးက မောင်း
ထွက်လိုက်သည်။

“ဝင်းမြင့်ထွေးရဲ့မွေးနေ့ဆိုရင် ကိုကိုလိုက်ပို့မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဝင်းမြင့်ထွေးနဲ့ ဒီလိုနေ
တာထိုင်တာသွားတာလာတာကို လုံးဝ
သဘောမကျဘူး ညီမလေး”

“ဒါပဲနော်၊ ဒီညကိစ္စပေဖေနား ရောက်သွား
ရင်တော့ မလွယ်ဘူးသာမှတ်”

သူမ၏ရာဇသံကြောင့်ပင် ကိုကိုထွေး သက်ပြင်းမော
တွေချနေလေ၏။

ကိုကိုထွေး၏စကားသံတွေ၊ အပြုအမူတွေကို ကြည့်ရင်း
ကပင် ဝင်းမြင့်ထွေးပြောခဲ့သောစကားများကို ကြားယောင်နေမိ
ပြန်သည်။

“ဒယ်ဒီနဲ့နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေး
ဆေး တိုင်ပင်ချင်လို့ ချောင်းနေခဲ့တာ ကြာပြီ”

သူမပြောလိုက်သောစကားနှင့် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက
ကြောင့်ပင် ဒယ်ဒီမျက်နှာမှာ အံ့ဩမှုတွေ ဖြစ်သွားသည်။

“အထူးအဆန်းပါလား သမီး၊ ဘာတွေများ
သမီးလေးက တိုင်ပင်စရာ ရှိနေလို့လဲ”

“သမီးကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်တယ်၊
သမီးအတွက် အရေးကြီးသလို ဒယ်ဒီအတွက်
လည်း အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမျိုးပဲ ဒယ်ဒီ”

ဝင်းမြင့်ထွေးပြောပြီးကတည်းက ကိုကိုထွေးအကြောင်း
စာ ခေါင်းထဲမှာ နေရာယူခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။

“ပြောပါဦး သမီး . . . ဘယ်လောက်အရေး
ကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့လဲ”

“ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပါ”

“ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တာ”

သူမကို ဒယ်ဒီက သေချာကြည့်သည်။ အမြဲတမ်းလိုလို
ကိုကိုထွေးဘက်မှာ ရှိနေခဲ့သော ဒယ်ဒီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူမ
စကားများကို နားဝင်မှာပဲဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ ကိုကိုကို ဒီအိမ်မှာ ပေး
မနေသင့်တော့ဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဘာကြောင့်လဲ သမီး”

“သမီးက အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ကိုကိုက သမီး
နဲ့ သွေးသားတော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပဏီဝန်း
ကျင်ကလည်း အမျိုးမျိုး ပြောကြမှာပဲ၊ ကိုကို
ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဖောက်လွှဲဖောက်မြန် ဖြစ်
လာရင်ဖြစ်လာမှာ ဒယ်ဒီ၊ ဒီလိုလုပ်ပါသား

ဒယ်ဒီရာ၊ သူ့ကို ဘော်ဒါပို့လိုက်ပါလား၊ ခဲဒီ

ကပဲ စာမေးပွဲဖြေခိုင်းပေါ့”

သူမစကားတွေကို အသေအချာနားထောင်နေ၏။

ဒယ်ဒီ ကတော့ ဒီလိုစိုးရိမ်မှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့တာ သေချာနေသည်။

သူမ ရှင်းပြသောအခါမှ ဒယ်ဒီသဘောပေါက်မည်လား... ဟု မျှော်လင့်မိသည်။

“ဒီစကားကို သမီးကိုယ်တိုင်က မပြောဘဲ

ကြီးမေက ပြောလာရင်တော့ ဒယ်ဒီစဉ်းစား

ကောင်း စဉ်းစားလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုစကားမျိုးဟာ

သမီးကိုယ်တိုင် ဒယ်ဒီကို ပြောရမှာ မဟုတ်

ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကလည်း ငယ်ငယ်

ကတည်းက အတူတူ နေလာခဲ့တာ၊ ကိုကိုဟာ

ဒီလိုစိတ်မျိုးမွေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို

ဒယ်ဒီ ယုံကြည်တယ်”

မျှော်လင့်ချက်တွေကတော့ ဒယ်ဒီစကားတွေကြောင့်

ပြိုပျက်သွားရပြန်၏။

“ဒယ်ဒီ .. သမီးအတွက် ဒယ်ဒီ နည်းနည်း

လေးတောင် မစိုးရိမ်တော့ဘူးလားဟင်၊

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကတောင် စိုးရိမ်တတ်

ကြသေးတာပဲ”

“သမီးပြောတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေဆိုတာ

ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ၊ ဘယ်သူလဲ သမီး၊ ဒယ်ဒီ

တို့ မိသားစုလေးကို သွေးကွဲအောင်လုပ်တာ၊

သမီးနဲ့ ကိုကိုတို့ကြားကို သပ်လျှို့လိုက်တာပဲ၊

သူများပြောတဲ့အကြံနဲ့တော့ ဒယ်ဒီကို လာ

မပြောနဲ့ သမီး၊ ကိုကိုကို ဒီအိမ်မှာပဲ

ဆက်ထားမယ်၊ ကိုကိုဟာ သမီးကိုကို အရင်း

ပမာပဲလို့ ဒယ်ဒီပြောခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်ဘူး”

“တော်ပြီ ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ

လုပ်ပါတော့၊ ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စတွေကို သမီး

ကုသိုလ်ပဲလို့ မှတ်လိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး”

ဒယ်ဒီကို ပြောမရ စည်းရုံး၍ မရသောကြောင့် အတော်

လေး ဝမ်းနည်းသွားသည်။

ဒယ်ဒီရှေ့မှာပင် ပြေးထွက်လာမိသည်။ လမ်းခုလတ်မှာ

တို့ကိုထွေးနှင့် ဆုံရပြန်သည်။ ကိုကိုထွေးကတော့ တကယ့်ကို

အောင်နိုင်သူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေပြန်သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ သူမအဖို့ နားနားနေနေ ဖြစ်နေ၏။ ကိုကိုထွေးကတော့ ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စ များနှင့် နပမ်းလုံးနေသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ ကိုကိုထွေးကို သွေးသားရင်းထက်ပိုပြီး ယုံကြည်အားကိုးနေ၏။

နီလာကိုကတော့ သူမတို့အိမ်မှာ အဝင်အထွက်များလာ သည်။ ကိုကိုထွေးက မကြိုက်ချင်ဟန်ပြသော်လည်း သူမကို ခြိန်နေ၍ မပြောဘဲနေခဲ့သည်။

ဝင်းမြင့်ထွေးနှင့်သူမတို့ အခြေအနေကလည်း ချစ်သူ ဝှမ်းစားအဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“အိမ်မှာ နင့်ကိုကိုရော နင့်ဒယ်ဒီရော မရှိကြဘူးလား”

“မရှိကြဘူးလေ၊ ဒယ်ဒီကတော့ ကိုကိုကိုစီးပွားရေးသမားဖြစ်အောင် လက်ထပ်သင်ပေးနေတာ၊ ငါ့ကို ရှိနေတယ်လို့တောင် မထင်ကြတော့ဘူး”

“သူတို့မရှိတုန်း နင့်ကို ပြောရဦးမယ် သင်”

“ဘာလဲ နင့်အစ်ကိုက တွေ့ချင်ပြန်ပြီတဲ့လား၊ အိမ်က ထွက်ရမ္ဘာရတာ မလွယ်ဘူး၊ အချိန်အကြာကြီးထွက်ဖို့ဆိုရင် ကိုကိုပါမှ ဒယ်ဒီလွတ်မှာ၊ ငါနဲ့ ဝင်းမြင့်ထွေးကိစ္စကို၊ ကိုကိုသိလို့ မဖြစ်ဘူး နီလာကို”

“နင့်ကို တွေ့ချင်တာ အခြားမဟုတ်ဘူး သင်၊ နင့်ကိုကိုကြောင့်ပဲ၊ နင့်ကိုကိုက ဝင်းမြင့်ထွေးကိုတောင် လာတွေ့ပြီးသွားပြီ”

နီလာကိုပြောသောသတင်းကတော့ သူမ၊ မသိရသေးသော နောက်ဆုံးသတင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကိုကိုထွေးတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ သတင်းအစအန ရသွားပါလိမ့် . . . ဟု စဉ်းစားဖြစ်မိသည်။

“ကိုကိုက ဝင်းမြင့်ထွေးကို လာတွေ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် သင်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝင်းမြင့်ထွေး အရမ်းဒေါသဖြစ်နေတယ်”

“ကိုကိုက ဘာတွေပြောသွားလို့တုန်း”

“စုံနေတာပဲ သင်၊ နင့်ကို အဆက်အသွယ် မလုပ်ဖို့ရော၊ ရှေ့ဆက်မတိုးဖို့ပါ၊ ခြိမ်းခြောက်သွားတယ်”

“သူနဲ့ဘာဆိုလို့တုန်း၊ ဒီကိစ္စက ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ သူ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး၊ ပြန်လာမှ ငါနဲ့ ကောင်းကောင်းတွေ့မယ်”

“နင်နဲ့ နင့်ကိုကို စာရင်းရှင်းတာက နောက်မှ၊ အခုလောလောဆယ် ဝင်းမြင့်ထွေးကို နင်သွားတွေ့ပြီး ချောမှကောင်းမယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဒေါသတွေကြီးနေတယ် သင်”

“သူရှိတဲ့နေရာကို နင်သိလား နီလာကို”

“သိတာပေါ့၊ နင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ၊ အခု ချက်ချင်း နင်အိမ်ကထွက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား သင်”

အိမ်မှာ ကြီးမေသာ ရှိနေ၏။ နီလာကိုအား ပြန်လိုက်ပို့သလိုနှင့် အလစ်ထွက်ရင် ရနိုင်ကောင်း၏ . . . ဟု တွေးလိုက်သည်။

“နင့်ကို လိုက်ပို့ရင်းနဲ့ ငါ အရဲစွန့်ပြီး သူ့ကို လိုက်တွေ့မယ် နီလာကို”

“ကောင်းတယ်”

နီလာကိုနှင့် သူမတို့အခြေအနေကို ကြီးမေက မလှမ်း မကမ်းမှနေပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

“ကြီးမေရေ . . . ခြံအထိ နီလာကိုကို ပြန် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်”

အိမ်နေရင်းအဝတ်အစားနှင့်မို့ အပြင်ထွက်လိမ့်မည် . . . ဟု ကြီးမေ မထင်ပေ။ သူမလက်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံ အိတ်ပင် မပါခဲ့ပေ။

“သင် တကယ်လိုက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့။ ကိုကိုပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေ အပေါ် အရမ်းပီလင်ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့လေ။ ဒီက အပြန်မှာ ကိုကိုနဲ့ စာရင်းရှင်းမှာ သိလား”

နီလာကိုခေါ်သွားသော ခြံထဲရောက်တော့ ဝင်းမြင့်ထွေ နှင့် သူငယ်ချင်းတွေ လေးငါးယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ဝင်းမြင့်ထွေ မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် နီလာကိုနှင့်

တကွ အားလုံးသောသူများ ရှောင်ထွက်သွားကြ၏။

“ဂရုစိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး သင်၊ သင် ဖယ်ဒီ သိသွားပြီး ကိုယ်တို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲမှာပဲ စိုးရိမ်တာပါ”

“ဖယ်ဒီသိတဲ့အခြေအနေထိ မရောက်ပါ ဘူးကွာ၊ တိုက်ကို ငယ်နိုင်ပါ။ သင်ကို သူ မကျော်နိုင်ပါ ဘူး”

ချစ်သူရည်စားဖြစ်ကြပေမယ့် ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ လွတ် လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။ ဝင်းမြင့်ထွေက နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ချင်သည် . . . ဟု နားပူနားဆာလုပ်လွန်းသော်လည်း အခြေအနေ မပေး၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ဖြစ်ပေ။

စကားပြောရင်းကပင် သူမကိုယ်လေးကို ဝင်းမြင့်ထွေ သိမ်းကြုံးဖက်ထားလိုက်၏။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နည်းနည်း ကြောက်သွားမိသည်။

“ဘာလို့ဖက်ရတာလဲ၊ တော်ကြာ ဒီပြင်လူတွေ ချောင်းကြည့်နေမှဖြင့် ရှက်စရာ”

“ဘယ်သူမှ ကြည့်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး သင်၊ ကိုယ်တော့လေ သင်ကိုကို လာပြီး ပွဲကြမ်း တာကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ သိလား”

ရင်ခွင်ထဲမှာ ထည့်ထားပြီး သူမကို စိတ်တိုင်းကျပြုမှု
တော့၏။

“တော်ပြီကွာ၊ အချိန်သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ အားငယ်နေမှာစိုးလို့ အရဲစွန့်ပြီး လိုက်
လာခဲ့တာ၊ သင်ပြန်တော့မယ်နော်”

ဝင်းမြင့်ထွေးကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် ပြန်
ချင်စိတ်တော့ မရှိသေးပေ။

လိုအပ်သည်ထက် ပိုကြာနေရင်လည်း မလိုအပ်ဘဲ
ပြဿနာတစ်ခု ထပ်တက်ဦးမည်ဖြစ်၏။

“မမြန်နဲ့တော့ သင်၊ ကိုယ်တို့ မခွဲမခွာနေရဖို့
ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်၊ သင်ပြန်ချင်
လည်း ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မနောက်နဲ့ကွာ”

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ၊ သင် ကိုယ့်ကို
ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

အတည်ပေါက် ပြောနေသလို ဝင်းမြင့် ထွေး
အပြုအမူတွေကလည်း တစ်စထက်တစ်စ ပိုပိုကဲလာ၏။

သူမစိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်လေး ဖြစ်လာမိသည်။

“ချစ်တော့ချစ်တယ် သူပြောသလိုမျိုး အခြေ
အနေအထိတော့ မရောက်ချင်သေးဘူး၊ သင်

တို့က ငယ်သေးတာပဲဥစ္စာ”

“မရဘူးသင်၊ ကိုယ့်မှာရွေးချယ်ရာ ဒီတစ်
လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ သင်ကို ချစ်တယ်ကွာ”

ဝင်းမြင့်ထွေး၏ အပြုအမူမှန်သမျှကို ကြောက်လန့်ပြီး
နှုန်းကန်နေမိသည်။ ဝင်းမြင့်ထွေးကိုချော့ရင်း ရှောင်ရှားရင်
အချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ အသံတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
ထွက်လာတော့၏။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကိုကိုထွေး လိုက်လာလို့ ထိုးကြကိတ်ကြတာ
လေ”

နီလာကိုက ပျာပျာသလဲ မင်လာ၏။

“ကိုကိုထွေး လိုက်လာတယ်”

“အေး... ဒီကောင်ကို ကောင်းကောင်းခိုင်း
ပြီး ဆုံးမလိုက်၊ ပြီးရင် ဒီအတိုင်း ဒီကောင်ကို
ထားခဲ့ပြီး ငါတို့ အမြန်လစ်တော့မယ်”

ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။ ဝင်းမြင့်
ထွေး ခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ရင်းကပင် ထိုးနှက်ကြသော

မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ညီမလေး”

သူမ ရှိရာသို့ ပြေးအလာမှာပင် ဝင်းမြင့်ထွေး၏လူများ ဝိုင်းရိုက်မှုကြောင့် မြေကြီးပေါ်သို့ ကိုကိုထွေး ပုံကျသွား၏။

“ကိုကို”

သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေသော ကိုကိုထွေးကို မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်သွားရသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ သင်၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့မှဖြစ်မှာ၊ ဟေ့ကောင်တွေ လုံးဝမထနိုင် အောင် ထပ်ဆုံးမခဲ့ဦး”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ မရိုက်ကြပါနဲ့တော့”

ဝင်းမြင့်ထွေးလက်မှ အတင်းရုန်းထွက်ပြီး ကိုကိုထွေး ရှိရာသို့ ပြေးသွားမိသည်။ သူမ အချိန်မီရောက်သွားခြင်းကြောင့်သာ ဝင်းမြင့်ထွေး၏လူများ လက်ဦးမှု မရသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“ညီမလေး”

“သင် . . . ကိုယ်နောက်ကို မလိုက်တော့ဘူး လား”

“မလိုက်ဘူး၊ ကိုကိုကို ဒီအခြေအနေအတိုင်း ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလိုမျိုး

တော့ သင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

သွေးသံရဲရဲဖြင့် သူမလက်ကို ကိုကိုထွေး ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ဒဏ်ရာများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုကိုထွေး ပြောလိုက်သေးသည်။

“ငါ့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ငါ့ညီမလေးကို မင်း ခေါ်သွားလို့ မရဘူး ဝင်းမြင့်ထွေး”

ဝင်းမြင့်ထွေးတို့အုပ်စုက အတင်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားဆဲမှာပင် ခြံရှေ့မှာ ကားနှစ်စီးထိုးရပ်လာ၏။

ခြံထဲသို့ လူကြီးများနှင့်အတူ ဒယ်ဒီရောက်လာခြင်းကြောင့် ဝင်းမြင့်ထွေးတို့အုပ်စု လှုပ်ရှားချိန်မရလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုးနှက်ခံထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ၊ အရိုက်ခံ
ထားရသော ဒဏ်ရာများကြောင့် ကိုကိုထွေးကို ဆေးရုံတင်လိုက်
ရသည်။

ဝင်းမြင့်ထွေးတို့အုပ်စုကတော့ ရဲစခန်းမှာ အချုပ်ခံရပြီး
ခံဝန်ဖြင့် ပြန်လွှတ်လိုက်သည် . . . ဟု ကြားရသည်။

“မလန့်သာမထိတ်သာ သဇင်ရယ်၊ ဒီနီလာကို
ဆိုတဲ့ ဆတ်စလူးမလေး လာလာနေတာကို
ကြီးမေ သဘောမကျတာ ကြာနေပြီ၊ ကိုကို
သာ အချိန်မီ မရှောက်ခံရင်တော့ ငါ့သမီး
လေး ရေတိမ်နှစ်ရတော့မှာ”

“ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သမီးလည်း ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ ကြီးမေရယ်၊ ဝင်းမြင့်ထွေး ဒီအကျင့်ကြံမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကို မထင် ထားခဲ့တာ”

“အခုတော့ဆီပြီမဟုတ်လား သင်္ဇင်၊ ဝင်းမြင့် ထွေးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ရဲစခန်းမှာ အမှု ပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်နဲ့၊ မိဘက ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ကလေး၊ ပြီး တော့ မိန်းကလေးတော်တော်များများကို လည်း အကြောကြံတတ်တဲ့သူဝယ်တဲ့၊ ကံ ကောင်းလို့ ငှါသမီးလေး ကိုယ်ကျိုးမနည်းရ တာ”

ကြီးမေကတော့ ရင်တမမနှင့် မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြော နေပြန်၏။

ဆေးရုံတင်ထားရသော ကိုကိုထွေးအခြေအနေက ဘာ မှန်းညာမှန်းမသိရသေးပေ။

ဒယ်ဒီပြန်ရောက်လာမှ အကျိုးအကြောင်းသိရမည်မို့ ဒယ်ဒီအပြန်ကို မျှော်နေမိသည်။

“ဒယ်ဒီကလည်း ပြန်လာခဲ့လိုက်တာ၊ ကိုကို အခြေအနေက ဘာမှန်းညာမှန်း မသိရသေး

ဘူးနော် ကြီးမေ”

“ဒီစကားမျိုး မပြောရင်လည်း ညည်းကို ကြီးမေ နာနာထုမှာသိလား၊ ကိုကိုကတော့ သူ့ညီမလေးကို ချစ်လိုက်ရတာ တုန်နေတာပဲ၊ ညည်းကသာ သူ့စိမ်းဆန်ဆန် တစ်လျှောက် လုံး နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံခဲ့တာ”

“သူ့ကို စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာကလည်း ဒဏ်ရာ တွေရနေလို့ပါ၊ သူ့ကောင်းသွားရင် အရင် အတိုင်းပဲ သမီးက ဆက်ဆံမှာပဲ”

“ဒီကလေးမပြောလေကဲလေပဲ၊ ဘေးတွေ့တာ တောင် အမှတ်မရှိဘူး”

ကြီးမေက လိုက်ရိုက်သည်ကို လွတ်အောင်ရှောင်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်ပြေးမိ၏။

တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်မှ ပြန်တွေးဖြစ်သည်။ ဘာကယ့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းသောဖြစ်ရပ်နှင့် မှတ်မထင် ဩလိုက်ရခြင်းပဲလေ။

“နင်နာသေးလား ကိုကို”

“အင်း”

“အဖျားတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒီဒဏ်ရာတွေ ပျောက်သွားရင် အမာရွတ်တော့ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့ နော်”

ကိုကိုထွေး၏ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ရင်း သနားနေ

ပြန်၏။

“အမာရွတ်ကျန်တာက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ညီမလေး နောက်တစ်ခါဒီလိုမဆိုးဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“အဲဒီလောက်ကြီးအထိ ဖြစ်မယ်လို့မှ မတွေးမိခဲ့တာပဲ”

“ကိုကို ပြောနေ၊ တားနေ၊ သတိပေးနေတာကို ညီမလေးမှ နားမဝင်ဘဲ”

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့သာ ငြိမ်နေရ၏။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ကိုကိုထွေး ပြောတာဆိုတာကို မခံချင်ပေ။

“နေရာတကာ ဆရာလုပ်လွန်းလို့ တမင်ရွံ့တာ လည်းပါတယ်၊ ကိုကိုကို ရွံ့ချင်တာနဲ့ ဝင်းမြင့် ထွေးနဲ့ တွဲလိုက်မိတာ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ညီမလေးရာ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ အခုဆိုရင် ကြီးမေရော၊ ဒယ်ဒီရော ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံးက သဇင်ကို နေရာမပေးချင်ကြတော့ဘူး၊ ကိုကိုမှ ကိုကို ဖြစ်နေကြတာ”

သူမနှင့်ကိုကိုထွေးတို့ ပြောနေဆဲနေကြစဉ်မှာပင် အခန်းအတွင်းသို့ ဒယ်ဒီနှင့်ကြီးမေ ဝင်လာ၏။

“အဲဒါပေါ့ သမီး . . . သမီးကို အားလုံးက အလိုလိုက်ထားတော့ သမီးက တမင်ဆိုးချင်နေတာ၊ သမီးကို ဒယ်ဒီတို့က ပထမနေရာမှာ ပေးထားပြီးသားပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ် သဇင်၊ နောက်ဆိုရင် ဘာကိစ္စပဲ လုပ်လုပ် ကိုကိုကိုတော့ သဇင် တိုင်ပင်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြီးမေကို ပြောပြရမယ် ဟုတ်လား”

ဒယ်ဒီရော ကြီးမေကပါ သူမကို ဖက်ထားကြ၏။ ဒယ်ဒီတို့ ဘယ်လောက်ချစ်ပြီး ဘယ်လောက်အလိုလိုက်ထားမှန်းကို သူမ အသိဆုံးပဲဖြစ်၏။

“ဒယ်ဒီ”

“ပြောလေ သမီး”

“ဒယ်ဒီမသိဘဲ သမီးလုပ်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

နော်၊ နောက်ဆိုရင် ဒီလိုကိစ္စပျိုးကို လုံးဝမဖြစ်

စေရပါဘူး”

ဝင်းမြင့်ထွေးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ရည်ရွယ်ပြီး

သူမ တောင်းပန်လိုက်၏။

“သမီးလေး ကတိပေးရင် ပြီးတာပါပဲ၊ လက်စနဲ့

ပဲ သမီးရော ကိုကိုရော သိအောင် ဒယ်ဒီပြော

ရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ဒယ်ဒီ”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုကိစ္စမဖြစ်ခင်

ကတည်းက ဒယ်ဒီစီစဉ်ခဲ့တာပါ။ ဒီကိစ္စဖြစ်

လာတော့ ဒယ်ဒီစီစဉ်တာက ပိုလို့တောင်

အဓိပ္ပာယ် ရှိသွားတယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်

ပါဘူး ကိုကိုကို အမွေစားအမွေခံအဖြစ်နဲ့

တရားဝင်မွေးစားဖို့ပါပဲ သမီး၊ ကိုကိုဟာ သမီး

ရဲ့ ကိုကိုအရင်းလို့ စိတ်ထဲက အမြဲအမှတ်ရနေ

ပါ”

ကိုကိုထွေးကို အမွေစားအမွေခံအဖြစ် မွေးစားပြီဆို

တော့ တော်တော်များများကိစ္စတွေမှာ သူမနှင့်တန်းတူ အခွင့်

ရေးတွေ ရလာတော့မည်။

ကိုကိုထွေးကတော့ ကံကောင်းပြီးရင်း ကံကောင်းနေခဲ့

အဲဒီစကားအရဆိုရင်တော့ သူမ ပိုင်ဆိုင်ပြီးသားတွေကို

အောင် ကိုကိုထွေးအား ပြန်ဖွဲ့ပေးရဖို့ သေချာသလောက်ရှိ

ပြန်၏။

ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိနေ၍သာ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ပြန်မမြော

ပြန်ခဲ့ပေ။

စောစောကဖြစ်ခဲ့ရသော ကရုဏာတရားတို့ကလည်း

ဒယ်ဒီ စကားကြောင့်ပင် ရင်ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားရပြန်၏။

ကိုကိုထွေးကတော့ သူမရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာ

အတွက် မမြင်နိုင်ဘဲ ငေးကြည့်နေလေ၏။

အပိုင်း (၃၆)

သံယောဇဉ်ဆိုတာ အပြောရခက်သားပါလေ။
အနှစ်နှစ်ကာလများစွာ အနားမှာ ရှိနေပါ
လျက် တွယ်ငြိမ့်နိုး မသိ . . . ရင်ကို အမိအရ
သိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်း ရှိခြင်းပါလား။
ကိုယ့်အချစ်၊ ကိုယ့်သံယောဇဉ်တွေထက်ပင်
သူ့အချစ်၊ သူ့သံယောဇဉ်များက ထူထည်
ကြီးမားခဲ့ပြီ ထင်ရဲ့။
မာနတရား၊ ဂရုစိုက်မှု ကင်းခြင်းများက သူ့
ချစ်ခြင်းကြောင့် ပြားပြားဝပ်စေခဲ့ပြီ။
သူမနှင့် သူတို့ကြားမှာတော့ ဘာအတား
အဆီးများ မရှိပါဘဲနှင့် သူ့စိမ်းတွေထက် စိမ်းခဲ့
ကြဖူးသည်။

ချစ်သူဖြစ်ဖို့ဝေးစွ . . . သူ့အရိပ်သူ့အယောင်
တို့သည်ပင် ကိုယ့်အတွက် အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်စရာဟု ထင်မှတ်ခဲ့ဖူးသည်။

သူ့သံယောဇဉ်များ ကြောက်ရွံ့သာ မာနဖြင့်
တိမ်းရှောင်ဖယ်ခဲ့ခြင်းလား . . . ဟု နောင်တ
ရမိ ပြန်သည်။

တကယ်တမ်း ရင်ဖွင့်ထွက်ကြတော့ နှစ်ဦး
စလုံး ဟန်မဆောင်နိုင်ခဲ့ကြပြန်။

အခါလွန်မှ ရွာသောမိုးသည် အနည်းနှင့်
အများဆိုသလို ဒုက္ခကိုရောက်စေတာ ဓမ္မတာ
ပါပဲလေ။

ချစ်ခြင်းကို သိကြသော်လည်း သူ့ရော ကိုယ့်
မှာပါ ဆိုင်သူတွေက ရှိနေကြပြန်၏။

မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ဟု ထင်မှတ်ထားခြင်းများ
က တကယ်လက်တွေ့ဖြစ်လာပြန်တော့ အင်
နှင့် ဇာတ်သိမ်းမှာကို တွေးကြောက်မိသည်။
ချစ်ခြင်းကို ချစ်ခြင်းအားဖြင့်သာ အဆုံးသတ်
လိုသည်။

မာနတွေ၊ မလိုမှုတွေကို အားလုံးဖျက်ဆီးပစ်
ချင်သည်။

ဘဝချင်း ဆုံနိုင်ဖာလျက် . . . ရင်းနှီးနီးနေပါ
လျက် ပျက်ရည်များကျရမည်အဖြစ်ပေပဲ
. . . ။

ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းမှာ သူ့နှလုံး
သားကို အနာတရ မဖြစ်စေလို။ ကိုယ့်နှလုံး
သားသည်လည်း သူ့အတွက် မငိုကြွေးချင်ပါ
လေ . . ။

စ၊မိသောဇာတ်လမ်းကို ဇာတ်သိမ်းမကောင်း
စွာဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရမည်လား . . . ။

ချစ်မိသည့်အဖြစ်၊ နောင်တွယ်တတ်သည့်
စိတ်တို့ ကြောင့်သာ သူနှင့်အတူတကွ အိပ်
မက်ရှည်ချင် ဝါသည်လေ . . . ။

သင်္ဃာတော်နှင့်အတူတူ ချစ်သူတွေဟု ခေါ်စေ
လောက်အောင် အပြစ်အပျက်များစွာထဲမှာ အဓိကအကျဆုံးသူ
ဖြစ်၏။

တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်မှာရော၊ တခြားပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ
သူမနံ့ဘေး၌ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူး
သည်။

ထိုအထဲတွင် ဇေယျာက သူများနှင့်တန်းတူ အခွင့်
အရေးမလိုချင်ဘဲ သူမအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဇေယျာအစ်ယောက်တည်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲ ကိုကို
ထွေး ပါစင်ပတ်သက်လာ၍သာ ဇေယျာနှင့်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ရုံ

မက လူကြီးချင်းပါ သဘောတူကြသည့်အဆင့်ကို ရောက်ကုန်ကြ
တော့သည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကို အနားမှာ
ထားပြီး ဘယ်သူ့အကြောင်းများ တွေးနေတာ
လဲ သင်”

ဇေယျာနှင့်ဆိုဖြစ်သည်က ဒုတိယနှစ်သင်တန်းမှာ။ အ
ဆိုရင် သူမရော ဇေယျာတို့ပါ နောက်ဆုံးနှစ်သင်တန်းစာမေးပွဲကို
ပြေဆိုပြီးနေကြပြီ ဖြစ်၏။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သင်နဲ့မောင်တို့
ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းကို ပြန်တွေးနေ
မိတာ၊ ရယ်စရာလည်း ကောင်းသလို ကိုကိုကို
လည်း ဒေါသဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ”

“ကိုကိုက မောင်နဲ့သင်တို့ရဲ့ မြားနတ်မောင်
စစ်စစ်ကြီးနော်၊ သွေးမတော်တဲ့ ယောက်ဖကြီး
လည်း ဖြစ်တယ်၊ ကိုကိုကိုတော့ မပစ်မှားပါနဲ့
သင်ရော”

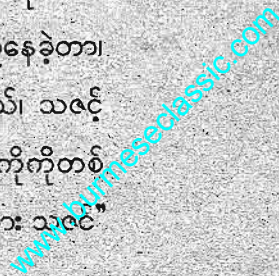
“ကိုကို ဝင်ပါလို့ လူကြီးတွေသိပြီး ပိုရင်းနှီးခဲ့
ကြတာဆိုပေမယ့် သင်က ဇေယျာကို စိတ်
မဝင်စားဘူးဆိုရင် ဒီအခြေအနေထိ လုံးဝ
မဖြစ်လာဘူး၊ ကိုကိုက ကာယကံရှင်မှ မဟုတ်

ဘဲ၊ သင်က ကာယကံရှင်ပဲ မဟုတ်လား
မောင်”

သူမပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကတော့ ကိုကိုအပြုအမူ
တွေ အားလုံးကို သူမလို အကောင်းမမြင်ခဲ့ကြပေ။ ဒီအတွက်
ကြောင့်ပင် သူမအတွက် အမြဲလိုလို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့
ရ၏။

အခုရော သူမကို ချစ်တဲ့သူ၊ မြတ်နိုးလွန်းသူ . . . ဟု
ဘယဖွပြောနေသော မောင်ကပင် ကိုကိုထွေးဘက်မှာ ရှိနေပြန်
၏။

“ဟုတ်ပါတယ် သင်ရယ် . . . ကိုကိုက သူ
တော်ကောင်းတစ်ယောက်မို့ အမျက်မထားဖို့
ပြောတာပါ။ ကိုကိုဘဝ ကိုကိုအနေအထားကို
သင်က ပိုအသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ သင့်အနားမှာ
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အနွံတာခံပြီး
စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သွေး
မတော်သားမစပ် အစ်ကိုအရင်း မဟုတ်ပေ
မယ့် သင့်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေခဲ့တာ၊
သင်ပြော သမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံတယ်၊ သင်
အနိုင်ကျင့်မှုတွေကို ဒီနေ့အထိ ကိုကိုတစ်
ယောက် ငြင်းခဲ့တာမျိုးများ ရှိခဲ့လို့လား သင်”

ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မကောင်းဘူး သင်

မောင်တစ်ယောက် သက်ပြင်းတွေချပြီး ခေါင်းတွင်တွင်
ယမ်းလေ၏။

မောင်ပြောဆိုဆုံးမနေသော စကားတွေက ဖြစ်သင့်ဖြင့်
ထိုက်တာတွေဆိုတာကို သူမ သိနေပြန်သည်။

တကယ်တွေးကြည့်ကြကြေးဆိုရင်တော့ ကိုကိုထွေးက
သူမအပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့သည်။ ထိုကောင်းကွက်တွေ
ကြောင့်ပင် ကိုကိုထွေးအား မျက်မှန်းကျိုးဖြစ်ခဲ့ခြင်း . . . ဟု
ပြောရမလိမ့်ပင်။

ကိုကိုထွေးနှင့်ပတ်သက်လာရင်တော့ ကလေးတင်
ယောက်လို့ အတွေးခေါ်မျိုးပဲရှိသည် . . . ဟုဆိုဆို သူမ
အပြောခံနေ လိုက်ဦးမည် ဖြစ်၏။

“ဒီပြင်လူတွေအတွက် သင်မြင့်ဝေရဲ့
အတွေးအခေါ်ပြောင်းချင်ပြောင်းလိမ့်မယ်၊
ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး
မပြောင်းနိုင်ဘူး မောင်၊ ဒါကို မောင် မကြိုက်
ဘူးဆိုရင်တော့ ချစ်သူအဖြစ်ကပါ မဟုတ်ဘူး၊
လူကြီးတွေ ရည်ရွယ်ထားတာကိုပါ မောင်
ပြန်စဉ်းစားနိုင်တယ်”

“မောင်ကို၊ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်အပျက်
တစ်ခု ပြောပြချင်တယ်၊ တကယ်တော့ သင်
မြင့်ဝေဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို၊ အနှံ့တာ
သည်းခံပြနေတာအားလုံးဟာ သင်မြင့်ဝေ
ကို နည်းတစ်နည်းနဲ့ အနိုင်ယူပြနေတာပဲ
လေယျာ”

စကားနိုင်သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ရင်ထဲမှ လေးလေး
နက်နက်ပင် မောင့်အား ပြောပစ်လိုက်မိသည်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုတော့ သူမဘဝမှာ မေ့မရဆုံးသော
တိစ္စပင် ဖြစ်၏။

“မဟုတ်တာဘဲသင်ရယ်၊ မောင်ပြောတာက”

“မောင် နားထောင်ပေးပါ့မယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်မြင့်ဝေကို
တရားလာမဟောနဲ့၊ သင်မြင့်ဝေကတော့
ဒီလိုပဲ ကိုကိုကို ခပ်ကြောကြော ဆက်ဆံရ
မှာပဲ မောင်”

“ကိုကိုထွေး အိမ်ပေါ်ရောက်မလာခင်က
သင်မြင့်ဝေဟာ အတန်းတိုင်းမှာ ပထမရခဲ့

တာချည်းပဲ၊ လူတွေကလည်း ချီးမွမ်းကြတယ်၊ ဒါကို သူ့ကသိတော့ သင်္ဇင်မြင့်ဝေရဲ့ ပထမနေရာကိုရအောင် ယှဉ်ပြခဲ့တယ်၊ လူတွေက သနားစရာကောင်းတဲ့သူကို ပိုပြီးအာရုံစိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ အဆိုးဆုံးအဖြစ်ကတော့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှာပဲ မောင်... သူ့ရော သင်္ဇင်ပါ ဆယ်တန်းအတူတူ အောင်ကြတယ်၊ သူက ဂုဏ်ထူးလေးခုပါပြီး သင်္ဇင်ကတော့ တစ်ခုပဲ ပါခဲ့တယ်မောင်”

ပြောနေရင်းကပင် အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တို့ကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်မိသည်။ သူမ စကားဖြတ်ထားလိုက်စဉ် မှာပင် မောင်က ဝင်ပြော၏။

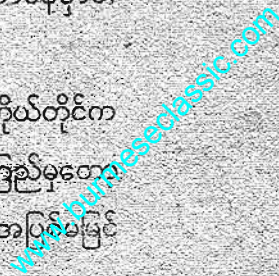
“ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးလေးခုတောင်ပါတယ် ဆိုပြီး ကိုကိုက အာလို့ အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရတာလဲ သင်္ဇင်”

“အဲဒီအကြောင်းပဲ မောင်၊ မောင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သူ့ပါတဲ့ဂုဏ်ထူး သူ့ရတဲ့အမှတ်နဲ့ဆိုရင် ဆေးတို့စက်မှုတို့ကို ကောင်းကောင်းတက်နိုင်တာပဲ၊ ဒယ်ဒီကလည်း တက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ မတက်ဘူး မောင်၊

စီးပွားရေး ဘွဲ့ကို အဝေးသင်တက်ရင်း ယူဖို့ ဒယ်ဒီဆီမှာခွင့်တောင်းတယ်၊ ဒယ်ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို လောက်ချဲ့ပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ဖို့ပဲ တောင်းဆိုခဲ့တာ၊ အဲဒီကိစ္စမှာ သင်္ဇင်ရဲ့ ပယောဂ ဘာမှမပါဘူး၊ ဒယ်ဒီတို့ ကြီးမေတို့ ဝတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက သင်္ဇင်ကြောင့်ဆိုပြီး အပြစ်ပြောတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုကိုထွေးဆိုတဲ့သူဟာ သင်္ဇင်ကို အနစ်နာခံသလိုလို၊ ဦးစားပေးသလိုလိုနဲ့ သူ့ အခွင့်အရေးတွေကို သူ့ အသုံးချသွားခဲ့တာပဲ မောင်”

“အင်း . . . ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ မောင်တော့ ဘယ်သူ့ဘက်မှ မလိုက်ချင်ဘူး၊ သင်္ဇင်စွပ်စွဲသလိုကြီးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ တကယ်ပဲ ကိုကိုကိုယ်တိုင်က သင်္ဇင် ဒယ်ဒီနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို အားသန်ခဲ့လို့ ပညာရေးဘက်ကို မလိုက်ခဲ့တာနေမှာပါ သင်္ဇင်”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ မောင်၊ မောင်ကိုယ်တိုင်က တောင် သင်္ဇင်စကားတွေကို မယုံကြည်မှတော့ ဝတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို သင်္ဇင် အပြစ်မမြင်

ချင်တော့ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သရင့်စိတ်
ထားကို သဘောမကျရင် အချိန်ပီ နောက်
ဆုတ်လို့ ရသေးတယ်နော်”

“ဒါတော့မဖြစ်ဘူး သရင်၊ သရင့်ကို မောင်
မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ခင်သလိုပဲ၊ တစ်ဘဝလုံး
စောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုကိုကို ကတိပေးပြီးသား
ဖြစ်နေတာ”

ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် သူမနှင့်မောင်ကြားမှာ ကိုကို
ထွေးက ဝင်ပါလာရပြန်၏။ တကယ်တမ်းမှာလည်း မောင်ပြော
သလို သူမတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းမှာ ကိုကိုထွေးက အဓိက
မြားနတ်မောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပဲ။

သူမ အင်္ဂလိပ်စာအဓိကဖြင့် တက္ကသိုလ်ရောက်တော့
တိုကိုထွေးက ဒယ်ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ရောက်လုပ်
တိုင်နေချိန်ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်နည်း
သွားသောကြောင့် သူမအဖို့ စိတ်ချမ်းသာသွားသည် . . . ဟု
တွေးနေမိသည်။

ကိုကိုထွေးသာ တက္ကသိုလ်တက်ဖြစ်ပါက သူမ
ဒီလောက် လွတ်လပ်မည်မထင်ပေ။ သူမအနားမှာလည်း
ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိနေမှာမဟုတ်။

“သရင်”

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေသည့်တိုင် သူမ ကား
မောင်းပြီး ကျောင်းတက်ခွင့်မရှိပေ။ ဒီရိုင်ဘာကသာ သူမကို
အပို့အကြို လုပ်ပေးရသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကျောင်းခန်းရှိရာသို့ အသွားမှာပင်
ဇေယျာဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က သူမအနားသို့ ကပ်လာ၏။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ ဇေယျာ”

“ဇေယျာမှာ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ၊
သင့်အနားမှာ အပေါင်းအသင်းတွေက ရှိနေ
တော့ ဘာမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောခွင့်မရ
ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် သင်နဲ့ အေးအေးဆေး
ဆေး နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်လို့
တမင်စောင့်နေရတာ”

သူမအနားမှာတော့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေထက်
ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းတွေက များတာအမှန်ပင်
ဖြစ်၏။

သဘောရှိနှင့် ခင်ချင်ကြသူတွေ ရှိသလို သူမနှင့်ချစ်သူ
ဖြစ်ချင်နေကြ၍ အနားကပ်နေသူတွေရှိမှန်း မသိ၍မဟုတ်။

ဇေယျာဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စဝင်ကတည်းက
အားလုံး နဲ့မတူဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် စစ်ကြေငြာသလို
ဖြစ်နေမှန်း သတိထားဖြစ်ခဲ့၏။

“ရပါတယ် . . . ဒီဆို ကျောင်းစောစော
ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့
အပျင်းပြေထိုင်စကားမြောရတာ တစ်မျိုး
ကောင်းတာပဲ”

“သင့်အနားမှာရှိနေတဲ့သူတွေနဲ့တော့
ဇေယျာ့ကို မရောထွေးပစ်လိုက်ပါနဲ့”

ဇေယျာက ချစ်စရာကောင်းသလို တွဲသွားတွဲလာလုပ်ဖို့
အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်မိသည်။

သူမအနားမှာ ရစ်ဝဲနေကြသူများထက် အမှတ်ပို
ပေးမိတာကိုတော့ သူမကိုယ်တိုင် ဝန်ခံမိပြီးသား ဖြစ်နေပြန်၏။

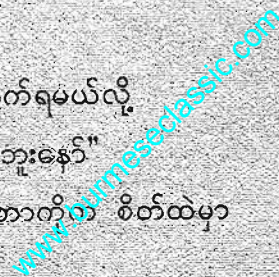
“ကောင်းပါပြီရှင်၊ အခွင့်ထူးခံမိတ်ဆွေအနေနဲ့
သင်က ဧည့်ခံပါ့မယ်”

နောက်သလို၊ အတည်ပြောသလိုလိုနှင့် မာယာသုံးပြီး
ပြောလိုက်ကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာမိသည်။

“သင်က ဒိန်ချဉ်ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ သိ
ထားတော့ ဇေယျာလည်း ဒိန်ချဉ်သောက်မယ်
နော်”

“သင့်ကိုခင်ရင် ဒိန်ချဉ်သောက်ရမယ်လို့
ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြောထားဖြစ်ပါဘူးနော်”

ဇေယျာနှင့် စကားမြောရဆိုရတာကိုလဲ စိတ်ထဲမှာ

ကြည့်နူးနေမိတာ အမှန်ပင်။ ဇေယျာကထော့ သူမမျက်နှာကိုသာ ငေးမောကြည့်ရင်း အချိန်တွေကို ဖြန်းပစ်နေ၏။

“ဇေယျာစိတ်ထဲမှာ သင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားရတာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ သင်ကို မြတ်နိုးတဲ့စိတ်က သင်နဲ့နီးစပ်အောင် အမြဲနီးဆော်နေခဲ့တာ”

“သင်မြင့်ဝေကို ခင်ချင်မင်ချင်တဲ့ ယောက်ျားလေး တော်တော်များများက ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ကြပါတယ်”

ခုခံကာကွယ်လိုက်သောစကားကြောင့် ဇေယျာ စကားမပြောတတ်တော့ဘဲ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်လိမ့်မည်... ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ...

“သင်... သင်မြင့်ဝေရဲ့ အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဇေယျာက မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ အနားမှာနေချင်တဲ့သူပါ”

“ဟာ... ရည်းစားစကားကို တည့်တည့်ကြီးပြောတော့ နားထောင်ရတဲ့သူက ဘယ်လိုရှက်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

ရင်ခုန်နှုန်းမြန်သွားပေမယ့် ကျွန်ုပ်မပျက်အောင် အပြောင်အပျက်သဘောမျိုး ပြောလိုက်မိသည်။

“ဇေယျာ ချစ်မိတာဟာ တကယ်မြတ်နိုးခြင်းပါပဲ သင်၊ သင် အပြောင်အနောက်ပြောပြီး စကားမလွဲပစ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ အတည်အတံ့နားထောင်နေထိုင်ပေးပါ့မယ်၊ ကျောင်းမှာမဟုတ်ဘဲ အိမ်တွေဘာတွေအထိ စကားပြောပါ။ နားထောင်ပေးပါ့မယ်”

“တကယ်ပဲ သင့်အိမ်ကို လာလည်ခွင့်ပြုလား”

“ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို နှင်ထုတ်လောက်အောင် မရိုင်းဓာတ်ပါဘူး။ ဇေယျာ လာလည်ချင်လာပေါ့”

“ကောင်းပြီ သင်၊ ကျောင်းမှာက စကားပြောရတာ မလွတ်လပ်ဘူး။ အခုတောင် သင့်သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေက ဆိုင်ထဲဝင်လာနေကြပြီ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆိုပြီး ခင်ခုန်လို့မှ ကာလမရှည်သေးခင်မှာပင် သူငယ်ချင်းတွေက

ရောက်လာကြသည်။ ဇေယျာဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကို အပြောင်
အနောက်ပြောလိုက်ရပေမယ့် တကယ်ကို ကြည်ကြည်နူးနူးဖြစ်
နေလေ၏။

ဇေယျာတစ်ယောက် စကားအရပြောသွားခြင်း... ဟု
မှတ်ယူခဲ့သော်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက် သူမ အပြင်ခဏသွား
ခိုက်မှာပင် အိမ်ပေါ်ထိအောင် ဇေယျာ တကယ်ပေါက်ချလာ
တော့၏။

ဧည့်ခန်းထဲကို လှမ်းကြည့်ခိုက်မှာပင် ကိုကိုထွေးနှင့်
ဇေယျာတို့ စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး သူမအခန်းဆီသို့ တမင်ထွက်ခဲ့
မိသည်။ ခဏကြာတော့ ကိုကိုထွေးကိုယ်တိုင် သူမကို လာခေါ်
တော့သည်။

“ညီမလေး”

“ဘာလဲ”

“ညီမလေးရဲ့ဧည့်သည်ရောက်နေတာ တစ်
နာရီလောက်ရှိပြီ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ညီမလေး
သွားတွေ့လိုက်ပါဦး”

“သူ့အကြောင်းကို ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ကိုကိုက
ဧည့်ခံထားရသလား၊ ညီမလေး မရှိဘူးလို့
ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ”

“ညီမလေး သူ့ကို တကယ်မတွေ့ချင်လို့လား”

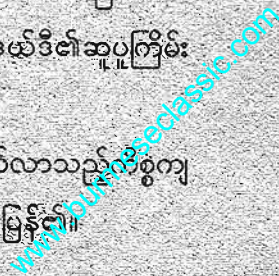
ကိုကိုထွေးကတော့ သူမမျက်နှာရိပ်ကို သိသိသာသာကို
အတဲခတ်နေတော့၏။

“အခုကျမှတော့ မတွေ့လို့ဖြစ်တော့မလား
ကိုကို၊ သူနဲ့ငါနဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ဘာမှမသိ
ဘဲနဲ့များ”

“ဇေယျာက... မိကောင်းဖခင် သားသမီး
တစ်ယောက်ပါ၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ညီမလေးဆီ
ချဉ်းကပ်ချဉ်းကပ်၊ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကိုတော့
ကိုကိုက သဘောကျတယ်၊ ဇေယျာနဲ့ခင်တာ
ညီမလေးအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး”

သူမမှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေတာကို
ကိုကိုသိသည်။ ဒီအတွက် ကိုကိုက အမြဲမကောင်းပြောတတ်
သည်။ ကိုကိုအပြောအဆိုတွေကြောင့်ပင် ဒေသဒီဒါဆူပူကြိမ်း
ဆောင်းမှုကို ခံရသည်ပဲ။

ဇေယျာတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်လာသည့်လိုစွဲကျ
တော့ ကိုကိုထွေးက လိုလိုလားလား ဖြစ်နေမြန်၏။

“ကဲ . . . ပြော . . . အိမ်ပေါ်အထိ ရောက်
လာ ပြီဆိုတော့ တစ်ခါတည်း တောင်းရမ်းယူ
တော့ မလို့လား ဇေယျာ”

“အဲဒီလို လုပ်ချင်တာ၊ အချိန်တွေကို စောင့်ရ
ဦးမှာလေ၊ ဇေယျာ ဒီနေ့ လာလိုက်တာအရမ်း
ကံကောင်းသွားတာပဲ”

“ဟုတ်မယ်၊ ဇေယျာနဲ့ စကားပြောတဲ့ ကိုကိုက
သင့်အပေါင်းအသင်းတွေဆိုရင် ဘယ်တော့
မှ အကောင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူးသိလား၊
ဇေယျာက ဘာအစီအရင်တွေ လုပ်လာခဲ့လဲမှ
မသိတာ၊ သင် ပြန်ဝင်လာကတည်းက တွေ့
သားပဲ၊ ကိုကို ရှိနေလို့ မမြင်ဟန်ဆောင်သွား
တာ၊ ကိုကိုက လူတစ်မျိုးပဲ ဇေယျာ”

“ဇေယျာနဲ့တော့ စကားပြောလို့ရတယ်၊ နှစ်
ယောက်စကားပြောလိုက်ကြတာ အချိန်ဘယ်
လို ကုန်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး၊ သင့်ကိုကို
နဲ့သာ မတွေ့ဖြစ်ရင် ဒီလောက်ကြာကြာ
ဇေယျာထိုင်စောင့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး သင်”

“ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော် . . . ကိုကိုနဲ့တွေ့
တာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒယ်ဒီနဲ့ တိုးနေရင် အိုးနင်း

ခွက်နင်း ဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

“ဇေယျာ အဲဒီလောက်မညံ့ပါဘူး သင်၊
ဇေယျာ ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာကို
သင် သိပ်မကြာခင် သိရမှာပါ”

“ကြည့်လည်းကြားဦး ဇေယျာ၊ သင်မြင့်ဝေ
က တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားမျိုးကို အိပ်မက်
မက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဇေယျာကိုစရာ၊ နောက်ရတာက ပိုပြီးပျော်စရာကောင်း
နေ သေး၏။

ဇေယျာတစ်ယောက်ကတော့ သူမဘဝထဲသို့ မှတ်
မထင်ဘဲ တရင်းတနှီး ဝင်ရောက်လာသော ယောက်ျားတစ်
ယောက် ဖြစ်နေပြန်၏။

သူမနဲ့ဘေးမှာ အပေါင်းအသင်းတွေ များနေတာကို
ဇေယျာ သဘောမကျမှန်း သူမ သိနေသည်။ ရုတ်တရက်ကြီး
ဒီအပေါင်းအသင်းတွေအားလုံးကို ကန်ထုတ်ပစ်ဖို့ဆိုတာ
တလည်း အခက်တွေ့နေ၏။

ကျောင်းမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်သာ နေ့စဉ်တွေ့ပြင်ကြပြီး ကျောင်းပိတ်သောရက်များ၌ ဇေယျာတစ်ယောက် အိမ်ကို လာလည်တတ်တာ နှစ်ပတ်မြည့်သွားခဲ့သည်။

တတိယမြောက်အပတ်ဖြစ်သော စနေနေ့မနက်ခင်းမှာ တော့ သူမ မထင်ထားသောကိစ္စများကို ရုတ်တရက် ကြုံဆုံလိုက်ရလေသည်။

“ကြီးမေ . . . ဟင်းတွေ ချက် နေလိုက်တာလည်း အများကြီးပဲ၊ ဘာလဲ . . . ဒီနေ့ အိမ်မှာ အလှူလုပ်မလို့လား”

“အလှူမဟုတ်ဘူးဟေ့ ညည်းကိစ္စ ညည်းကိစ္စ”
“သင့်ကိစ္စ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပဲ . . . ဒီနေ့ မောင်ဇေယျာတို့အိမ်က မိဘတွေအိမ်မှာ ထမင်းလာစားကြမှာ၊ ညည်း ဒယ်ဒီနဲ့ ညည်းကိုကိုက ထမင်းဖိတ်ကျွေးကြတာပဲ”

ကြီးမေစကားကြောင့်ပင် အူလည်လည်ဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ်ကနေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဇေယျာမိဘတွေကို ဒယ်ဒီက ထမင်းဖိတ်ကျွေးရပါလိမ့်။

“နေပါဦး ကြီးမေ . . . ဒီကိစ္စကို သမီးလည်း မသိရပါလား၊ ဇေယျာကလည်း ဘာတစ်ခွန်း

“ညည်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ အင်း . . . မောင်ဇေယျာလို သူငယ်မျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျမှ ငါတို့အားလုံး စိတ်အေးရမှာ၊ တကယ်တော့ မောင်ဇေယျာနဲ့ ညည်းကိစ္စကို ကိုကိုက အစအဆုံး ဝင်ပါခဲ့တာပဲ၊ မောင်ဇေယျာနဲ့ ညည်း ဒယ်ဒီကို တွေ့ပေးတာလည်း ကိုကိုပဲ၊ အခု အစီအစဉ်ကိုလည်း ညည်းကိုကိုပဲ စီစဉ်တာ နေမှာပေါ့အေ”

ကြီးမေပြောမှ ကိစ္စအားလုံးကို သဘောပေါက်သွားတော့၏။ ဇေယျာ၏ သာသနာ့မြင်မှုကို ချီးကျူးချင်သော်လည်း ကိုကိုထွေး ကုလားဖန်ထိုးသည်ကိုတော့ ဒေါသဖြစ်မိပြန်သည်။ မီးဖိုချောင်မှ အမြန်ထွက်လာပြီး ကိုကိုထွေးကို လိုက်ရှာရသည်။

“ကိုကို ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ ဇေယျာကိုလည်း တွေ့ပေးတယ်၊ လူကြီးတွေကိုလည်း ဒီနေ့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးဖို့ စီစဉ်စာယ်၊ ဇေယျာနဲ့ ငါ့အခြေအနေကို နင်

ဘာတွေများ သိထားလို့လဲ ကိုကို”

“ဒေါသ ဘာလို့ကြီးရတာလဲညီမလေး၊ ဇေယျာနဲ့ ဒယ်ဒီကို ပေးတွေ့ရမယ်၊ ညီမလေးတို့ချင်း အခြေအနေကို ညီမလေးတို့ပဲ အသိဆုံးနေမှာပေါ့၊ ကိုကိုတို့ကတော့ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရမှာပဲလေ၊ ဒီနေ့ကိစ္စကိုလည်း ဇေယျာက ညီမလေး ရုတ်တရက်သိပြီး ဝမ်းသာသွားအောင်ဆိုပြီး မပြောပါနဲ့ဆိုလို့ မပြောဘဲထားခဲ့တာ၊ ကိုကိုနဲ့စတွေ့ကြတဲ့နေ့ကတည်းက ဇေယျာကို အကုန်မေးခဲ့ပြီးသား၊ ကိုကိုကလည်း ဇေယျာ အခြေအနေနဲ့ ဇေယျာမိဘတွေကို စုံစမ်းပြီးမှ ဒယ်ဒီနဲ့ဇေယျာကို ပေးတွေ့ခဲ့တာပါ”

ကိုကိုထွေး လျှောက်လုပ်တာကို စိတ်ထဲမှာ မျက်မိသော်လည်း ဒီပွဲပျက်သွားရင် ဇေယျာ . . . စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ သေချာနေ၏။ ကိုကိုထွေးကိုတော့ တော်တော်လေး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက်မိပြန်၏။

“ဘာလဲ . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှင် အသိအမှတ်ပြုပေးမှ ငါက ချစ်ရကြိုက်ရမှာလား ကိုကို၊ သင်မြင့်ဝေဆိုတဲ့မိန်းမက

ဇေယျာကို သူ့သဘောနဲ့သူ ချစ်ရင်ချစ်မယ်၊ ကြိုက်ရင်ကြိုက်မယ်၊ နှင် . . . လူကြီးလူကောင်း ဟန်ဆောင်ပြီး ဘာမှဝင်စွက်စရာ မလိုဘူး ကိုကို”

“ညီမလေး ပြောချင်တာပြောလေ၊ အခုကိစ္စက ညီမလေးတို့ချင်း ကြိုက်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေပါ အသိပေးသလို ဖြစ်နေပြီးသားပဲလေ၊ ညီမလေးနဲ့ ဇေယျာတို့ရဲ့ တစ်ဘဝလုံး အရေးအတွက် ကိုကို စီစဉ်ရတာပဲ”

သေသာ သေလိုက်ချင်တော့သည်။ ဒီလိုအလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်သူကို စကားဖက်ပြီး ပြောမနေချင်တော့ပေ။

ဇေယျာကို သဘောကျချင်သလိုလို ရှိတာတော့ ဟုတ်သည်။ ဇေယျာကလည်း ချစ်ခွင့်ပန်ပြီးသား။

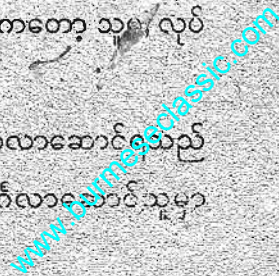
အခုအခြေအနေမှာ ဇေယျာကို အဖြေမပေးရသေးပေ။ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်စွာဖြင့် လူကြီးတွေအားလုံးသိအောင် ဝင်စွက်ဖက်သော ကိုကိုထွေးကို ခုန်းတီးမိတာ သူမအပြစ်တော့ ဟုတ်မည် မထင်ပေ။

ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကြောင့်ပင် စောစော အိပ်ရာနိုးနှင့်ပြီ။ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်ဝင်းထဲသို့ သူများ တွေ ထက်စောစွာ ရောက်နှင့်နေမိသည်။

ကျောင်းပြီးသွားသည်နှင့် သူမမှာ ဘာမှလုပ်စရာ တိုင်စရာ မရှိတော့။ ပြင်သစ်ဘာသာ ဝင်ခွင့်ဖြေဖြီး ကျောင်းသူ ဆက်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒယ်ဒီကတော့ သူမ လုပ် တာမှန်သမျှကို အမြစ်မပြောခဲ့။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် စိတ်မစွဲပါဘဲ မင်္ဂလာဆောင်ရသည် ... ဟု အိပ်မက်မက်သည်။ သူမနှင့်မင်္ဂလာဆောင်သူမှာ

ဇေယျာ မဟုတ်ဘဲ ကိုကိုထွေး ဖြစ်နေခဲ့၏။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် ကိုကိုထွေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးဖြင့် သူမက ထွေးပွေ့ထားမိသည်။ အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို ဇေယျာနှင့် ပြန်ပြောင်းပြောကြရင်းက အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မြင်မက်တာပဲနေမှာပဲ... ဟု ထွေးနေမိသည်။

“ဟေ့ သခင် ... ကျောင်းကို စောစော ရောက် လာပြီ၊ တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထိုင် နေပါလား၊ ကြည့်ရတာ သခင်နဲ့ ကိုဇေယျာနဲ့ စောစောစီးစီး စိတ်ကောက်ကြပြန်ပြီလား။”

ဒီနေရာဒီထိုင်ခုံလေးမှာ ပြင်သစ်ဘာသာစကားစတင် ကတည်းက သူမအလာကို စန္ဒာငြိမ်းက အမြဲစောင့်နေကြဖြစ်၏။ စန္ဒာငြိမ်းမောင်လေးက တက္ကစီမောင်းရင်း ကျောင်းလိုက် ပို့ပေးသည်။ သူမတို့ UFL မှာတော့ စန္ဒာငြိမ်းက အချောအလှစာရင်းဝင် နာမည်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“မဟုတ်ဘူး စန္ဒာငြိမ်း၊ အိပ်ရာက အစောကြီး နိုးတာနဲ့ စောစောရောက်နှင့်နေတာလေ”

“မသိပါဘူး၊ စန္ဒာ့ကိုများ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ အောင်သွယ်ပေးဦးမလားလို့ပါ”

သူမနှင့်တစ်နှစ်တည်းကျောင်းပြီးသော်လည်း မေဂျာချင်း မတူကြ၍ လူချင်းမဆုံဖြစ်ကြပေ။ UFL ရောက်မှ စန္ဒာငြိမ်း

သူငယ်ချင်းမရဲ့ ငယ်စာရင်းကချစ်သူ နှင့် တရင်းတနှီး ခင်မိသည်။ ကျောင်းမှာကတည်းက မေဂျာတွင်း ဖြစ်ခဲ့သူ စန္ဒာငြိမ်းမှာ ချစ်သူရည်းစား ယနေ့အထိ မရှိသေးပေ။

“စန္ဒာ့အကြောင်းကို မသိခင်တုန်းကသာ အောင်သွယ်လုပ်ပေးချင်တာ၊ စန္ဒာက စန္ဒာ့စိတ်ကူးထဲကချစ်သူကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရင်း ရင်ခုန်နေတာ မဟုတ်လား၊ ကျောင်းတုန်းက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းများခဲ့တယ်၊ ဇေယျာနဲ့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူကြီးတွေ သဘောတူတဲ့အထိဖြစ်သွားရတယ် မသိဘူး။”

“ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခါနီးနေပြီ၊ အချစ်ဆိုတာကို သခင် မသိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ စန္ဒာ၊ သခင်ကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ်နေချင် သလိုနေခဲ့ဖြစ်တာ၊ ဘာကိုမှလည်း ဂရုမထားတတ်ဘူး၊ သိပ်လည်း တွေးမနေဘူး စန္ဒာ၊ စန္ဒာနဲ့ လာဆုံဖြစ်မှ စန္ဒာ့ဘဝကို အားကျချင် သလိုလိုပဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး စန္ဒာ ... စန္ဒာ ပြောပြောနေတဲ့ ခေါမ ဒဏ္ဍာရီလေးလေ”

စန္ဒာငြိမ်းကတော့ ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း၊ အသားရည်၏ ကောင်းခြင်းနှင့်တကွ ဖွံ့ဖြိုးသောအလှအပများကို ပိုင်ဆိုင်ထား သူပင်။

သူမလို တစ်ဦးတည်းသော သမီးမဟုတ်သလို မတောင်းမတ မကြောင့်မကြရသည့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲကတော့ မဟုတ်ပေ။

စန္ဒာငြိမ်းဖခင်က အငြိမ်းစားအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အငှားကားနှစ်စီးထောင်ပြီး သူတို့ဘဝသူတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြသူများဖြစ်၏။

“အဲဒီပုံပြင်လေးကို လူမှန်း သိတတ်စ ကတည်းက ဖတ်မိခဲ့လို့လားမသိပါဘူး လူဆို တာက မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုးတဲ့၊ ဘုရားသခင်က အဲဒီ နှစ်ယောက်ကို ခွဲပစ်လိုက်တဲ့အတွက် မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားဟာ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ကို သံသရာတစ်လျှောက်လိုက်လံ ရှာဖွေကြရ တာတဲ့၊ ခွဲခြားပစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတဲ့ ကိုယ် ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ပြန်တွေ့ ဆုံကြတာနဲ့ အလွန်ပြင်းထန်ပြီး အလွန်ချိုမြိန်တဲ့ ဆက်သွယ်မှုကြောင့် ချစ်သူ

တွေဖြစ် သွားကြပြီး သွေးသားတော်စပ်ကြ တယ်ဆိုတာပဲ”

“အင်း . . . အဲဒီပုံပြင်အရဆိုရင်တော့ ဇေယျာနဲ့သင်တို့အဖြစ်က အာမှမဆိုင်ဘူး စန္ဒာ၊ စန္ဒာကတော့ အဲဒီပုံပြင်ထဲက စကား အတိုင်း စန္ဒာချစ်သူကို ဒီနေ့အထိ မျှော်လင့် ရင်ခုန်စောင့်စားနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါကလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့ သင်၊ စန္ဒာကတော့ စန္ဒာချစ်သူဖြစ်လာမယ့်သူဟာ စန္ဒာလက်ခံနိုင် မယ့် အရည်အချင်းတွေလည်း ရှိနေရဦးမှာ လေ၊ ရင်ခုန်ရုံတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ အခုချိန်မှာ ချစ်သူအဖြစ်ရော အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်ပါ စန္ဒာ ရွေးချယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စန္ဒာငြိမ်းကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ချီးကျူးနေမိသည်။ အပုပ်ကင်းကင်းဖြင့် သူမ၏အမျိုးစဉ်ဘဝကို လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတုန်းကလည်း စန္ဒာငြိမ်းအနားမှာ ယောက်ျားလေးတွေ အလွှာမျိုးစုံ ပိုင်းနေမှာ သေချာ၏။ အခု အခြေအနေမှာတောင် စန္ဒာငြိမ်းအချစ်ကို ရယူချင်သည့် သူတွေက ဒုနဲ့ဒေးပင်။

စာသင်ချိန်ပြီးသွားပြန်တော့ စန္ဒာငြိမ်းနှင့် စကားတွေ ဆက်ပြောဖြစ်တာ နေ့တိုင်းလိုလိုပင်။ အလာခရီးမှာပင် စန္ဒာငြိမ်းကို မောင်လေးက ပို့ပေးသည်။ အပြန်ကိုတော့ သူမအိမ်ကကားနှင့် လမ်းထိပ်ထိ လိုက်ပို့ပေးရသည်။

“စန္ဒာ”

“ဘာလဲ သင်”

“ဒီနေ့တော့ ဆိုင်မထိုင်တော့ဘူး၊ စန္ဒာနဲ့ ခင်နေကြပေမယ့် စန္ဒာအိမ်ကို မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ဒီနေ့တော့ စန္ဒာအိမ်ကို လိုက်လည်ရင်း စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ သင်ရယ် . . . သင့်ကိုလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေတို့က တွေ့ချင်နေကြတာ၊ သင့်အိမ်ကကားကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“စန္ဒာတို့အိမ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး ညနေကျမှ ပြန်လာကြိုခိုင်းမယ်လေ”

နစ်ယောက်သား သဘောတူညီမှုရယူပြီး အိမ်ကကားနှင့်ပင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူမကိုယ်တိုင်ကပင် စိတ်ထဲရှိတာ လျှောက်လုပ်ရခြင်းများကို ငြီးငွေ့လာ၍လား မပြောတတ်ပေ။ စန္ဒာငြိမ်းနှင့် တွေ့ဆုံခင်မင်ပြီးကာမှ စန္ဒာငြိမ်းလို တည်

တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် နေထိုင်ချင်သည့်စိတ်တွေ ဖြစ်နေမိ၏။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား သင်၊ စန္ဒာမိဘတွေက သင်ကိုချစ်ကြတာ အပြောမဟုတ်ဘူး နော်”

“အဲဒါ . . . သင်ဆိုးခဲ့ပဲ့တာတွေကို စန္ဒာမပြောပြထားလို့ပါ။ လူဆိုးမလေးလို့များ သိသွားရင် သူတို့သမီးနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်ခိုင်းမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“သင်ဆိုးခဲ့တဲ့ပုံလေးတွေက ချစ်စနိုးဆိုးခဲ့တာတွေပါ။ အမှားအယွင်းကြီးကြီးမားမားမှ မရှိခဲ့ဘဲ၊ သင်အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း သင်ကိုချစ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

စန္ဒာငြိမ်းလို အစ်မတစ်ယောက်သာ စောစောစီးစီးရခိုင် သူမလည်း အခုချိန်မှာ ဇေယျာနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြမှာမဟုတ်ပေ။

“စန္ဒာနဲ့ အပေါင်းအသင်းမဖြစ်ခင်အထိ သင်စိတ်က ကလေးသာသာပါပဲ၊ ဘွဲ့တစ်ခုသာရသွားတယ် ကလေးစိတ်မကုန်ဘူးလို့ ဝန်ခံရမှာပဲ၊ စန္ဒာနဲ့တွေ့မှ လူကြီးဖြစ်ချင်လာတာ”

“သင်သည်းညည်းကို ကိုဇေယျာ တော်တော် ခံရမှာပဲနော်၊ တော်ရုံယောက်ျား၊ သာမန် သံယောဇဉ်လောက်နဲ့ဆိုရင်တော့ သင့်နား က ခွာသွားမှာ သေချာတယ်”

“သူလည်း အရင်စိတ်နဲ့ ငွတ်ဆိုးခဲ့လို့နေမှာပါ။ အခုချိန်မှာ လူကြီးတွေအားလုံးက အသိ အမှတ်ပြုပြီးတော့ ဘာမှတတ်နိုင်တော့တာ၊ မဟုတ်ဘူးလေ။ သင်လျစ်ကျခဲ့တာတွေ ကြောင့် ဇေယျာလည်း နောင်တရရင်ရနေမှာ ပေါ့ စန္ဒာ”

“ရမယ်မထင်ပါဘူး သင်ရယ်၊ သင်ကလေး ဆိုးဆိုးတာကိုပဲ သူက ချစ်နေလို့နေမှာပေါ့”

“ဇေယျာနဲ့စန္ဒာတို့ အေးအေးဆေးဆေး မဆုံ ပူးသေးဘူးနော်၊ တစ်နေ့လောက် စန္ဒာနဲ့ ဇေယျာကို ဆုံပေးရဦးမယ်၊ စန္ဒာကယောက်ျား တွေအကြောင်းကို သိထားတာ များနေတော့ အကဲခတ်နိုင်မှာပဲ၊ ဇေယျာကို စန္ဒာ အကဲခတ် ပေးဦးနော်”

“ခက်ပါပြီလား သင်နဲ့၊ ကိုယ်နဲ့တွဲလာခဲ့တာ ကြာပြီပဲ၊ အဲဒီယောက်ျားအကြောင်းကို သင်

က အသိဆုံးပဲနေမှာပေါ့၊ စန္ဒာက အပေါ်ယံ ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းရမှာလေ”

“မရဘူး၊ စန္ဒာ အကဲခတ်လေ့လာပေးရမယ်၊ အခုအခြေအနေမှာ ဇေယျာကိုပဲ သင် လက် ဆုပ်ရတော့မှာ၊ စန္ဒာ အကဲခတ်ပေးနော်”

“အေးပါကွာ”

စန္ဒာငြိမ်းတစ်ယောက်လည်း သူမနှင့် အပေါင်းအဖော် လုပ်ရသည့်အတွက် စိတ်ပင်ပန်းမှာ သေချာနေသည်။

သူမအကျင့်အတိုင်း ကလေးဆန်စွာဖြင့် ပြုမူနေထိုင် တတ်ခြင်းများကို စန္ဒာငြိမ်းတစ်ယောက် စိတ်ရှည်စွာ သည်းခံခဲ့ သည်ပဲ။

၁၂။

လေယျာနှင့်စန္ဒာငြိမ်းကို တွေ့ဆုံပေးဖို့ အားချင်းကို စီစဉ်
လိုက်သည်။ စန္ဒာငြိမ်းကို ရက်အတိအကျပြောပြီး တစ်နေရာရာ
မှာ စကားပြောရင်း စားကြသောက်ကြဖို့ ကြိုတင်ချိန်းလိုက်သည်။

လေယျာကိုတော့ ထုံစံအတိုင်းပင် သွားခါနီးမှပင်
ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ သဇင် . . . ဘယ်သွားချင်လို့လဲဒီမှာ
သဇင့်ဒယ်ဒီနဲ့ သဇင့်ကိုကိုတို့ ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ
တွေ ရှိနေတယ်”

“အဲဒါတွေက အရေးမကြီးဘူး၊ စန္ဒာငြိမ်းနဲ့
လိုက်တွေ့ပြီး စကားပြောဖို့က အရေးကြီး
တယ်”

လေယာတစ်ယောက် ခေါင်းကုတ်နေပြီ။

လေယာ့လက်ထဲမှာလည်း ဖိုင်တွဲတစ်ခု။

“ဒုက္ခပါပဲ . . . သမ္ဗုဒ္ဓကို ကုမ္ပဏီအသစ်ဖွင့်ဖို့ အခန်းကိစ္စရော၊ ပစ္စည်းတွေကိုပါ စီစဉ်ပေးစရာ ရှိနေတယ်၊ မောင်တော့ သင်လုပ်တာနဲ့ ဒုက္ခ တွေ့နေရပြီ”

“သင်စိတ်ဆိုးလာရင် မောင်လို့ မခေါ်ဘဲ လေယာလို့ ခေါ်လိုက်မှာနော်၊ ကိုကိုကိစ္စ ဒယ်ဒီ ကိစ္စကို သင်ရှင်းပေးမယ်”

“အဲဒီလောက်လွယ်ရင် မောင်မပြောဘူး၊ ကုမ္ပဏီက မနက်ဖြန်သဘက်ဆို ဖွင့်တော့မှာ”

သူမနှင့်လေယာတို့ အခြေအတင်ပြောနေစဉ်မှာပင် လေယာ့ဟန်းဖုန်း အသံမြည်လာ၏။ လေယာ့ပြောနေသော စကားများအရ ကိုကိုထွေးဆီကဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

“မောင် . . . သမ္ဗုဒ္ဓကို ဖုန်းခဏပေး”

ကိုကိုထွေးနှင့်လေယာတို့ စကားမပြတ်ခင်မှာပင် ပြောလိုက်သည်။

“တိုကို . . . သင်က ပြောချင်လို့တဲ့”

လေယာ့ဆီမှ ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး . . .

“ကိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“လေယာ့ကို ညီမလေး ခဏခေါ်သွားချင်တယ်၊ ကိုကိုအလုပ်ကိစ္စတွေကို ခဏထားလိုက်ပါလား၊ အလွန်ဆုံးကြာမှ သုံးနာရီလောက်ပဲ”

လေယာကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။ လေယာဘဝန်ယူထားရသည့်ကိစ္စတွေက ဘယ်လောက်အရေးကြီးမှန်း သူမ မသိချင်ပေ။

“အင်းလေ . . . ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ လေယာ့ကို ခေါ်ရင်ခေါ်သွားပေါ့၊ သုံးနာရီပဲ ကြာမှာ မဟုတ်လား၊ လေယာ့ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ ကိုကို စောင့်နေပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုကို”

ကိုကိုထွေးထံမှ ခွင့်ပြုခြင်းရသွားတော့မှ လေယာ့ စိတ်လွတ်လပ်သွားပုံရ၏။

“သင်ကတော့ လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရမှာ၊ သင်သူငယ်ချင်းမက ဘယ်လောက်တောင် အရေးပါနေလို့လဲကွာ”

“ဆိုကြတဲ့အခါ တွေ့မှာပါ မောင်၊ စန္ဒာငြိမ်းနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့အခါကျရင် ဒီစကားမျိုးတွေ ခေါ်

ပြောတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စန္ဒာငြိမ်း၏အလှတရားနှင့် ကြွေ့ရခြင်း၊ ဧည့်ဝတ်ထူထပ်ခြင်းများကို ဇေယျာသိသွားသောအခါ ချီးမွမ်းလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ပေ။

စန္ဒာငြိမ်းကို ပြန်ပို့ပေးပြီး ကားပေါ်မှာပင် ဇေယျာချီးမွမ်းခန်းထုတ်တော့၏။ စန္ဒာငြိမ်း၏ စကားအပြောအဆိုတွေအောက်မှာပင် ဇေယျာတစ်ယောက် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ပြန်သွားခဲ့ရှာ၏။

“သင်မှာ ဒီလိုကျက်သရေရှိပြီး လူမှုရေးအပြည့်အဝ သိတတ်တဲ့ အသိမိတ်ဆွေမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ မောင် မထင်ထားမိတာ အမှန်ပဲ။ မောင်တို့ စားရင်းစကားပြောကြတာ တစ်နာရီခွဲ ကြာသွားပေမယ့် အဲဒီအချိန်တွေက ကုန်မြန်တယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“စန္ဒာငြိမ်းရဲ့အလှက ကျက်သရေရှိပြီး မောင့်ကို ဖမ်းစားနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ စန္ဒာငြိမ်းနဲ့ စကားပြောကြည့်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ ပါးနပ်မှုတွေကို မောင် မြင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

ဇေယျာကတော့ သူမကို ညာပြောမည့် ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်။ စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာခံစားရသည့် အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောဆို၏။

“ဟုတ်တယ် သင် . . . သူ့ရဲ့ဖမ်းစားခြင်းကို ရှုတ်တရက် ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံပါတယ်”

“ဘာလဲ မောင် . . . စန္ဒာ့လို မိန်းကလေးမျိုးကို တွေ့လိုက်ရတော့ သင်အနားမှာ ရှိတာကို နောင်တရနေပြီ မဟုတ်လား”

ဇေယျာသဘောကို သိပေမယ့် နောက်သလို ပြောလိုက်မိသည်။

“နောင်တရစရာမှ မဟုတ်ဘဲ သင်၊ စန္ဒာငြိမ်းလို မိန်းကလေးမျိုးကို ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး မောင့်မှာမရှိတာ သေချာတယ်။ ဒီဘဝမှာတော့ မောင်က သင်ရဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးသူပဲလေ”

“ဘာလဲမောင် သင်ကျေနပ်အောင် မောင်ခွဲပြနေတာလား၊ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်တော့ စိတ်တိမ်းညွတ်ခွင့်မျိုး သင် ခွင့်ပြုပါတယ်နော်”

“သူ့ရဲ့အလှအပတွေက မောင်စံတိတ်ကို ခဏပဲ ဆွဲဆောင်နိုင်ကောင်း ဆွဲဆောင်နိုင်မှာပါ သလင်၊ မောင်နှလုံးသားကိုတော့ သူ မဆွဲဆောင်နိုင်ပါဘူး၊ မောင်နှလုံးသားထဲမှာ သလင် အမြဲထာဝရ ရှိနေတာပဲလေ”

ဒီအပြောမျိုးတွေ၊ အခွဲအနွဲ့တွေဖြင့် သူမအချစ်ကို အရယူခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်”

“ကဲ . . . သလင် . . . ကိုကို့ဆီပဲ သွားကြတာ ပေါ့နော်”

“ကောင်းတယ် . . . မောင်ကို ခေါ်ထုတ်သွား တဲ့အတွက် ကိုကို့ကို အကြွေးဆပ်ပေးပါ့မယ်”

သူမစကားကို နားမလည်သလိုဖြင့် ဇေယျာကြည့်သည်။ ကိုကို့ထွေးဆီ ရောက်ခဲ့ရင်တော့ သူမ၊ ပြောလိုက်သည့်စကား များကို ဇေယျာ သဘောပေါက်သွားမှာ သေချာသည်။

“ကဲ . . . ကိုကို . . . ဇေယျာကို ရှေ့တော် မှောက် ရောက်အောင်ပြန်ဖို့ပြီနော်၊ သလင် ခေါ်သွားလို့အလုပ်ပျက်သွားတဲ့အတွက် ဇေယျာ နဲ့အတူတူ ကိုကို့အလုပ်တွေကို လျော်ကြေး အနေနဲ့ သလင်ပါ လိုက်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“သုံးနာရီဆိုပြီး နှစ်နာရီ မကြာခင်ပြန်ပို့ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဇေယျာဘာသာ ဇေယျာ လုပ်ပါစေ၊ ညီမလေး လိုက်နေရင် ပိုအလုပ်ရှုပ် နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သလင်၊ ကိုကိုနဲ့ပဲ သလင်နေခဲ့ပေ တော့၊ အချိန်ရှိတုန်း ကိစ္စပြတ်အောင် သွား လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဇေယျာကတော့ သူမ တကောက်ကောက် လိုက်နေ ခဲ့စဉ်မှာ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

“ကိုကိုကရော ညီမလေး အနားမှာရှိတယ် ဆိုပြီး ညည်းပြဦးမှာလား”

“မညည်းပါဘူး၊ အခုလောလောဆယ် ကိုကို မှာ၊ ဘာလုပ်စရာမှ မရှိဘူး၊ ကိုကိုတောင် စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာများလဲ ကိုကို”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ညီမလေးတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောရတာ အတော်ကြာပြီပဲ၊ ကိုကိုလည်း ဗိုက်ဆာနေ တယ်၊ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုစားရင်း ကိုကို တို့ စကားပြောကြရအောင် ညီမလေး”

ကိုကိုထွေး၏တောင်းဆိုမှုကို အလိုက်တသိပင် သူ့လိုက်လျောမှုပေးလိုက်၏။

သူမ လိုချင်သည့်အရာတိုင်းအတွက်လည်း ကိုကိုထွေးလိုက်လျောမှုပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကိုမှာ ဒယ်ဒီစီးပွားရေးကိစ္စတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲနော်၊ တိုင်ပင်ဖော် တီးတိုးဖော်လေးများ ကိုကိုမရှာဘဲ ဒီအတိုင်း နေသွားတော့မှာလား”

ကိုကိုထွေးတစ်ယောက် အားပါးတရ စားနေသောတံနေသည်ကိုကြည့်ပြီး စာနာစွာဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုကိုကိုယ်ရေးကိုယ်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ညီမလေးကိစ္စကအရေးကြီးတယ်၊ ကိုကိုအမြင်မှာ ညီမလေးစိတ်ကောင်းဝင်နေတုန်း ပြောချင်တယ်ကွယ်”

“ဘာလဲ ကိုကို”

“ညီမလေးနဲ့ ဇေယျာတို့ လက်ထပ်ကြဖို့ကိစ္စလေ၊ ညီမလေးတို့ကို ကြည့်ရတာ သွေးအေး

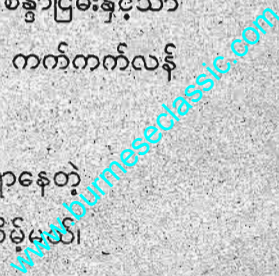
နေသလိုပဲ၊ ညီမလေးဘက်က ပိုဆိုးနေသေးတယ်”

“ကိုကို . . . ချစ်သူအိမ်ထောက်ဖက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခေါ်မပုံပြင်လေးကို၊ ကိုကိုကြားဖူးလား၊ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဘဝကနေ တစ်ယောက်တစ်ကိုယ်စီ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတဲ့ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား အကြောင်းလေ၊ လူတွေက ကိုယ်ရဲ့ကိုယ်ပွား တစ်ခုခုကို လိုက်ရှာနေကြတာတဲ့၊ အချစ်ဆိုတာကို ရှာဖွေနေကြရတာလေ”

“ကြားဖူးတယ် ညီမလေး၊ ညီမလေးရဲ့ ရှာဖွေနေတဲ့ချစ်ခြင်း၊ ညီမလေးရဲ့ ကိုယ်ပွားက ဇေယျာပဲ မဟုတ်လား၊ ညီမလေးတို့ချင်း နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဘဝနဲ့ တစ်ဘဝလုံးနေထိုင်သွားကြဖို့ လက်ထပ်မှုဖြစ်မယ်လေ”

ခေါ်မပုံပြင်လေးသာ မကြားဖူးခဲ့ရင် စန္ဒာငြိမ်းနှင့်သာ မင်မင်ဖြစ်ခဲ့ရင် အခုချိန်မှာ ကိုကိုထွေးကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေဖြစ်မှာ သေချာ၏။

“ကိုကို . . . ညီမလေးက ဇေယျာရှာနေတဲ့ ကိုယ်ပွား ဟုတ်နေရင် ဟုတ်နေလိမ့်မယ်၊

ညီမလေးရဲ့ ကိုယ်ပွားကတော့ ဇေယျာမဟုတ်
တာ သေချာစာယ်၊ ညီမလေးက ကလေးဆန်
ဆန် နေခဲ့ထိုင်ခဲ့တာ၊ ဘာကိုမှ အလေးအနက်
ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုအသိဆုံး ဖြစ်မှာပါ။
ဇေယျာနဲ့ ပတ်သက်ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ကိုကို
ထဲထဲဝင်ဝင်ပါလာခဲ့လို့ပဲ၊ အခုလည်း ဇေယျာနဲ့
လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း ကိုကိုပဲ ဦးဆောင်
နေပြန်ပြီ။”

“ညီမလေး ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဇေယျာက
ညီမလေးရဲ့ ချစ်သူလေ၊ ဘာပဲပြောပြော
ဇေယျာကို ညီမလေး လက်ထပ်ရမယ်၊
ညီမလေးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးသူဟာ ဇေယျာ
တစ်ယောက်ပဲ ဒီလောကမှာရှိတာ၊ ဘာလဲ
... ညီမလေး အခုချိန်ကျမှ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်
ချင်နေတာလား၊ ပုံပြင်ထဲက စကားအတိုင်း
ညီမလေးလိုချင်တဲ့ ကိုယ်ပွားကို ရှာချင်နေတာ
လား၊ မထင်နဲ့ ညီမလေး ... ဒီ လောကမှာ
ညီမလေးရဲ့ ကွဲကွာသွားတဲ့ ကိုယ် ပွားရှိတယ်
ပဲထားဦး အဲဒီလူဟာ ညီမလေးလို့ အထင်ရှိ
တဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောကမှာ မျော်

မွေ့ရင် ပျော်မွေ့နေမှာပေါ့ ညီမလေး။”

“ကိုကိုကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ စိတ်ကူးနဲ့
လက်တွေ့ကို သဘာဝကျအောင် ပြောတတ်
ဆိုတတ်သားပဲ”

“ညီမလေးနဲ့ ဇေယျာတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဒယ်ဒီ
ကလည်း ဖြစ်စေချင်နေတယ်”

“အင်းလေ ... ဒီအခြေအနေတွေ ရောက်ခဲ့
ပြီးမှတော့ ဇေယျာကိုပဲ သင်္ဇင်လက်ထပ်ရ
တော့မှာပေါ့”

စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြောဆိုလိုက်သော စကားတော့
မဟုတ်ပေ။ ကိုကိုထွေးကတော့ သူမ လက်ခံကြည်ဖြူလိုက်ခြင်း
... ဟု မှတ်ယူသွားမှာ သေချာနေသည်ပဲ။

၁၃။

စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံစဉ်တုန်းက ဇေယျာ
က အချိန်သိပ်မရှိပေ။ ဒုတိယမြောက် တွေ့ဆုံခြင်းကိုတော့
ဇေယျာ ကိုယ်တိုင်ကပင် လိုလိုလားလား တောင်းဆိုလာခဲ့၏။

ဒုတိယကြိမ်မြောက် တွေ့ဆုံခြင်းကလည်း ပြီးပြည့်စုံ
သည် . . . ဟု ပြောလောက်အောင် အထမြောက်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ဇေယျာက တကူးတက လာတွေ့ဖြစ်သောနေ့မှာပင်
စန္ဒာငြိမ်းတစ်ယောက် အလုပ်စဝင်သည့်နေ့နှင့် သွားပြီးတိုက်
ဆိုင်နေ၏။

“ဆောရီးပဲ သဇင်ရယ် . . . စန္ဒာကလည်း

ဒီနေ့ မှ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်စဝင်မှာဆိုတော့

ဘယ်လိုမှ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး ပြစ်နေတာ၊
ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိ
တော့ဘူး။ အရမ်းအားနာစရာ ကောင်းလိုက်
တာ”

“စန္ဒာကလည်း အေးအေးဆေးဆေး နေလို့
ရနေသားနဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်ရတယ်လို့ကွာ”

“အိမ်မှာ အလကားနေတာထက်စာရင်တော့
အလုပ်လုပ်တာက ကိုယ့်အတွက် အကျိုးတစ်
ခုခုရှိတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ် သုံးဖို့စွဲဖို့လည်း
ပိုက်ဆံရတာပေါ့”

ပြင်သစ်စကားပြောသင်တန်း ဆင်းဆင်းချင်းမှာပင်
ဇေယျာစောင့်နေမည့်အကြောင်းနှင့် တစ်နေရာရာသွားပြီး
မနက်စာကျွေးမည့်အစီအစဉ်ကို စန္ဒာငြိမ်းအား ပြောပြမိခဲ့
အလုပ်လုပ်မည့်အကြောင်းကို သိရတော့သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် အတန်းဆင်းလာသည်ကို ဇေယျာ
က အသင့်စောင့်နေလေ၏။

“သင်က စန္ဒာငြိမ်းကို အစီအစဉ်တွေ ပြောပြ
ထားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ခဏဆိုင်ထိုင်ဦးမှာ
လား”

“အဲဒီကိစ္စကိုမဲ ပြောနေတာ ဇေယျာ၊ ကိုယ့်ကို
ရဲ့အစီအစဉ်တွေကိုတော့ အရမ်းအားနာစရာ
ကောင်းနေပြီ၊ စန္ဒာက ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ
အလုပ် စတင်မယ့်နေ့လေ၊ နောက်တစ်ခါမှပဲ
အေးအေးဆေးဆေး တွေကြတာပေါ့။ ဟော
... ပြောရင်းဆိုရင်း မောင်လေးတောင်
အကြိုရောက်လာပြီ”

တကယ်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာကြုံနေရသည်။
သူမနှင့်ဇေယျာတို့ကို အားနာစွာ တောင်းပန်ရင်းကပင်
စန္ဒာငြိမ်း ထွက်သွားလေ၏။

“ဒီနေ့ပွဲလေးက သင်နဲ့မောင်တို့အတွက်
အမှတ်တရပွဲလေးပဲ၊ စန္ဒာငြိမ်း မပါတာက
လွဲလို့ အားလုံးပြည့်ပြည့်စုံစုံပါပဲ၊ မောင်တို့
ပွဲလေးကို မောင်တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ အသိ
အမှတ်ပြုလိုက်ကြရုံပေါ့”

အစားအသောက်တွေကို စုံအောင်မှာပြီး ဇေယျာ
တစ်ယောက် တခမ်းတနား ပြောဆိုနေပြန်၏။

“နေပါဦး . . . ဘာအမှတ်တရပဲလဲ”

“ဘာရှိရဦးမှာလဲ၊ မောင်နဲ့လက်ထပ်မယ့် ကိစ္စကို သင်က သဘောတူစွာနဲ့ စီစဉ်ခိုင်း လိုက်တဲ့ အထွက်လေ”

ကိုကိုထွေးကတော့ လက်မြန်ခြေမြန်ဖြင့် စီစဉ်ပြီဆိုတာ ကို သဘောပေါက်လိုက်၏။

“အဲဒီကိစ္စ သင် ပြောချင်သေးတယ် . . . ဇေယျာက မလွဲသာမရှောင်သာတဲ့ အခြေအနေ မို့ သင့်ကို လက်ထပ်ရမှာလား၊ တော်ကြာ နောင်တတွေနဲ့ တစ်ဘဝလုံး စိတ်ဆင်းရဲ စရာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“မောင့်သဘောပြောရရင် အခုချက်ချင်းကို သင်နဲ့ မခွဲဘဲနေလိုက်ချင်တယ်၊ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထဲတဲ့အချိန်တိုင်းမှာပဲ မောင့်အနားမှာ သင် ရှိနေစေချင်တာလေ”

ဇေယျာ့အပြောအဆိုတွေကတော့ ဟိုတုန်းကနှယ် မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေ၏။

“ဘာပဲပြောပြော သင်တို့နှစ်ယောက် ကတော့ စားစားသွားသွားနဲ့ပဲ ဖူးစာပါလာ တယ်ထင်ပါရဲ့၊ သင်ကပဲ အလေးမထားမိ

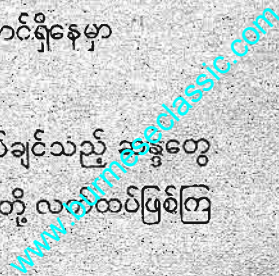
တာပဲနေမှာ၊ မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင့် လောက်ဖြစ်မနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ချစ်သူလို့ သာ ပြောဆိုနေပေမယ့် သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ၊ အဲဒီအတွက် မောင်စိတ်မကုန် ဘူးလားဟင်၊ မောင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် သင်က ကလေးဆန်လွန်းတာ များနေတယ်”

“အဲဒီလိုမျိုး ကလေးဆန်တာကိုပဲ မောင်က အနှံ့တာခံချင်နေတာပါ သင်”

“မောင်နဲ့စန္ဒာတို့ တစ်ခါဆုံဖြစ်တယ်၊ မောင့် အကြောင်းကို ပြောပြဖြစ်တယ်၊ စန္ဒာကလည်း မောင်ဟာ သင့်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးသူ ပဲလို့ မှတ်ချက်ပေးတယ် မောင်၊ သင် တွေး ကြည့်တာပါ . . . စန္ဒာလို မိန်းကလေးမျိုးကို မောင်ကြုံရတော့ သင့်ကို စိတ်မကုန်ချင်ဘူး လားဟင်”

“ကုန်စရာလား သင်ရယ်၊ မောင်စိတ်ကုန်ခဲ့ ရင် ဒီအချိန်ထိ သင့်အနားမှာ မောင်ရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဇေယျာကတော့ သူမနှင့်လက်ထပ်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေ သာ များနေ၏။ ဒီလိုနဲ့ပင် သူမနှင့် ဇေယျာတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြ

ပြီး သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး နေထိုင်ဖြစ်သွားကြမည်လား မပြောတတ်ပေ။

အတန်းမတက်ခင် ခဏတာလေးသာ စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ အတန်းဆင်းသည်နှင့် အရင်ကလို အချိန်ဖြုန်းဖို့ စန္ဒာငြိမ်းမှာ အခွင့်အရေး မရှိတော့ပေ။ အများတွေလိုပဲ . . . အလုပ်ရောက်ဖို့ကိုသာ လောကပ်နေတာများ၏။

စန္ဒာငြိမ်းအလုပ်ဝင်ပြီး ငါးရက်မြောက်သော မနက်ခင်းမှာပင် အထူးအဆန်းစကားကို ကြားဖြစ်သည်။

စန္ဒာငြိမ်း မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော စန္ဒာငြိမ်း၏ ကိုယ်ပွားဖြစ်လာမည့် အလောင်းအလျာကို တွေ့ရှိခြင်းပဲဖြစ်၏။

“ဟိုရက်ခတွဲထဲက စန္ဒာပြောချင်နေတာ . . .

ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖြစ်တာ အရမ်းကုသိုလ်ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလိုပဲ သဇင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စန္ဒာ”

“တခြားမဟုတ်ဘူး၊ စန္ဒာမျှော်လင့်နေတဲ့ စန္ဒာကြိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခွင့်ရလို့ပဲ သဇင်”

“တကယ်ပဲလား စန္ဒာ၊ အဲဒီလူက စန္ဒာတို့ အလုပ်ထဲကပဲလား၊ ယောက်ျားပီသပြီး ချောရော့ချော့ရဲ့လား”

“ယောက်ျားပီသပြီး တည်ကြည်ပြောင့်မတ်တဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်ဆံရာမှာလည်း အမြဲနူးညံ့နေပြီး သနားကြင်နာတဲ့စိတ် အမြဲရှိနေတာပဲ”

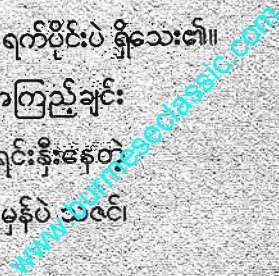
ဒီလောက်နှစ်ရှည်လများ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရပြီးမှ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော စန္ဒာငြိမ်း၏ ချစ်သူလောင်းလျာမှာ အပက်ပက်မှ ပြည့်စုံနေမည်ဆိုတာကို တွေ့ကြည့်ရုံဖြင့် သိသာနိုင်သည်ပဲလေ။

စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ပူးစာပက်ခွင့်ရသောဆိုသူသည်လည်း ကံကောင်းခြင်းများစွာကို ရရှိနေမှာ သေချာ၏။

“သူကရော စန္ဒာ့ကို စိတ်ဝင်တစားရှိရဲ့လား၊ စန္ဒာတို့ တွေ့ကြစာ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိကြသေးတာ မဟုတ်လား”

စန္ဒာငြိမ်းတို့ တွေ့ခွင့်ရကြသည်မှာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေး၏။

“သူနဲ့အခုမှ တွေ့ကြရပေမယ့် အကြည့်ချင်း အဆုံမှာတော့ နှစ်ရှည်လများ ရင်းနှီးနေတဲ့ အသိမျိုး ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာ အမှန်ပဲ သဇင်၊

သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူဟာ စန္ဒာရဲ့
ချစ်သူဖြစ်လာမယ့် အရိပ်လက္ခဏာတွေ အပြည့်
ရှိနေတယ်။ သူ့အကြည့်တွေ၊ သူ့ဆက်ဆံမှု
တွေကလည်း သိသိသာသာပဲ သင်

ဘာမဲပြောပြော စန္ဒာငြိမ်း၏ချစ်သူလောင်းလျာနှင့် ပတ်
သက်ပြီး ဒီထက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်မိသည်။

သူမတို့ တွေ့ရချိန်က နည်းနည်းလေးပင်။ အခန်းထဲ
ရောက်ပြန်တော့ စာသင်နေရသည်ကို အာရုံစိုက်နေရ၍ စကား
မပြောဖြစ်။

စန္ဒာငြိမ်းကတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ သူမကတော့
စန္ဒာငြိမ်းနှင့် စကားတွေ ပြောချင်နေမိသည်။

အတန်းဆင်းတော့ စကားပြောဖြစ်ကြရင်းက ရုံးပိတ်
ရက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက် စနေနေ့မှာ ဆုံဖို့ပြောတော့၏။

“သင်လည်း သူ့အကြောင်းကို သိချင်နေ
သလို စန္ဒာကလည်း ပြောပြချင်နေတယ်။
စန္ဒာမှာ ပြောပြရမယ့်သူဆိုလို့ အခုချိန်မှာ
သင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်လား။”

“ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်စနေနေ့မှာ စန္ဒာအိမ်ကို
သင်လာခဲ့မယ်လေ”

“စန္ဒာလည်း ဒီကိစ္စပဲ ပြောမလို့၊ မနက်ဖြန်ကျမှ
ပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားထောင်ပေတော့ သင်
ရေ”

စန္ဒာငြိမ်းကတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီး စကားကို
အဆုံးသတ်တာ သူမနှင့် လမ်းခွဲလိုက်လေ၏။

သူမကတော့ အိမ်မှကားအလာကို စောင့်ရင်း . . .
စန္ဒာငြိမ်း၏ ချစ်သူဖြစ်လာမည့်သူ့အကြောင်းကို တွေးတော
နေဖြစ်သည်။

“စောစောစီးစီးကြီး မြင်မြင်ဆင်ဆင်လုပ်ထား
ပါလား ညီမလေး၊ ဘာလဲ . . . ဇေယျာလည်း
အိမ်ကိုလာစရာရှိတယ်လို့ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊
ညီမလေးတို့ ဧည့်သည်ကြွမလို့လား”

အိမ်သို့ ဇေယျာရောက်လာမည်ကို သူမ တကယ်မသိ
ပေ။ သူမကတော့ မြင်မြင်ဆင်ဆင်လုပ်ထားပြီး ဒရိုင်ဘာအလာ
ကို ထိုင်စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ဇေယျာနဲ့ ဘာမှအချိန်အဆက် မလုပ်
ထားဘူးကိုကို၊ ညီမလေးက သူငယ်ချင်းအိမ်
ကို သွားလည်မလို့ ဒရိုင်ဘာ ရောက်မလာ
သေးတာနဲ့ ထိုင်စောင့်နေတာပါ”

ကိုကိုထွေးနှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြင်နေတွေ့နေသော်လည်း ဒီနေ့အဖို့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသည် . . . ဟု ထင်ခဲ့သည်။

“ဒရိုင်ဘာ လာရင်လည်း ဇေယျာကိုပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့ ညီမလေးရာ”

“နေဦး ကိုကို အရင်တုန်းက ရက်တွေထက်စာရင် ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကိုကို ဝတ်တာစားတာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ပြီးတော့ ရေမွှေးတွေဘာတွေ မသုံးစဖူးသုံးနေပါလား ကိုကို၊ မဟုတ်မှလွဲရော ကုမ္ပဏီကကောင်မလေးတွေကခပ်ချောချောလေးတွေပဲနေမှာ မဟုတ်လား”

“ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရာ . . . ကာလဒေသလိုက်ပြီး နေရထိုင်ရတဲ့ သဘောပါ”

“ကိုကိုကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ထူးနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ချစ်ရမယ့်သူတွေ ဘာတွေတွေ့နေရင် ဒိုင်မထားကြေးနော် ကိုကို”

သူမ၏အမြှောင်အနောက်စကားကြောင့် ကိုကိုထွေးတစ် ယောက် နေရထိုင်ရခက်ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“အစစအရာရာ အဆင်ပြေပြီး သေချာခဲ့ရင်တော့ ကိုကို သတင်းထုတ်ပြန်မှာပါ ညီမလေးရာ”

“ဘာလဲကိုကို အကြိုက်တွေ့တော့ တွေ့နေပြီဆိုတဲ့သဘောလား”

ကိုကိုထွေးနှင့်နောက်နေပြောင်နေစဉ်မှာပင် ဇေယျာတစ်ယောက် ရောက်ချလာသည်။

ဇေယျာရောက်လာခြင်းကြောင့် ကိုကိုထွေးနှင့် စကားပြတ်သွားရသည်။

ကားဒရိုင်ဘာလည်း ဇေယျာနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်လာ၏။

“ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ ဘယ်များသွားစရာရှိလို့လဲ သဇင်”

“အတော်ပဲ၊ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးကို ညနေကျမှပဲ လာကြိုခိုင်းတော့မယ်၊ ဒါခုတော့ ဇေယျာပဲ လိုက်ပို့ပေးပေါ့”

“မောင်လည်း ဒီနေ့အားနေတာနဲ့ သဇင်နဲ့များ တစ်နေရာရာ သွားမလားလို့ စိတ်ကူးပြီးထွက်လာခဲ့တာ၊ သဇင်က ဘယ်သွားမှာတုန်း”

ကားပေါ်ရောက်တော့ ဇေယျာမေးသည်။

တကယ်ဆိုရင် ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ စန္ဒာကိုခေါ်ပြီး သုံးယောက်သား လည်ဖို့ပတ်ဖို့ ကောင်းနေသေး၏။

သူမနှင့် စန္ဒာငြိမ်းတို့မှာ အရေးတကြီး ပြောစရာဆိုစရာ စကားတွေ ရှိနေသေးသည်ဆိုတော့ လည်ဖို့ပတ်ဖို့ မဖြစ်တော့ပေ။

“စန္ဒာတို့အိမ်ကိုသွားမှာ မောင်”

“သင်တို့ သွားစရာ အထွေအထူး မရှိဘူးဆိုရင် မောင်တို့ဆုံးယောက် တစ်နေရာသွားရအောင်လား။ ဟိုနေ့က ကျွေးဖို့မွေးဖို့ ပျက်သွားတဲ့ အစီအစဉ်ကို မောင် အစားပြန်လုပ်ပေးမယ်လေ”

ဇေယျာစိတ်ကူးနှင့် သူမစိတ်ကူးတို့ ထပ်တူထပ်မျှ ကျနေ သော်လည်း အစီအစဉ်က အထမြောက်မှာ မဟုတ်ပြန်။

“မဖြစ်ဘူး မောင်၊ စန္ဒာ အလုပ်လုပ်ကတည်းက သင်နဲ့စန္ဒာတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ အတိုးချပြီး သင်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြမှာ၊ စန္ဒာကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ

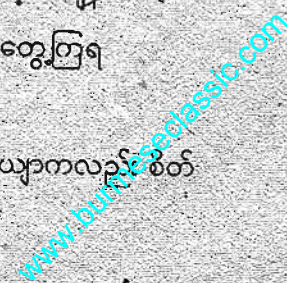
ကောင်းတဲ့ သူ့ကိုယ်ရေးတိုယ်တာကို ပြောပြမယ်ဆိုပြီး ချိန်းထားပြီးသားလေ”

“စန္ဒာငြိမ်းရဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဟုတ်လား သင်”

“ဟုတ်စာယ် မောင်၊ ကျောင်းတက်လို့ ဘွဲ့တစ်ခုသာရခဲ့တယ်။ အာသာရပ်ဆိုင်ရာ အလှူဘုရင်မဘွဲ့ရခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့အထိ စန္ဒာ့မှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး မောင်၊ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ဖြစ်တော့မှ သူ့စိတ်ကူးမျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာတဲ့။ အဲဒီလူနဲ့ စန္ဒာတို့ အကြောင်းကို ပြောပြမှာလေ”

“စန္ဒာငြိမ်းရဲ့ ချစ်သူဖြစ်လာမယ့်သူက တော်ရုံတန်ရုံ အရည်အချင်းမျိုးထဲကတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူးသင်၊ အင်းလေ . . . ဘယ်လောက်ပဲ ရွေးချယ်မှုတွေ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အချိန်တန်တော့လည်း ကိုယ့်ဖူးစာဖက်ကို တွေ့ကြရတာပဲ”

စန္ဒာငြိမ်း၏ ချစ်သူဆိုသောသူကို ဇေယျာကလည်း စိတ်ဝင်စား ရှိနေ၏။

စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်ဖူးသည့်လူတိုင်း စန္ဒာငြိမ်း၏ ချစ်သူဖြစ်လာမည့်သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြ၏။

“ကိုဇေယျာ့ကိုတော့ ဒုတိယအကြိမ် အားနာရ မလို ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ သင်ရယ်”

“အားမနာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အစားအသောက်က ဘယ်အချိန်စားစားရတယ်၊ အရမ်းသိချင်နေ တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ အားချင်းနားထောင် လိုက်ရမှာ စိတ်အဆာပြေသွားမှာ စန္ဒာ”

စန္ဒာငြိမ်းတို့က မိသားစုလေးယောက်သာ ရှိကြ၏။

တစ်ထပ်ကိုက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးမှာ အတန်အသင့်

ခြံဝင်းထဲ၌ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းနေသေး၏။

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး သင်ရဲ့၊ မောင် လေးကလည်း ကားထွက်သွားတယ်၊ ဖေဖေ မေမေတို့ကလည်း သူ့အမျိုးတွေဆီ အလည် သွားကြတာလေ၊ ကိုဇေယျာ့ကိုတောင် အအေးလေးဘာလေး မတိုက်လိုက်ရဘူး”

“ဘာမှပူမနေနဲ့ စန္ဒာ၊ ဒီနေ့တော့ နှစ်ယောက် စာ အတိုးချပြီး စားရသောက်ရမှာ၊ ပြီးတော့ စန္ဒာပြောမယ့် စကားတွေကို တစ်ဝကြီး နားထောင်ပစ်မှာ သိလား”

“နားထောင်ရမှာပေါ့ သင်ရယ်၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြချင်နေတာ”

“အဲဒီလူက စန္ဒာတို့နဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲကပေါ့ နော်”

“ဟုတ်တယ် သင်၊ မနေ့ကအထိတော့ သူ့ကို မန်နေဂျာလို့ပဲ အောက်မေ့နေတာ၊ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေမှန်းကို ဒီနေ့မှ သိရတာ၊ အဲဒီ လောက် သိုသိုသိပ်သိပ်နေတတ်ပြီး စာနာစိတ် အပြည့်အဝနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်မှာဆက်ဆံ တတ်တာလေ၊ စန္ဒာထက်တော့ တစ်နှစ်စွန်း စွန်းလောက်ကြီးမယ်ထင်တာပဲ”

စန္ဒာငြိမ်းကတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အမှတ်အပြည့်တွေ ဝေးနေ၏။

“အားလုံးအပေါ်မှာထက် စန္ဒာ့ကို ဆက်ဆံ တာက ပိုနေမှာ မဟုတ်လား၊ သူနဲ့မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တဲ့အခါတိုင်း စန္ဒာ့ရင်တွေ ခုန်ခုန်

သွားတယ် မဟုတ်လား၊ တွေ့ကြတာ မကြာ
သေးပေမယ့် အတွယ်အတာတွေက များနေ
ပြီပေါ့ ဟုတ်လား စန္ဒာ”

“သင်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဖူးစာဆိုတာလည်း
အဆန်းသား၊ သူနဲ့စတွေ့တွေ့ချင်းမှာပဲ သူ့
မျက်ဝန်းတွေကြောင့် အနေခက်ခဲ့ရတယ်၊
တစ်ခဏအတွင်းမှာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို လူယူ
ပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ
ကလည်း ကိုယ်လက်ခံချင်စရာကောင်းတဲ့
အရည်အချင်းတွေကလည်း အပြည့်ရှိနေတာ
လေ”

“သေချာပါတယ် . . . နှလုံးသားအသိနဲ့ရော
ဦးနှောက်အသိနဲ့ပါ ချစ်သူအဖြစ် စန္ဒာ
ရွေးချယ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“စန္ဒာ ရဲရဲကြီးဝန်ခံပါတယ် ဒီလိုမျိုး တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်ကြရင်းနဲ့ပဲ
မကြာခင်မှာ သူနဲ့စန္ဒာဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်
သွားကြမှာပါ”

စန္ဒာငြိမ်းစကားတွေကို နားထောင်ရင်း သူမပါ ရောပြီး

ရင်ခုန်မိသည်။

သူငယ်ချင်းမရဲ့ ငယ်စာရင်းကချစ်သူ ၁၅၇
စန္ဒာငြိမ်း၏အမူအရာလေးများကြောင့် စိတ်ကြည်နှူးမှု
မို့ ဖြစ်ရသည်။

“ဒါပဲနော် စန္ဒာ . . . အဲဒီလူနဲ့တော့ သင့်ကို
မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ ဒီတစ်ခါ လေးယောက်
ဆုံပြီး တစ်နေရာရာကို ခရီးထွက်ကြရအောင်”

“သူ့ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြောပြီး ကမ်းလှမ်း
လာတာနဲ့ သင်နဲ့ရော ကိုယေယျာနဲ့ပါ စန္ဒာဆုံ
ပေးမှာပါ၊ လူချင်းတွေ့ကြုံဖို့ ကိစ္စကိုတော့ ခဏ
လေး သည်းခံစောင့်ဆိုက်ပါဦး၊ ဒီတစ်ခါ စန္ဒာ
အလှည့်ပဲ၊ ကိုယ့်လူကို လူချင်းတွေ့ပြီး အရည်
ချင်းစစ် စာမေးပွဲလုပ်ခိုင်းရဦးမယ်”

“လူချင်းတွေ့ပြီး အရည်အချင်း စစ်နေရဦးမှာ
လား စန္ဒာရယ်၊ စန္ဒာက ရွေးချယ်ထားပြီးမှ
တော့ အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဆိုတာ ဖြစ်ပြီးသားပါ၊ လူလှ
သလိုပဲ သူ့ရဲ့ကိုယ်စိတ်နှလုံးသုံးပါးစလုံးလည်း
လှနေမယ် ဆိုတာကို ပြောစရာမလိုဘူးလေ”

စန္ဒာငြိမ်းချစ်သူကို မမြင်မတွေ့ရပေမယ့် လေးစားနေမိ

သည်။

အဖက်ဖက်က တော်နေတတ်နေပြီး စိတ်ထားကောင်း
သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာ မလွဲ... ဟု တွေးထား
ပြီးသားပါလေ။

“သူတို့နှစ်ယောက်က အခုမှ မျက်လုံးချင်း
စကားပြောနေကြတုန်း၊ အရိပ်အခြည် ကြည့်
နေကြတုန်းပေါ့ ဟုတ်လားသင်”

“ဒါပေါ့ . . . သိပ်ကြာမယ်မထင်ဘူးမောင်၊
သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြမှာ
သေချာတယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ လေးယောက်ဆုံဖြစ်မှပဲ
အမှတ်တရပွဲလေး မောင်လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဒါနဲ့
သင် ဓမ္မေးနေ့တောင် ရောက်ဖို့နီးပြီပဲ၊
နှစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တာ မဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်းပါဦး... ဇေယျာအသိပေးမှပင် နှစ်စဉ်ကျင်း
နေကျ သူမမွေးနေ့ဖွဲ့ကို သတိရဖြစ်တော့သည်။

အိမ်က ဒရိုင်ဘာ နေမကောင်းဖြစ်နေသည်မို့ ကျောင်း
အလာကို ဇေယျာအား လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။

ကျောင်းပုရဂုဏ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်မှာ
စန္ဒာငြိမ်း ထိုင်နေတာကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

“အခုလောလောဆယ်တော့ ကြားရတဲ့
သတင်းစကားတွေအတွက် လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်လောက် ကြိုသောက်ထားမယ်နော်
မစန္ဒာငြိမ်း”

“ကြည့်စမ်း... သင်ကတော့ ကိုဇေယျာကို
အကုန်လျှောက်ပြောပြထားပြီးပြီနဲ့တူတယ်”

“ပြောရမှာပေါ့၊ ဒါက မင်္ဂလာစကားပဲဥစ္စာ”

“ကိုဇေယျာတို့လည်း မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြင်နေ
ဆင်နေရတာပဲ မဟုတ်လား”

“မစန္ဒာငြိမ်းရဲ့ သူငယ်ချင်းကိုလည်း ကြည့်
ပြောပေးပါဦး၊ သူက အမြဲဗိုလ်ကျတာချည်းပဲ”

“ဪ... ချစ်တဲ့သူကချစ်ပြီး အလိုလိုက်မှ
တော့ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာက သဘာဝပဲလေ၊ အချိန်
အခါက သင့်ကို သင်ကြားပေးသွားပါ လိမ့်
မယ် ကိုဇေယျာ”

သူငယ်ချင်းမရဲ့ ငယ်စာရင်းကချစ်သူ
စကားပြောရတာ ခဏလေး... ဟု ထင်မိသည်။
ဘာသာစကားသစ်တန်းတွေ စသင်ချိန်စသော ဘဝ
ဘီးသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်မ ရှင်းလိုက်ပါ့မယ် ကိုဇေယျာ”

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ ဆုံဖြစ်ကျရင်တော့
နောက်တစ်ယောက် တိုးလာမှာနော်၊ လေး
ယောက်ဆုံပြီး အမှတ်တရဖွဲ့လေးတစ်ခုခု လုပ်
ကြတာပေါ့”

“ဆုံဖြစ်ကြမှာပါ ကိုဇေယျာ”

ဇေယျာကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အတန်းရှိ
ရာသို့ ထွက်လာဖြစ်ကြသည်။ အတန်းနားမရောက်ခင်မှာပင်
စန္ဒာငြိမ်းက ...

“ဒီနေ့ နောက်ဆုံးခုံမှာပဲ စန္ဒာထိုင်မယ် သင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စန္ဒာ... အမြဲတမ်း တတိယ
မြောက်ခုံမှာ ထိုင်နေကျပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး သင်၊ ဒီနေ့ နာရီဝက်လောက်
စောပြီး အတန်းထဲက ထွက်ချင်လို့လေ၊
အလုပ်ကိစ္စအတွက် သူနဲ့အတူတူ သွားရမှာ၊
သူ ကားနဲ့ လာခေါ်မှာမလို့ သင်”

“ဪ... ဒီအခြေအနေထိတောင် ဖြစ်နေကြမှကိုး၊ ဒါဆိုလည်း စန္ဒာပဲ နောက်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်လေ၊ သင်္ဃင်ကတော့ နောက်ဆုံးမှာ ထိုင်ရင် စာလုံးတွေ မသဲကွဲဘူး”

စန္ဒာငြိမ်းကတော့ နောက်ဆုံးခုံနားမှာ ဝင်ထိုင်၏။ သူမက တော့ ထိုင်နေကျခုံမှာပင် သွားထိုင်လိုက်သည်။

ဆရာစာသင်နေတာကို သူမပါ စိတ်ဝင်စားဖို့ အာရုံနည်းနေ၏။ အတန်းပြီးခါနီး နာရီဝက်လိုတော့ စန္ဒာငြိမ်း အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူမထိုင်နေရာမှနေပြီး အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ခိုက်မှာပင် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါ... ကိုကိုကားပဲ”

အကြည့်မှားတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။ ကိုကိုထွေးစီး နေကျကားမှ ကိုကိုထွေး၏ကားအစစ် ဖြစ်နေ၏။

စန္ဒာငြိမ်းကလည်း ကိုကိုထွေး ကားရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်သွားနေ၏။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသူကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ကိုကိုပါလား”

ထူးဆန်းစွာတိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့်ပင်၊ နှလုံးခုန်မြန်သွားခဲ့ပြီထင်၏။ စန္ဒာငြိမ်းတစ်ယောက် ကားပေါ်တက်လိုက်ချိန်မှာပင် သူမလည်း ယောင်ယမ်းပြီး အခန်းအတွင်းမှ ထွက်လိုက်မိပြန်တော့သည်။

သူမ အပြင်ရောက်တော့ ကိုကိုထွေးတို့ စီးနင်းသွားသော ကားလေးက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မို့ အိပ်မက်ဟု... လည်း မထင်မှတ်

ခဲ့။

စားသောက်ဆိုင်နားရောက်တော့ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ အကြည့်ရောက်သွားမိသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ကိုကိုထွေး၏ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းဆက်ချင်စိတ်တို့ ပေါက်သွားမိလေ၏။

ဟန်းဖုန်းဖွင့်ထားသည်မို့ ဂဏန်းတွေနိပ်ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်းတန်းဝင်သွားသည်။

အချိန်မကြာသေးသောကြောင့်ပင် ကိုကိုထွေးတို့နှစ်ယောက် လမ်းမပေါ်မှာပင် ရှိနေကြသေးမှာ သေချာ၏။

“ဟဲလို... အမိန့်ရှိပါ။ ကျွန်တော် ကိုကိုထွေးပါ”

ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးအား အနားမှာထားပြီး ကားမောင်းနေသော ကိုကိုထွေး၏ လေသံက အလွန်တောတက်ကြွနေလေ၏။

“ကိုကိုလား... ညီမလေး လှမ်းဆက်တာပါ”

“ညီမလေး ဘယ်ကနေ ဆက်နေတာလဲ၊ ဘာလဲညီမလေး ကားအခက်အခဲရှိလို့လား၊ ဒီအချိန်ဆိုဇေယျာတော့ အားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကိုကိုထွေး၏စကားတွေကြောင့်ပင် မဲ့ပြုံးပြုံးလို့က်မိသည်။

“တက္ကစီငှားပြီး ပြန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်ကိုကို၊ ကိုကိုများ လမ်းကြိုရင် ဝင်ခေါ်နိုင်မလားလို့ ဆက်ကြည့်တာပါ”

“အခု အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု စကားပြောဖို့ သွားနေတာလေ”

“ကားပေါ်မှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းရော ဟုတ်ရဲ့လား”

သူမအမေးကိုတော့ ကိုကိုထွေး ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပေ။

ခဏကြာမှ ...

“ကိုကိုကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ် ညီမလေး”

“ဒါပါပဲ ကိုကိုရာ”

ပုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်နှင့်အတူ သူမစိတ်တို့ ပျံ့လွင့်သွားနေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

သူမမျက်စိအောက်မှာပင် ကာလများစွာ ရှိနေခဲ့သော တိုကိုထွေး။

စန္ဒာငြိမ်း၏ချစ်သူကို မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးပေမယ့် ကြားစကားတွေအရ လေးစားအားကျမိနေခြင်းများကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ရမည်လား။

စန္ဒာငြိမ်း၏ချစ်သူမှာ ကိုကိုထွေး... ဟု သိလိုက်ရသည်နှင့် နေမရထိုင်မရသော စိတ်ဒုက္ခက ကောင်းကောင်းကြီး အခဲခက်စေ၏။

ကိုကိုထွေး အလုပ်ပြန်လာသည်ကို အမြဲတမ်း မြင်နေတွေ့နေကျပင်။ ဒီနေ့မှ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ငေးမောကာ ကြည့်နေပြစ်၏။

နေမရထိုင်မရသော ဒုက္ခကြောင့်ပင် ကိုကိုထွေးရှိရာ အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာမိခဲ့သည်။ ဒီအိမ်၊ ဒီခြံ၊ ဒီဝန်းထဲမှာ ဘယ်နေရာမဆို သူမ မရောက်ဖူးသော နေရာမရှိ။

သူမအတွက်တော့ အားလုံးသည် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိပင်။ ကိုကိုထွေးနေသော နေရာကိုတော့ ဟိုးယခင်ကတည်းက ယောင်လို့ပင် ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပေ။

အခန်းတံခါးက စေ့ထားသည်မို့ ခပ်ဖွဖွလေး တွန်းဖယ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ကိုကိုထွေးအခန်းက ဒီလောက်ထိ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည် . . . ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

သူမအခန်းထဲရောက်နေသည်ကို ကိုကိုထွေး မမြင်၊ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရင်းကပင် ဘာတွေများ စိတ်ကူး ယဉ်နေသည် မသိပေ။

“ကိုကို”

အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှာ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး မနေချင်တော့သည်မို့ သူမက စတင်ပြီး အသံပေးလိုက်ရတော့၏။

“ဟာ . . . ညီမလေးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ စကားပြောချင် တာနဲ့ပဲ လာခဲ့မိတာ၊ ကိုကို ဘာတွေများ

သူငယ်ချင်းမရဲ့ ငယ်စာရင်းကချစ်သူ စိတ်ကူးယဉ် နေတာတုန်း”

တစ်နေ့လုံး ကြုံတွေ့ကြည်နူးခဲ့ရသည့် စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ပတ် သက်နေသည်များကို တွေးတောနေမှန်း သိလျက်နှင့် မေးလိုက်မိ သည်။

ကိုကိုထွေးကတော့ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် စကားလမ်း ကြောင်း လွှဲလေ၏။

“အင်း . . . ညီမလေးကို ရုတ်တရက်ကြီး တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့အားသင့်သွားရတာ၊ ကိုကို အခန်း ရှိတဲ့နေရာကို ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ညီမလေး ရောက်လာတာ မဟုတ်လား”

ခွင့်တောင်းမနေဘဲ . . . ကိုကိုထွေးနှင့်ယှဉ်ပြီး ခုတင် ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ညီမလေးကလည်း တစ်ယောက်တည်း ဟိုတွေးဒီတွေးလုပ်နေရင်းကနေ ကိုကိုကို မေးချင်စိတ်ပေါက်လာတာနဲ့ ရောက်လာရ တာလေ”

“ပြောစမ်းပါဦး ညီမလေးက ဘာများမေးချင် လို့တုန်း”

“တခြားတော့မဟုတ်ဘူး ကိုကို . . . ဇေယျာ နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ၊ အခုဆို ကိုကိုကနေ

တစ်ဆင့် လူကြီးတွေက ညီမလေးတို့ မင်္ဂလာ ဆောင်ကိစ္စကို လုံးပန်းနေကြတာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ညီမလေး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုကိုနဲ့ညီမလေးတို့က သွေးမတော်ကြ ပေမယ့် သံယောဇဉ်တွေ ရှိခဲ့ကြတယ်။

ညီမလေး ဆိုးသမျှတို့ ကိုကို ခေါင်းငုံ့ခဲ့တယ်။ ဇေယျာလက်ထဲကို တစ်သက်လုံးထည့်ပေး လိုက်ရတော့ မှာပဲဆိုပြီး ကိုကိုအနေနဲ့ နှမြော တွန့်တိုစိတ်မျိုးများ မပြစ်မီဘူးလားလို့ပါ”

“မှန်တာပြောရရင်တော့ နှမြောစရာတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအနေနဲ့က တစ်ဘဝလုံး စောင့်ရှောက်ဖို့အခွင့်အရေးမှ မရှိဘဲ၊ သံဘဝတရားအရပဲ ညီမလေးရဲ့ ချစ်သူ ဇေယျာကပဲ စောင့်ရှောက်ခွင့်ရမှာလေ။ ဇေယျာကို စိတ်ချယုံကြည်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်း နဲ့ အဲဒီ နှမြောတွန့်တိုခြင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ် လိုက်နိုင်တာပဲပေါ့ ညီမလေးရာ”

“ဒီစကားကြားရတော့ ညီမလေးစိတ်သက်သာ သွားတယ်။ ညီမလေးဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲနေ

မှာပဲ၊ ခံစားရမှာပဲ၊ ကိုယ်အမြဲတမ်း၊ ကိုယ့် မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့နေမြင်နေကျ ပစ္စည်း လေးတစ်ခုကို တခြားလူတစ်ယောက်ယောက် က မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ကောက်ယူသွား မယ်ဆို ရင် နှမြောဝန်တို့မူတော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒီပစ္စည်း လေးက ကိုယ်တွန့်ပစ်ထားတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ် နေလိမ့်မယ် ကိုကို”

သူမ၊ ပြောသောစကားတွေကို နားလည်သလိုလို၊ နား လည်သလိုလိုဖြင့် ကိုကို နားထောင်နေလေ၏။

သူမကလည်း ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ခံစားမှုများ ဆို အဆက်စပ်မဲ့စွာဖြင့် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောချပစ်လိုက် သည်ပဲလေ။

အပိုင်း (၁၃)

၁၆။

သူ့ဘဝကို အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ကံကြမ္မာက ပြုခဲ့
သည်ဆိုရင်တော့ ဒယ်ဒီဦးမြင့်ဝေက သူ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်
ပေပဲ။

သာမန်တောသူတောင်သားဘဝမှနေပြီး ပညာတတ်
ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကျွမ်းကျင်
စွာ ဦးဆောင်နေပြီး သူ့ပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုပင် သီးသန့်ရှိနေလေပြီ။

ညီမလေး သေရင်မြင့်ဝေကတော့ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်း
ကပင် ယနေ့အချိန်အထိ သူ့ကို မုဝိတာမပွားနိုင်သလို၊ နိုင်လွန်
မင်းထက်ဆက်ဆံခဲ့တာချည်းပင်။

အခုတော့ သူ့ဘဝမှာ အရာရာပြည့်စုံရုံတင်မကဘဲ ခုခံ
စရာကောင်းပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိသော စန္ဒာငြိမ်းဆိုသည့် ချစ်မေ
မည်သူပင် ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ။

စန္ဒာငြိမ်းကို စတွေ့ကတည်းက သူ့ဖူးစာဖက်ဖြစ်စေ
မည့် အခြေအနေများက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။
နှုတ်မှဖွင့်မပြောကြပါဘဲနှင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယော
ဇဉ်တွေ အထပ်ထပ်ချည်နှောင်ရစ်ခဲ့ကြပြီပဲ။

“ဟာ . . . ကိုကို ပြင်ထားဆင်ထားလိုက်တာ
မွှေးကြိုင်နေတာပဲ၊ ကိုကိုပုံစံက ရည်းစားနဲ့
တစ်နေရာရာသွားပြီး အကြည်ဆိုက်မှာကျ
နေတာပဲ”

နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့် တိတိကျကျကြီး မြော
လိုက်သောစကားကြောင့် လိပ်ပြာမလုံဖြစ်သွားရသည်။

သင်္ဃင်မြင့်ဝေကို ပါးစပ်ထဲရှိရာ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။
“ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိလို့ပါ ညီမလေးရာ၊
ညီမလေးရော ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးလား”

တကယ်တော့ ဒီနေ့သမ္မတရုံမှာ ဆယ်နာရီခွဲပွဲ ရုပ်ရှင်
အတူကြည့်ကြဖို့ ချိန်းဆိုထားခြင်းဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်းကပင်
စန္ဒာငြိမ်းကို တရားဝင်ချစ်ရေးဆိုမည် . . . ဟုလည်း စိတ်ကူး
ယဉ်ထားသည်။

“အခုမှ ဆယ့်တစ်နာရီ စွန်းစွန်းပဲ ရှိသေးတာ
ဆိုတော့ ကိုကိုဧည့်ခံပွဲက ဘယ်လောက်ကြာ
မှာလဲဟင်”

အရေးထဲမှာ သင်္ဃင်မြင့်ဝေက တစ်ခုခုအကြောင်းပြပြီး
နှိပ်စက်တော့မည်ဆိုတာကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“ညီမလေးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“သမ္မတရုံက ဂျက်ကီချန်းကားကိုကြည့်ချင်လို့
ကိုကို၊ အဲဒါ ကိုကိုနဲ့ ဧည့်ခံပွဲအတူလိုက်ပြီး
အပြန်မှာ ရုပ်ရှင်ပြခိုင်းမလားလို့လေ”

သင်္ဃင်မြင့်ဝေ၏စကားကြောင့်ပင် ဇောချွေးတွေပြန်ချင်
သွား၏။ ဒီကလေးမက စိတ်ကူးပေါက်ရာအတိုင်း လုပ်တတ်
သည်ပဲ။

“ဧည့်ခံပွဲကိုတော့ လိုက်ဖို့မမိတော့ဘူး ညီမ
လေး၊ ညီမလေးမြင်တာဆင်တာကို ထိုင်
စောင့်နေရရင် ဧည့်ခံပွဲက ပြီးသွားလိမ့်မယ်၊
ညီမလေးက ရုပ်ရှင်ကြည့်ရုံသက်သက်ပဲ
မဟုတ်လား၊ ဇေယျာကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး
သွားကြည့်လိုက်ပါလား ညီမလေးရာ”

ဖြစ်နိုင်သော နည်းလမ်းကို ပြောပြသော်လည်း သင်္ဃင်
မြင့်ဝေက လက်မခံပေ။

“ဟာ . . . ကိုကိုကလည်း ဇေယျာနဲ့ အတူတူ ကြည့်တာ များနေပြီ၊ ညီမလေးက ကိုကိုကို လိုက်ပြန်ခိုင်းချင်နေတာ၊ ဧည့်ခံပွဲမလိုက်နဲ့ဆို မလိုက်ဘူး၊ ကိုကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြီမယ် မဟုတ် လားဟင်”

“ညီမလေး အတူတူသွားကြည့်ချင်မှတော့ လိုက်ပြပေးပါမယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အဲဒီဂျက် ကီချန်း ကားကို ညပွဲကျမှ အေးအေးဆေး ဆေးကြည့်ပါလား”

“မရဘူး ကိုကို၊ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပွဲ မကြည့်ဖြစ် ရင်တောင် သုံးနာရီခွဲပွဲကြည့်မှဖြစ်မယ်၊ ကိုကို သွားစရာရှိတာသွား၊ သုံးနာရီခွဲပွဲလက်မှတ် ဝယ်ပြီး ရုံးကနေ ညီမလေးစောင့်နေမယ်၊ ဒါပဲ နော် ကိုကို၊ အလုပ်တွေ ဘာတွေ အကြောင်းပြပြီး ဇေယျာကို လွှတ်လိုက်ရင် လည်း အတွေ့ပဲ၊ ကိုကို ဟန်းဖုန်းကိုလည်း ပိတ်မထားနဲ့နော်”

သင်္ဃန်းမြင့်ဝေကြောင့်ပင် တော်တော်လေး စိတ်အိုက် သွားရ၏။ ဂျက်ကီချန်းကားကို ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပွဲ စန္ဒာငြိမ်း နှင့်အတူ ကြည့်မည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးပါက ဘုရားတွေဘာတွေ

အတူဖူးဖို့ စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်၏။ အခုတော့ . . .

“အင်းလေ . . . ဒါဆိုလည်း လက်မှတ်ဝယ် ပြီး ညီမလေးစောင့်နေ၊ ပွဲချိန်အမီ ကိုကို အရောက်လာခဲ့မယ် . . . ကျေနပ်ပြီလား၊ အခုတော့ ဧည့်ခံပွဲအမီ ကိုကို သွားလိုက်ဦး မယ်”

သင်္ဃန်းမြင့်ဝေ စိတ်ကောင်းဝင်နေခိုက်မှာပင် သူ အမြန် လစ်ထွက်ခဲ့ရ၏။ ဧည့်ခံပွဲ . . . ဟု ယောင်ယမ်းပြီး ပြောမိလိုက် ခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ အမှန်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့် မည်ဟု ပြောလိုက်ပါက သင်္ဃန်းမြင့်ဝေတစ်ယောက် အတင်းလိုက် လာမှာ သေချာ၏။

“ကိုထွေးနဲ့ အပြင်ထွက်လိုက်တာကို စန္ဒာ အိမ်က လူတွေ အပြစ်ပြောမယ် မထင်ပါဘူး နော်”

“ဘာလဲ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲ သွားတွဲလာမျိုး အမြဲရှိတာလားလို့ သွယ်ဝိုက် ပြီး မေးလိုက်တာများလား ကိုထွေး”

သူ့အဖို့ မရည်ရွယ်သော်လည်း စန္ဒာငြိမ်းက သူ့စကားကို အကျအနစ်ကောက်လေတော့၏။

သင်္ဃေတဝေဆိုသော ကောင်မလေး ခရီးဦးကျိုးအောင် လုပ်လိုက်မှတော့ အကုန်တလွဲတွေဖြစ်ရသည်လား မသိ။

“ကိုထွေးက ဒီသဘောမျိုးနဲ့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“အိမ်က လူကြီးတွေကို ကိုထွေးနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့် မယ်ဆိုတာကို ပြောလာခဲ့ပြီးသား၊ ပြီးတော့လည်း စန္ဒာဘဝမှာ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့မှ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ဖူးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုထွေးကို ယုံကြည်လို့ အိမ်ကလူတွေက အသာတကြည် ထည့်လိုက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စန္ဒာရယ်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိတော့ ကိုထွေးစကားတွေက အမြီးအမောက် တည့်ချင်မှတည့်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါကိုတော့ ဖြည့်စွက်ပြီး စန္ဒာ နားလည်ပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒါနဲ့ လက်မှတ်ကရော အသင့် ဝယ်ပြီးသားလား ရုပ်ရှင်ချိန်နီးပြီနော်”

“ကြိုတင်လက်မှတ် ဝင်လဲရုံပါပဲ စန္ဒာ”

ကားပေါ်မှအဆင်း ခြေချော်မလိုဖြစ်သွားချိန်မှာပင် သူ့ထက်ကို စန္ဒာငြိမ်း လှမ်းကိုင်လိုက်သေးသည်။

အသားယူချင်စိတ် မရှိသောလည်း တစ်ခဏ အတွေ့အထိကိုတော့ သူ သာယာကျေနပ်နေမိပြန်၏။

“ကိုထွေး . . . နေကြာစေ့ စားဦးလေ”

“ညံ့တယ်ပဲ ပြောရမလားမသိဘူး စန္ဒာ၊ ကိုထွေးကနေကြာစေ့ကို ကောင်းကောင်းမခွာစားတတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း စန္ဒာခွာပေးမယ်လေ၊ ကိုထွေးစားမယ် မဟုတ်လား”

အလိုက်သိတတ်သော စန္ဒာငြိမ်းကြောင့်ပင် သူ့ရင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ သူတို့ထိုင်နေသည့်အတန်းက နှစ်ယောက် တွဲခဲ့တွေ။ ရှေ့နောက်ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ ခုံများမှာ သူတို့လို အတွဲတွေကို တွေ့ရ၏။

နမူနာရုပ်ရှင်ကားတွေ ပြနေစဉ်မှာပင် သူ့ကြိုးစားပြီး စကားစကြည့်လိုက်သည်။

“စန္ဒာခွာကျွေးတဲ့နေကြာစေ့ကို စားသာစားနေရတာ၊ လိပ်ပြာမလုံချင်ဘူးလေ၊ ဒီနှစ်ယောက် တွဲထိုင်ခဲ့တွေက ချစ်သူစုံတွဲတွေ ထိုင်တတ်ကြတာ၊ ဘေးကလူတွေကတော့ ကိုထွေးတို့ နှစ်

ယောက်ကို သူတို့လိုပဲလို့ ထင်ကြမှာပဲနော်”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“စန္ဒာ”

ရုပ်ရှင်ဆလိုက်မီးအလင်းမှာပင် မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်မိသည်။

သူ့ဟန်ပန်နှင့် စကားတွေကို စန္ဒာငြိမ်းတစ်ယောက် နားလည်နေလိမ့်မည်ထင်၏။

“စန္ဒာ ဘယ်မှမပြေးဘူး၊ ကိုထွေးအနားမှာပဲ ရှိနေတာ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကိုထွေးလေ စန္ဒာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေမိတယ်သိလား”

“ဟောတော့ . . . ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း တည့်တည့်ကြီး ပြောချလိုက်ပါရောလား၊ ရုပ်ရှင်စံမြဲနေပြီလေ ကိုထွေး”

ကိုယ်အယိမ်းမှာပင် လူချင်း ထိကပ်သွားမိသည်။ သူ့မှာ ပြောစရာတွေ မကုန်သေးပေမယ့် ရင်တွေခုန်နေသောကြောင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

ရုပ်ရှင်ရုံမှအထွက်မှာပင် ရွှေတိဂုံတက်ဖို့ စန္ဒာငြိမ်းက ပြောသည်။ သူ့အပျော်နှင့်သူမို့ သင်္ဃင်မြင့်ဝေကိစ္စကို မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။

တောင်ဘက်မုခ်လှေခါးမှတက်ပြီး ပန်းအတူဝယ်သည်။ ဘုရားမှာပန်းကပ်ပြီး ဆုအတူတောင်းကြသည်။

စန္ဒာငြိမ်းကတော့ ဘာဆုတွေတောင်းသည် မသိ။ သူတော်စီးချင်ရာဆုတွေ တောင်းပြီးသည့်အချိန်အထိ စန္ဒာငြိမ်းတစ်ယောက် အာရုံပြုလို့ မပြီးဆုံးသေးပေ။

“ကိုထွေး . . . ကိုထွေး . . . ပုန်းမြည်နေတာကို မကြားဘူးလား၊ စန္ဒာကိုပဲ ငေးကြည့်နေတော့တာပဲ”

စန္ဒာငြိမ်းအသိပေးမှပင် ပုန်းမြည်တာကို သတိရသွား၏။

ပုန်းကို မကိုင်ရဲကိုင်ရဲဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သေချာသည်ကတော့ သင်္ဃင်မြင့်ဝေ လှမ်းဆက်ပြီဆိုတာပါပဲ။

“ဟဲလို ပြောပါ”

“ကိုကိုလား . . . သင်္ဃင်အိမ်က ထွက်လာပြီနော်၊ ကိုကိုနောက်ကျနေမှာစိုးလို့ လှမ်းပြီး အသိပေးတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ သိပ်မကြာခင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

ကတိစကားပြောပြီး ပုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ရင်ခုန်စွာနဲ့ပဲ ကိုထွေး စောင့်ပါ့မယ်”

ပြီးမှ . . . လှမ်းဆက်နေရင် ဒုက္ခပဲ . . . ဟု ဆိုကာ ပြန်ပွင့်ထားရပြန်၏။

ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်စကားတွေ ပြောမဝကြသေးဘင်မှာပင် ခွဲရတော့မည်။ တကယ်တော့ သင်မြင့်ဝေသာ ဝင်မရှုပ်ခဲ့ရင်

“ဘယ်သူလဲ ကိုထွေး၊ အလုပ်ကိစ္စများလား”
နာရီကိုကြည့်ရင်းကပင် စန္ဒာငြိမ်းနှင့် လမ်းခွဲရမည်ဆို တာကို သူ သတိရမိလိုက်သည်။

သူနှင့် စန္ဒာငြိမ်းတို့ ဒီထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်ဖွဲ့စကားတွေကို ပြောဖြစ်ကြမှာ သေချာသည်ပဲလေ။

ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သူ့ရောက်မလာမချင်း ပုန်းလှမ်းဆက် လနေမှာ သေချာ၏။

အခက်အခဲအကျပ်အတည်းကြောင့်ပင် စန္ဒာငြိမ်းအား မညာချင်ဘဲ ညာလိုက်ရလေသည်။

“ကိုထွေးရဲ့ဒယ်ဒီ ဆက်တာလေ၊ ကုမ္ပဏီ ကိစ္စပဲ စန္ဒာ”

“ဒါဆိုလည်း စန္ဒာတို့ ပြန်ကြတာပေါ့”

“ကိုထွေးပြောခဲ့တဲ့စကားကို စန္ဒာ ဘာမှပြန်မ ပြောသေးဘူးနော်”

“ပြောတဲ့သူက အခုပြော၊ ဖြေတဲ့သူက ချက်ချင်းကြီး အဖြေပေးရင် တန်ဖိုးမဲ့ရာကျ သွားမှာပေါ့၊ အချိန်တန်ရင်တော့ လိုချင်တဲ့ အဖြေရမှာပေါ့ ကိုထွေး”

“ကျေးဇူးပါပဲ စန္ဒာရယ်၊ အချိန်တန်တဲ့နေ့ကို

၁၇။

“ကိုကို ရုပ်ရှင်လည်းမကြည့်ဘူး၊ ဟိုဘက်
ချည်းပဲ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာပဲ၊ သူတို့အတွဲ
တွေ သူတို့ ဘာသာနေကြတာကို”

မြစ်တစ်ခုမှာ နှစ်ခါရေချိုးလို့ မရစကောင်းပေမယ့် သူ့
အဖို့ကတော့ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို တစ်ရုံတည်းမှာ နှစ်ခါဆက်
တိုက်ကြည့်နေရ၏။

“အဲဒီကားကို အခွေမှာ ကြည့်ဖူးပြီးသားလေ
ညီမလေး၊ ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင်ကို သိပ်စိတ်မဝင်
စားတာ”

မှန်ရာပြောကြေးဆိုရင်တော့ သူ့ငေးနေမိသောနေရာက စန္ဒာငြိမ်းနှင့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဖြစ်ခဲ့သော ခုံလေးကိုပင်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် ထိုင်ခုံလေးက ထိုင်သူမဲ့ဖြစ်နေလေ၏။

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ သင်လည်း ဒီကားကို ကြည့်ဖူးပြီးသားမဲ့၊ ရုံကြီးမှာ ကြည့်ရတာက ပိုအရသာ ရှိတာပဲ ကိုကိုရာ”

သင်မြင့်ဝေကတော့ နေကြာစေ့တွေကို တဖျောက်ဖျောက်ဝါးစားရင်းက ရယ်စရာရှိရင် အားပါးတရ ရယ်မောနေပြန်၏။

မကြာခင်မှာပင် လက်ထပ်တော့မည့် သင်မြင့်ဝေဆိုသော မိန်းကလေးကတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလို့နေပြန်၏။

“ရေဘူးဝယ်လာတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုကို့ကို့ရေ နည်းနည်းပေးတိုက်ပါလား”

သင်မြင့်ဝေနှင့် တစ်ခုံတည်းမှာ ထိုင်နေရင်းကပင် စိတ် ကျဉ်းကျပ်ကာ အာခေါင်တွေ ခြောက်ခန်းလာသည်။

“ကိုကိုကဘာများ ရင်ပူစရာရှိလို့လဲ၊ အချဉ်ထုပ်လည်း မစား၊ နေကြာစေ့လည်းမစားဘဲနဲ့ ရေငတ်နေရတယ်လို့များ”

“ဧည့်ခံပွဲက ဆက်လာရတော့ ခေါင်းထဲမှူး နောက်နောက်ဖြစ်ချင်ပြီး နေမကောင်းချင်လို့ များလားမသိဘူး ညီမလေး”

“ကိုကို”

သူ ဝင်လည်တာ . . . ဟုပဲ ဆိုရတော့မည်။

စန္ဒာငြိမ်းနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခွဲတုန်းကတော့ ရုပ်ရှင်မှာ အာရုံမရှိဘဲ စန္ဒာငြိမ်းမျက်နှာကိုငေးကာ သူ့စကားတွေ ပြောခဲ့၏။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ ညီမလေး”

“ကိုကို . . ဒီရုံမျိုး ဒီခုံမျိုးမှာ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖူးလားဟင်”

လိပ်ပြာမလုံချင်သော အမေးစကားပင်။

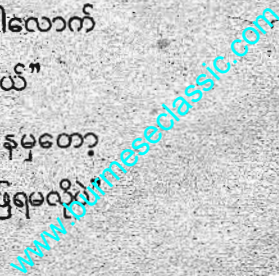
စိတ်ထဲကတော့ ပထမတစ်ပွဲမှာ သိပ်ကြည့်ဖူးတာပေါ့

. . . ဟု ပြောနေမိသည်။ လက်တွေ့မှာတော့ . . .

“ဟင့်အင်း”

“ကိုကို မလိမ်ပါနဲ့၊ အနည်းဆုံးတစ်ခါလောက်တော့ ဒီစာရင်က ကြည့်ဖူးပါလိမ့်မယ်”

“ကြည့်ဖူးစားလို့ တပ်အပ်စွပ်စွဲနေမှတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြည့်ဖူးတယ်လို့ပဲ ပြောရမလို့ပဲ”

တော်တော်မလွယ်သည့် ကလေးမ။

ကိုယ့်ချစ်သူကို စကားကောင်းကောင်း ပြောခွင့်မရဘဲ သလို ကြည်နူးခဲ့ရသည်များကိုလည်း လွတ်လပ်စွာ တမ်းတခွင့် မပေးခဲ့ပေ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးသော်လည်း ဇာတ်လမ်းက တစ်ခန်းရယ် မသွားခဲ့ပေ။

ရုပ်ရှင်ရုံမှအထွက်မှာပင် နောက်တစ်ခုကို ပူဆာလေ၏။

“ဒုက္ခခံလက်စနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို လိုက်ပို့ပေးပါလား ကိုကို”

ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ မထူးတော့ . . . ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ဘုရားတင်မကဘူး၊ နတ်ပြည်အထိ သွားချင်သေးရင် ကိုကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“အဲဒါတော့ ကိုကို တမင်ခွဲပြီး ပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ နတ်ပြည်ကို သင်လည်း သွားလို့ မရသလို ကိုကိုလည်း မသွားတတ်ဘဲနဲ့များ၊

ဘုရားလိုက်ပို့တာ ကုသိုလ်ရပါတယ် ကိုတို့ရာ”
“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူက မြောက်ဘက်မုခ် ဓာတ်လှေကားမှ တက်မည် . . . ဟု ပြောသော်လည်း သင်္ဃင်မြိုင်ဝေက တောင်ဘက်မုခ် လှေကားမှ တက်ချင်သည် . . . ဟု ပြောသည်။

လှေကားကို ရွေးနေလည်း အပိုပါပဲ . . . ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သင်္ဃင်မြိုင်ဝေသဘောအတိုင်းပင် အလျှော့ပေးရပြန်၏။

သူ့ကံဆိုးသွားသည်က လွန်ခဲ့သောနာရီပိုင်းကပင် စန္ဒာငြိမ်းနှင့် အတူတူဝယ်ခဲ့သော ပန်းဆိုင်မှာပင် သင်္ဃင်မြိုင်ဝေက ပန်းတွေဝယ်၏။

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးတွေကတော့ သူ့ကို မှတ်မိသလို လိုနှင့် တအံ့တဩ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြမြှန်တော့သည်။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ကိုကို . . . နင် လိမ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်”

“ဘာများလဲ ညီမလေးရာ”

“ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ ဘုရားကို ဘယ်သူတွေနဲ့ တွဲပြီး ခဏခဏလာတုန်း၊ ပန်းဆိုင်က အမျိုးသမီးတွေကစောင် ကိုကိုကို မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေကြတာ”

“ကိုကိုချောလို့ အသေအချာကြည့်တာ
နေမှာပါ။ ဘာလဲ မနာလိုဖြစ်နေတာလား။”

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်မို့ ပြောင်ချော်ချော် ပြောပစ်လိုက်
သည်။

သင်မြင့်ဝေကတော့ ပန်းတွေကိုကိုင်ရင်း ဖက်ကြ
ဖျတ်လတ်နေပြန်၏။

“ဘာဆုတွေတောင်းလဲ ကိုကို”
ဘုရားပန်းကပ်ပြီး ဝတ်ပြုပြီးသောအခါ အာရုံခံတန်

ဆောင်းဆီမှာ ထိုင်ဖို့ သင်မြင့်ဝေ ပြောသည်။
သင်မြင့်ဝေအလိုအတိုင်း လိုက်လံမြူနေရင်းကပင်

စန္ဒာငြိမ်းအား သတိတရဖြစ်နေမိသည်။
“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး . . . ညီမလေးရော

ဘာဆုတွေတောင်းလဲ”
“သင်ကတော့လေ ကိုယ်ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့

သူနဲ့ ရာသက်ပန်နေရပါစေလို့ ဆုတောင်း
တယ်”

သင်မြင့်ဝေစကားတွေက အတော်လေးထူးဆန်း
နေ၏။

ချင်ခင်နှစ်သက်သူရှိနေပြီးသား၊ မကြာခင်လပိုင်းမှာပင်
လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲလေ။

“ဒီဆုက မတောင်းလည်းပြည့်မှာပဲ မဟုတ်
လား၊ ဇေယျာနဲ့ညီမလေးတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့
က သိပ်ဝေးတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“လူတစ်ယောက်ကြောင့် မှတ်မထင်ဘဲ ချစ်
တတ်သွားတာနဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်
ရမှာကို ရွေးကြေးဆိုရင် ကိုကို ဘာကိုရွေး
မလဲ”

သင်မြင့်ဝေစကားက ရှင်းသလိုလိုနှင့် ခေါင်းထဲမှာ
ရှုပ် ထွေးသွားရသည်။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရခြင်းလောက်
ဘဝမှာ နေပျော်စရာကောင်းတာ ရှိဦးမလား
ညီမလေး”

“ဇေယျာကို အခြေအနေတွေအရ လက်ထပ်
ရမှာဖြစ်ပေမယ့် တကယ်ချစ်ရဲ့လားလို့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိရင် ရူးချင်တယ် ကိုကို”

“ညီမလေး ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီ
စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ”

“ဇေယျာကို သံယောဇဉ်ရှိသလားလို့ မေးရင်
ခေါင်းညိတ်မိမယ်၊ အစတုန်းက ချစ်သလိုလို
ထင်မိပေမယ့် အခုချိန်ကျမှ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ

မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရတာဆိုတာကို အံ့ဩနေ
မလားဟင်”

မကြားဝံ့မနာသာသော စကားမျိုးကို ဘာကြောင့်များ
ပြောရပါလိမ့်။

“ညီမလေး သစ္စာစာရာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ရဲ့ စောင့်စည်းမှုကို နားလည်ရဲ့လား။ ဘာပဲ
ပြောပြော ဇေယျာနဲ့ညီမလေးတို့ ချစ်ခဲ့ကြ
တာပဲ၊ အခု လက်ထပ်တော့မယ်၊ ဒီစကားတွေ
ပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဇေယျာနဲ့ ဘာမှ
မဖြစ်ကြခင်ကတည်းက ဒီစကားကို ညီမလေး
ပြောရမှာလေ”

“အဲဒီတုန်းက ညီမလေး မသိခဲ့ဘဲကိုး၊ အခုချိန်
မှ တွေးမိတာလေ”

“ဇေယျာကြားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ
မယ်၊ ဘာလဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို
များ ညီမလေး စိတ်ယိုင်နေမိလို့များလား”

ဇေယျာနေရာမှနေပြီး ဝင်ခံစားကြည့်တာ အကြိမ်ကြိမ်
ပါပဲ။ ဇေယျာ သွေးအေးသွားမည်စိုး၍ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို
အကောင်အထည်ဖော်အောင် သူကြိုးစားခဲ့သည်။ သွေးအေးနေ
သူက ဇေယျာမဟုတ်ဘဲ သင်္ဃာန်မြင့်ဝေ ဖြစ်နေပြန်သည်လေ။

၁၈။

သူ့ဒုက္ခက မသေးတာတော့ သေချာသည်။ သင်္ဃာန်မြင့်
ဝေ တောင်တောင်မြောက်မြောက်တွေ ဖြစ်ချင်နေ၍ ဖျောင်းဖျာ
ဘာကတစ်မျိုး။

စန္ဒာငြိမ်း၏အချစ်ကို ရဖို့ကြိုးစားနေတာက တစ်မျိုး
ဖြစ်နေ၏။

စန္ဒာငြိမ်းနှင့်အိမ်ကလူတွေကို သွားခေါ်ခါနီးမှ သင်္ဃာန်
မြင့်ဝေက နားပူနားဆာလုပ်သည်။

လာမယ့်စနေနေ့မှာလုပ်မည့် သင်္ဃာန်မြင့်ဝေ၏မွေးနေ့ပွဲ
အတွက် ဆံပင်အလှပြင်ရာသို့ သူ့အား အပါခေါ်၏။

အရင်တစ်ခါ ရုပ်ရှင်ကြည့်တုန်းကလိုပင် မနည်းချော
မောပြီး တစ်ပတ်ရိုက်ထွက်ခဲ့ရပြန်၏။

“ကိုထွေး . . . ဖုန်းမြည်နေတယ်လေ”

အလှူအိမ်မှာ လူကြီးတွေနှင့် စကားကောင်းနေတုန်းမှာပင် သူ့ဟန်းဖုန်းက ထမြည်တော့သည်။

ဖုန်းမြည်သံကြားသော်လည်း မကိုင်ရဲ လက်တွန့်နေခဲ့ဖူးမှာပင် စန္ဒာငြိမ်းက သတိပေး၏။

လူကြီးတွေနှင့် စကားပြတ်ပြီး ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ရ၏။

“ကိုကို . . . ဘာလို့အကြာကြီးနေမှ ဖုန်းကိုင်ရတာလဲ”

“ဒီမှာ လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောနေလို့ ညီမလေး”

“ကိုကိုတို့ရဲ့ အစည်းအဝေးကလည်း အရမ်းကို လူသံတွေ ဆူညံနေပါလား၊ အလှူအိမ်ကျနေတာပဲ”

သင်္ဃာတိုက်အကင်းပါးမှုကြောင့်ပင် အသက်ရှူကျင့်သွားရသည်။ ကျန်သည့်လူများက သူ့အား ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိသော်လည်း စန္ဒာငြိမ်းကတော့ သူ့မျက်နှာအပြောင်းအလဲနှင့် စကားသံတွေကို အသေအချာနားစိုက်နေ၏။

“ညီမလေး အလှူမြင်ဆိုင် ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပါပြီ ဆိုင်ကပဲ ဆက်နေတာ ကိုကို”

ကိုကို အလုပ်မအားလည်း အကြိုမခိုင်းတော့ဘူး၊ ဒါပဲနော် ကိုကို”

တမင်သက်သက် နှောင့်ယှက်နေသလား . . . ဟု ထင်မိပြန်သည်။

ဘာမဟုတ်၊ ညာမဟုတ်နှင့် အနေရအထိုင်ရခက်အောင် သင်္ဃာတိုက်ပေ ဖုန်းဖြင့်ဖုန်းလှမ်းပေးသည်။

အလှူအိမ်မှာ စန္ဒာငြိမ်း၏အဖေနှင့်အမေတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သူနှင့်စန္ဒာငြိမ်းတို့ကတော့ တစ်နေရာရာမှာ စကားပြောဖို့ ထွက်လာဖြစ်ကြသည်။

“ကိုထွေး”

“ဘာလဲစန္ဒာ”

“အလှူအိမ်မှာတုန်းက ညီမလေးလို့ ပြောတာ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင်”

သင်္ဃာတိုက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စန္ဒာငြိမ်းအား ပြောမထား ရသေးပေ။

“ကိုထွေးရဲ့ညီမလေးလေ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထားတော့ ကိုထွေးအပေါ် အရမ်းဆိုးတာပဲ၊ အခုလည်း အလှူနဲ့တိုက်နေလို့ သူ့သွားချင်ရာကို လိုက်မပို့ရစကောင်းလားဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းဂျီကျတာလေ”

“ဒါနဲ့ ကိုထွေးပြောတော့ ကိုထွေးညီမလေးက
လက်ထပ်တော့မလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့ ဒီအချိန်
အထိ ကလေးဆန်ချင်နေတုန်းပဲလား”

သူ့ဘဝအကြောင်း၊ သင်္ဃာတင်နှင့် ဝတ်သက်သည်
များကိုတော့ တဖြည်းဖြည်းမှ နားဝင်အောင် ပြောပြမည် . . .
ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

“ပုန်းမြည်ပြန်ပြီ ကိုထွေး”

စိတ်ချလက်ချ အဖြေရဖို့အတွက် ကြိုးစားပြောနေ
စဉ်မှာပင် သူ့ဟန်းပုန်းက မြည်လာပြန်၏။

“ညီမလေးပဲနေမှာ”

ညည်းထွားရှင်းကပင် ပုန်းကိုင်လိုက်ချိန်မှာ စန္ဒာငြိမ်း
မျက်နှာ အရောင်ပြောင်းသွားသည်ကို သတိထားမိသည်။

“ဟဲလို”

“ကိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ညီ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိုကိုအားလား၊ ကိုကိုနဲ့ စကားပြောချင်လို့၊
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဘီယာသေခက်

ရှင်းကနေ လှမ်းဆက်တာ”

ဇေယျာ ပုန်းဆက်ပြီဆိုမှတော့ သင်္ဃာတင်ဝေအကြောင်း
ကို ရင်ဖွင့်ချင်လို့ပဲ ပြစ်ရမည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ကောင်းပြီ ညီ၊ နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာ
ရင် ညီရှိတဲ့နေရာကို၊ ကိုကို ရောက်အောင်
လာခဲ့မယ်၊ သိပ်လည်း အလွန်အကျွံဖြစ်
အောင် သောက်မနေနဲ့ဦးနော်”

သူ့အဖို့မှာတော့ ကိစ္စတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။
အလုပ်ထဲမှာကျပြန်တော့လည်း လူတွေရှေ့မှာမို့ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် စကားမပြောဖြစ်ပြန်။

အခုလို နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ကြုံပြန်တော့လည်း ပုန်း
တွေက တဝှမ်းဝှမ်းမြည်နေပြန်၏။

“အခုဆက်တာ ဘယ်သူလဲ ကိုထွေး”

“ကိုထွေးရဲ့ယောက်ဖလောင်းလေ၊ သူတို့ချင်း
ဘာအဆင်မပြေဖြစ်လို့ ရင်ဖွင့်ချင်နေလဲမှ
မသိတာ”

“ကိုထွေးမှာလည်း ကိုထွေးဒုက္ခနဲ့ ကိုထွေး”

“အဲဒီဒုက္ခတွေထက် ကိုထွေးဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခက
ဖိုကြီးတာပေါ့ စန္ဒာရယ်”

“ဘာဒုက္ခများလဲ”

“ကိုယ့်ချစ်ရတဲ့သူဆီက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေစကားကို ကြားနာခွင့်မရှိသေးတဲ့ ဒုက္ခလေ”

“ပြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုထွေးရယ်၊ ပန်းဆိုတာ သူ့ အချိန်အခါရောက်မှ ပွင့်မှ မွှေးတာ လှတာ လေ ကိုထွေး၊ သိပ်ဆန္ဒစောလွန်းရင် အကြောင့်ကျ များတာပဲ အဖတ်တင်မှာ၊ ပန်းကတော့ အချိန်တန်ရင် ပွင့်မှာပါပဲ၊ ကံပါ ကိုထွေးရယ် စန္ဒာ့ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေး၊ ကိုထွေးမှာ ကိစ္စရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

အလိုက်သိတတ်တာလား၊ သူ့အပေါ် စိတ်ကုန်သွားခြင်းများလား . . . ဟု ဝေခွဲမရခြင်းများစွာဖြင့် စန္ဒာ့ငြိမ်းနှင့် လမ်းခွဲ ခွဲရပြန်တော့၏။

ဇေယျာရှိရာသို့ သူ့ရောက်သွားချိန်မှာတော့ အတော်လေး ဇေယျာမူးနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ညီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ပြောရမှာ ရင်နာတယ် ကိုကိုရာ”

“ဘာလဲ ညီမလေးနဲ့ စကားများကြပြန်ပြီလား၊ ဘာပဲပြောပြော ညီရာ၊ သူ့အနွံတာကို ညီလည်း ခံရသလို၊ ကိုကိုလည်း ခံခဲ့ကြရတာပဲ၊ အခုချိန် ရောက်မှတော့ စိတ်အမှတ်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့ မလဲ ညီရာ”

ဇေယျာစိတ်ကို သိနေသလို၊ သင်္ဇင်မြင့်ဝေအပေါ် ဘယ်လောက်ထိ မြတ်နိုးမှန်းကိုလည်း သူသိနေ၏။

သင်္ဇင်မြင့်ဝေကတော့ ပတ်သက်ရာ၊ အနိုင်ကျင့်ရရာ သူများကို ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ လျစ်လျူရှုတတ်သည်လေ။

“သူ့ကိုစိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ သူ့စကားတွေ၊ သူ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ညီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာပါ”

“ဘာတွေဖြစ်ကြလို့လဲ ညီ”

“ကိုကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ သူနဲ့ညီတို့ မင်္ဂလာပွဲက သူ့မွေးနေ့ပွဲလောက် စိတ်စင်စားစရာ မကောင်းဘူးတဲ့၊ အရေးတကြီးကိစ္စလို့ မသတ်မှတ်နိုင်ဘူးတဲ့လေ၊ မွေးနေ့ပွဲဆိုတာ မသေမချင်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပလို့ရတဲ့ကိစ္စပဲ ကိုကို၊ မင်္ဂလာဆိုတာ သူနဲ့ညီတို့နှစ်ယောက် စလုံးအတွက် တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲ ဆောင်ခွင့်ရကြမယ့် အခွင့်အရေးပဲလေ”

“ကဲပါ ညီရယ် . . . သူ စကားပြောမတတ်တာ၊ အနိုင်ယူချင်တာလို့ သဘောထားလိုက်စမ်းပါ။ ညီမလေးကို ညီက အရမ်းချစ်တာ မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော်က အရမ်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်ပါ ကိုကိုရာ၊ ကိုကိုညီမကသာ ညီကို တကယ်များ ချစ်ခဲ့ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်မိတယ် ကိုကို၊ သူ ဘာကြောင့်များ ဒီမင်္ဂလာပွဲ ကိစ္စကို စိတ်ဝင်တစား မရှိရတာလဲ ကိုကိုရာ”

ဘက်မလိုက်ဘဲပြောရပါလျှင် ဇေယျာစကားတွေကို သူ ထောက်ခံချင်နေမိ၏။

အခုအခြေအနေရောက်ခဲ့ပြီးမှတော့ စိတ်ထဲရှိသည့် အတိုင်း သူပြောလို့ မဖြစ်ပေ။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေကိုယ်တိုင်က စိစဉ်ပြီးနေသော မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း အပျက်စီးခံလို့ မဖြစ်ပေ။

“ညီ အတွေးလွန်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီကိစ္စအထိ ဖြစ်စရာ မလိုဘူး ညီ၊ ညီမလေးကလည်း ညီကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ပါ မလား၊ သူ ကလေးဆန်တာကို ညီလည်းသိရဲ့ သားနဲ့ ကိုကို တို့ ပြန်ကြရအောင် ညီ”

သူ့စကားကိုတော့ အရင်ကတည်းက ဇေယျာ နားထောင်နေကျဖြစ်၏။

လက်ကျန်ခွက်ကို မော့ချပြီးသည်နှင့် သူ့အရင် ထိုင်ရာမှ ဇေယျာ အရင်ထသည်။

ဇေယျာကို တွဲရင်းကပင် ရင်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်ရသေးသည့်လေ . . . ။

၁၉။

သင်္ဃာတော်တော်တော် သူမ၏ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်မြောက်
မွေးနေ့ပွဲကို ထုံးစံအတိုင်း ကျင်းပခဲ့၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူ့မှာလည်း နိုင်ငံခြားသား
နည့်သည်များကို ထမင်းလိုက်ကျွေးဖို့ကိစ္စနှင့် တည့်တည့်တိုးနေ
၏။

“ကိုကိုက အမြဲအလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ၊ သင့် မွေး
နေ့ပွဲကိုတော့ အမိပြန်လာနော်၊ ကိုကိုကို
အထူးနည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
ရမယ်”

ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်စကားပြောနေစဉ်မှာပင် သူ့ ဟန်းဖုန်းမြည်လာလေ၏။

“ကိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“ဒီမှာ လူတွေစုံနေပြီ ကိုကို၊ ကိုကိုကိစ္စတွေ မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပြီ ညီမလေး၊ အခုပဲ ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကို ထွက်လာဖို့ လုပ်နေတာ”

“မြန်မြန်လာနော် ကိုကို၊ သင်္ဃန်းနေပွဲမှာ မပါလို့ပြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုက သင်္ဃန်းရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

ပြောချင်ရာတွေကို အဆက်အစပ်မဲ့ ပြောသွားပြီး ဖုန်းချလိုက်လေ၏။

အထူးဧည့်သည်ကိစ္စကိုပင် မမေးရလိုက်ပေ။

သူကလည်း မွေးနေ့ပွဲကို အမြန်ရောက်ချင်နေ၏။

သူ့ကား ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကတည်းကပင် ဧည့်ခံပွဲ၏ တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားမှုကို မြင်နေရ၏။

သူ့ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဇေယျာက ရောက်လာသည်။

“ကိုကို့အလားကို စောင့်နေတာ၊ ကိုကိုရောက်လာမှ မွေးနေ့ကိတ်ကို လှီးမှာတဲ့ ကိုကို”

ဇေယျာအသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရတာ ဘာထူးခြားမှုမှ ဖြစ်မနေ။

သင်္ဃန်းမြင့်ဝေ ပြောထားခဲ့သော အထူးဧည့်သည်ဆိုသူများ ဧည့်ခံပွဲအတွင်းမှာ ရှိနေမည်လားမသိ။

သူ့ရောက်လာမှ လူဘုံအလယ်မှာ ပွဲထုတ်ပြပွဲများ သင်္ဃန်းမြင့်ဝေ စီစဉ်ထားလေသည်လား။

“ဧည့်သည်တွေ အပေါင်းအသင်းတွေတော့ တော်တော်စုံနေမှာပေါ့နော် ဇေယျာ”

“စုံသလောက်ပါပဲ ကိုကို၊ ကိုကိုရောက်အလာကို အားလုံးက စောင့်နေကြရတာ”

“ဒီနှစ်မွေးနေ့ပွဲက အရမ်းထူးခြားနေပါလား ဇေယျာ၊ ဘယ်အုန်းကမှ ကိုကိုကို အရေးတယူ လုပ်လေ့မရှိတဲ့ ညီမလေးက ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်နေသလဲ မသိဘူးနော်”

လေယျာအမှုအရာတွေကတော့ တကယ့်ကို ရိုးစင်းနေ
သည်။ ပြဿနာဖြစ်မည့် အရိပ်အယောင်တို့ကို လေယျာ ကြိုမသိ
လား။

“ညီတို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်က ကိုကို
အပေါ် အမြင်ကြည်လင်လာတာပဲနေမှာပေါ့။
ကိုကိုစေတနာနဲ့ မေတ္တာတွေကို သူ နားလည်
လာပြီး အရေးတယူလုပ်ပြတာပေါ့ ကိုကိုရာ”

သင်မြင့်ဝေပြောခဲ့သော အထူးနည်းသည်ဆိုသည်
စကားကိုသာ မကြားရပါက လေယျာကောက်ချက်ချသလိုမျိုး
အပြည့်အဝ ခံစားမိမှာ သေချာသည်။

အခုတော့ စိတ်တထင့်ထင့် လူ့ဘုံအလယ်သို့ဝင်ရောက်

လာခဲ့ရ၏။

“ကိုကိုရောက်လာပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ နှစ်ဆယ့်
လေးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲကို ပျော်ပျော်ပါးပါး
နဲ့ စတင်လိုက်ကြရအောင်”

လက်ခုပ်သံတွေ ညံ့သွားသလို၊ မွေးနေ့ကိတ်လှီးပြတ်ဖို့
စားကို သင်မြင့်ဝေ ကောက်ကိုင်လိုက်လေ၏။

သင်မြင့်ဝေအနားမှာ ရပ်နေသောသူနှင့် အကြည့်
ချင်း ဆုံဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးစလုံး အံ့ဩသင့်နေကြပြီး ဘာစကားမှ မပြောဆို
နိုင်ကြတော့ပေ။

ဒါဆိုရင်တော့ သင်မြင့်ဝေ ပြောခဲ့သော အထူး
နည်းသည်ဆိုသည်မှာ စန္ဒာငြိမ်းပင် ဖြစ်ရတော့မည်လေ။

“ကိုကိုကို ညီမလေးရဲ့ အထူးနည်းသည်နဲ့ မိတ်
ဆက်ပေးပါမယ်။ သူက ညီမလေးရဲ့ အခင်ဆုံး
အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း စန္ဒာငြိမ်းတဲ့ ကိုကို၊
စန္ဒာ . . . ဒါက သင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
မွေးစား ကိုကိုပဲလေ”

သူ့ရော စန္ဒာငြိမ်းပါ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ
သလောက်ဖြစ်နေကြရ၏။

စန္ဒာငြိမ်းက သင်မြင့်ဝေရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတဲ့။
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်တွေ ဆွဲအစွာဖြင့် အလိုက်
အထိုက် အသိအမှတ်ပြုကြသော်လည်း မေးခွန်းတွေကတော့
ခေါင်းထဲမှာ ကိုယ်စီရှိနေကြသည်လေ။

“... လွန်ခဲ့တဲ့ သင်္ဃန်းရဲ့ ခုနစ်နှစ်မွေးနေ့ တုန်းက ကိုကိုထွေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင် အဖြစ်နဲ့ ဒယ်ဒီက ပေးခဲ့တာလေ၊ အခု ကြည့် စမ်းပါဦး... ကာယကံရှင်ကိုကိုကိုယ်တိုင် မထင်ထားတဲ့ အခြေအနေတွေကို ရောက်နေ ခဲ့ပြီ”

ဒီလိုမိတ်ဆက်စကားတွေအထိကတော့ သာမန်မျှသာ ဖြစ်နေသေး၏။

သိကျွမ်းရင်းနှီးပြီးသားတွေကို ဖုံးဖိထားကြရင်းကပင် သူ့ရော စန္ဒာငြိမ်းပါ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရ၏။

“သိလား စန္ဒာ... အဲဒီတုန်းက ဒီမြက်ခင်းပေါ် မှာ သင်္ဃန်းရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးက သင်္ဃန်းခိုင်းတာအားလုံး လုပ်ပြခဲ့ရတာ၊ ဘယ်လို မျိုးတွေ လုပ်ခိုင်းခဲ့သလဲဆိုတော့ ဒီမြက်ခင်း ပေါ်မှာ ဒိုက်ထိုးပြခိုင်း၊ ကင်းမြီးကောက် ထောင်ပြခိုင်းခဲ့တာလေ၊ ကိုကိုက ဒိုက်ထိုးတာ ရော၊ ကင်းမြီးကောက်ထောင်တာပါ အရမ်း ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ စန္ဒာရယ်၊ အခုချိန်မှာ တော့ အောင်မြင်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုများ လုပ်ပြခိုင်းလိုက်

ရရင် ဘယ်လောက်အရသာ ရှိ လိုက်မလဲ နော်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ သင်္ဃန်းက မခိုင်းရက်ပါဘူး၊ သင်္ဃန်းခိုင်းမယ်ဆိုရင်တော့ သင်္ဃန်းမွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် အပိုင်ရထား တဲ့ ကိုကိုက မငြင်းဆဲလုပ်ပြမှာ၊ အဲဒီလောက် ထိ သင်္ဃန်းက အနိုင်ရထားတာလေ”

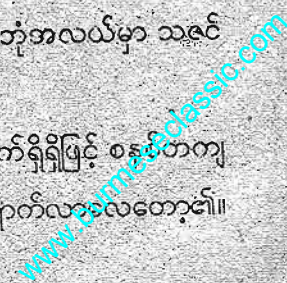
မြောင်စရာနောက်စရာအဖြစ် ပြောနေပေမယ့် သင်္ဃန်း ဖြင့်ဝေ၏ စကားတွေက အတော်လေး တာသွား၏။

စန္ဒာငြိမ်းကတော့ ဘယ်လိုခံစားနေရမည်မသိပေ။ ကာယကံရှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နေရာမှ ထွက်ပြေးချင် စိတ်တွေ ပေါက်နေတော့၏။

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့... မစန္ဒာငြိမ်းရေ မစန္ဒာငြိမ်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ဘယ်လောက်ဆိုး တယ်ဆိုတာကို လက်တွေ့မြင်ပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုကိုကိုတောင် အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို့ သဘောထား ဆက်ဆံနေခဲ့တာလေ”

ဇေယျာကတော့ ဖြူစင်စွာပင် လူဘုံအလယ်မှာ သင်္ဃန်း မြင့်ဝေအား ချီးကျူးပြနေသေး၏။

သင်္ဃန်းမြင့်ဝေကတော့ ဦးတည်ချက်ရှိရှိဖြင့် စန္ဒာစိတ်ကျ ပြင်ဆင်ပြီး သူ့နှင့်စန္ဒာငြိမ်းတို့ကြားကို ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

“ဒိုက်ထိုးပြတာက အသေးအမွှားပဲ၊ ငယ်ငယ်
ကတည်းက သင်စီးတဲ့ ဖိနပ်တွေအားလုံးကို
စနစ်တကျဖြစ်အောင် သုတ်သင်ထိန်းသိမ်း
ပေးရတာပဲ၊ ကိုကိုမေတ္တာ စေတနာတွေကို
မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်ကျမှ
အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားတတ်ရမှန်း သိလာခဲ့
ရတာလေ”

အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် ပို့ပေးပြီးမှ ရိုက်ချပစ်လိုက်တာ
မှ ခံသာသေးသည် . . . ဟု ဆိုရပေမည်။

အခုတော့ အနိမ့်ဆုံးရောက်အောင် ရိုက်ချပြီးမှ မဆို
သလောက်လေးနှင့် နှစ်သိမ့်ပြနေ၏။

ဇေယျာသည်ပင် နေရင်းထိုင်ရင်းက အားနာစိတ်ဖြင့်
မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်လာရတော့၏။

သင်မြင့်ဝေ၏ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ
ကတော့ တော်တော်လေးကို အကျဉ်းတန်မှုများနှင့် အဆုံးသတ်
သွားလေတော့၏။

ညှိခံပွဲပြီးသွားခဲ့ပေမယ့် သူနှင့် ဇေယျာတို့၏ ယမကာ
ဝိုင်းကတော့ မိုးတလင်းနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

စန္ဒာငြိမ်း ဘယ်လိုပြန်သွားသည်ကိုပင် ပြန်စဉ်းစားလို့
မမှတ်မိတော့ပေ။

ဇေယျာနှင့်တော့ စကားတွေ တော်တော်ပြောဖြစ်ခဲ့
သည်။

သင်မြင့်ဝေ၏ စကားတွေကို ဇေယျာလည်း မကျွေး
နပ်။ နောက်သလိုလို အပျော်အပျက် ပြောသော်လည်း သူ့ရုဏ်
သိက္ခာကို ထိပါးစေသည် . . . ဟု ဇေယျာ ဝေဖန်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့လည်း စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်သည်များကိုလည်း အတော်လေး စုံစုံလင်လင် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

သူနှင့်စန္ဒာငြိမ်းတို့ ပတ်သက်ခဲ့ခြင်းကိုတော့ ဇေယျာအား အသိမပေးဖြစ်ပေ။

“ဆရာ မလာတော့ဘူးတောင် ထင်နေကြတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်ရာထ အရမ်းကို နောက်ကျသွားတာ”

ကုမ္ပဏီသို့ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် သူ့အောက်ဝန်ထမ်းလေးက ခရီးဦးကြိုပြုရင်း ပြောလာသည်။

အခန်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် စန္ဒာငြိမ်း၏အရိပ်အယောင်ကို မမြင်တွေ့ရပေ။

အလိုက်သိသော ဝန်ထမ်းလေးက သူ မမေးဘဲ စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်သည်များကို ပြောပြ၏။

“စောစောကတင် မစန္ဒာငြိမ်း ပုန်းလှမ်းဆက်တယ်ဆရာ၊ ဆရာဟန်းဖုန်းက ပိတ်ထားတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သူ ဘာပြောတာလဲ”

“သူ ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့ အလုပ်မဆင်းနိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ ဆရာ”

အိပ်ရေးပျက်မှုရော၊ အရက်အရှိန်ရော ပေါင်းရုံမက

စိတ်ဖိစီးမှုများကြောင့်ပင် သူ ခေါင်းနောက်ချင်နေ၏။

ဝန်ထမ်းကောင်လေး ပြန်ထွက်သွားတော့ သူ့ဟန်းဖုန်းကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

စန္ဒာငြိမ်းတစ်ယောက်လည်း သင်္ဃင်မြင့်ဝေ၏ စကားလုံးတွေ၊ အပြုအမူတွေကြောင့် ညတုန်းက အိပ်ရခဲ့မည် မထင်ပေ။

ဇေယျာစကားတွေ၊ သူ့ကြံ့ခွဲခြင်းတွေနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်ပြီး သင်္ဃင်မြင့်ဝေ၏ သွေးရိုးသားရိုး မဆန်မှုများကို တွေးမရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ဟန်းဖုန်းမြည်လာသောကြောင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုထွေးလား”

“ဟုတ်တယ် စန္ဒာ၊ စန္ဒာ နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဆိုပါတော့ ကိုထွေး၊ ကိုထွေးအားရင် ထွက်ခဲ့ပါလား၊ ကိုထွေးနဲ့စန္ဒာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်၊ အပြင်တစ်နေရာရာမှာပဲ ပြောကြတာမျိုး၊ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်ကအင်္ဂါထောင့်နားမှာ စန္ဒာစောင့်နေမယ်”

“ကောင်းပြီ စန္ဒာ၊ ကိုထွေးကလည်း စန္ဒာနဲ့ စကားတွေ ပြောချင်နေတာ၊ ကိုထွေး အခုချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့ပါမယ်”

စန္ဒာငြိမ်းနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး အပြင်ထွက်ကြီးစားလိုက်သည်။

သူ့ဟန်းဖုန်းကို ရုံးခန်းမှာထားခဲ့သလို ကားကိုလည်း ယူ မသွားခဲ့ပေ။ သူ့ဘယ်ကို သွားမည်ဆိုတာကိုလည်း ကုမ္ပဏီမှ လူတွေကို မပြောထားခဲ့ပေ။

အငှားကားတစ်စီးကို တားပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ထွက်လာဖြစ်သည်။

“မနေ့ညက ကိုထွေးကို တွေ့လိုက်ရတော့ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်၊ ကိုထွေးမှာ ညီမလေး ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားပေမယ့် သင်္ဇင်မှာ အစ်ကိုရှိတယ်ဆိုတာကို စန္ဒာ တကယ်မသိခဲ့ဘူး၊ သင်္ဇင်ကို တစ်ဦးတည်းသော သမီးအနေနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တာပါ ကိုထွေး”

သူ့အဖို့မှာလည်း သူ့ဘဝအကြောင်းစုံကို ကြိုမပြောထားခဲ့၍ တာဝန်မကင်း . . . ဟု ခံစားမိပြန်၏။

“တကယ်တော့ ကိုထွေးဘဝဟာ သင်္ဇင်မြိုင်ဝေပြောခဲ့သလိုပဲ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ သာမန်

ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားမျိုးရိုးကပါ။ မိခင်နဲ့ဖခင်တို့ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားကြလို့ ဒယ်ဒီဦးမြိုင်ဝေက မွေးစားခဲ့တာပါ။ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်ခဲ့တာကလည်း ဒယ်ဒီဦးမြိုင်ဝေနဲ့ သင်္ဇင်မြိုင်ဝေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးမကင်းပါဘူး စန္ဒာ”

“အဲဒီကိစ္စတွေအတွက် ကိုထွေး အားငယ်နေတာလားဟင်”

စာနာနှစ်သိမ့် နားလည်တတ်သော ချစ်သူ၏ စကားကြောင့်ပင် စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ ပြေပျောက်သွားတော့သည်။

“တကယ်ဆို ကိုထွေးရဲ့ ဘဝမှန်ကို အစောကြီးကတည်းက စန္ဒာသိအောင် ကြိုပြောထားသင့်တယ်၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြောဖို့တော့ စဉ်းစားပြီးသားပါ”

“အဲဒီကိစ္စတွေအတွက် ကိုထွေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အားလုံးကို စနစ်တကျနဲ့စီစဉ်ခဲ့တဲ့ သင်္ဇင်မြိုင်ဝေမှာသာ အပြစ်ရှိတာပါ။ ညတုန်းက အရမ်းဝမ်းနည်းပြီး ခံပြင်းခဲ့ရတာ၊ သူ ဒီလောက်ထိတော့ ကိုထွေးအပေါ်ရော၊ စန္ဒာ

အပေါ်ကိုပါ အနိုင်မယူသင့်ပါဘူး”

“စန္ဒာနဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာကို ကိုထွေး တကယ် မသိခဲ့တာ အခုတော့ အားလုံးဟာ စဉ်းစား စရာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“ကိုထွေးရော စန္ဒာပါ မသိခဲ့ကြတာ၊ သင်္ဇင်က တော့ ခပ်စောစောကတည်းက ကိုထွေးနဲ့စန္ဒာ တို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို သိခဲ့သလို ကိစ္စတော် တော်များများကိုလည်း ကြိုသိနေခဲ့တာပဲ ကိုထွေး”

စန္ဒာငြိမ်း ပြောလိုက်မှပင် ပိုပြီးတွေးစရာတွေ ဖြစ်နေ တော့၏။

ဒါဆိုရင်တော့ သင်္ဇင်မြင့်ဝေမှာ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီး မားမား ရှိနေခဲ့တာ သေချာနေပြီပဲ။

“ဘယ်လို စန္ဒာ . . . သူက ကြိုသိနေတာ၊ ပြီး တော့ ကိုထွေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စတွေ့ကတည်း က စန္ဒာစိတ်ခံစားမှုတွေအားလုံးကိုလည်း သူ သိနေခဲ့တယ်၊ စန္ဒာကလည်း ပြောပြဖြစ်ခဲ့

တယ်လေ၊ ကိုထွေး ချစ်ရေးမဆိုခင်ကရော၊ ချစ်ရေးဆိုပြီးမှရော စန္ဒာတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သူ သိနေခဲ့တာလေ”

စန္ဒာငြိမ်းပြောမှပင် ကျန်ခဲ့သောကိစ္စရပ်များတွင် သင်္ဇင် မြင့်ဝေ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သည်များကို ဆက်စပ်ယူလို့ ရသွားတော့ သည်။

“ဟုတ်ပြီ . . . စန္ဒာ မှတ်မိသေးလား၊ ကိုထွေး တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်တုန်းကလေ၊ ဘုရားပေါ်မှာ ဖုန်းလှမ်းဆက်ခေါ်တာ ဒယ်ဒီလို့ ကိုထွေး ညာခဲ့မိတယ်၊ တကယ်တော့ သင်္ဇင်မြင့်ဝေ ဆက်တာပဲ၊ ကိုထွေးတို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမှာကို သူသိနေခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ စန္ဒာကလည်း ကိုထွေးနဲ့ပတ် သက်တာတွေကို သဘောရိုးနဲ့ ပြောပြခဲ့မိ တယ်၊ စန္ဒာထင်တာ သေချာသလောက်ပဲ၊ ကိုထွေးကျောင်းကို ဝင်ခေါ်တဲ့နေ့တုန်းက သင်္ဇင်မြင့်ဝေ မြင်သွား တွေ့သွားတာ ဖြစ်ရ မယ်”

“ဒါကြောင့်ကိုး၊ အဲဒီနေ့က အဲဒီရုံမှာပဲ သုံးနာရီ ခွဲပွဲကို ကိုထွေး လိုက်ပြပေးရတယ်လေ၊ ဒါဆို

သိသိကြီးနဲ့ သခင် တမင်လုပ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွေး၊ စန္ဒာက ကိုထွေးအပေါ် အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး ကြင်နာမှုတွေအကြောင်းကို သူ့သိရတော့ သူ့ရဲ့ မုဒိတာပွားနိုင်မှုက လိုက် နှောင့်ယှက်တာပဲနေမှာပေါ့”

“ဒါဆို စန္ဒာတို့အမျိုး အလှူသွားခဲ့တုန်း ကလည်း ကိုထွေးတို့ အတူသွားတာ သူ့သိနေ မှာပေါ့”

စန္ဒာငြိမ်း ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

သူ့အနေနှင့် ညတုန်းက ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ခြင်းတွေကို အသေ

အချာ ကောက်ချက်ချသွားလို့ ရသွားခဲ့၏။

“ညီမလေးက ကိုထွေး ထင်ထားတာထက် ကြောက်ဖို့ ကောင်းနေပါလား၊ ကိုထွေးကို ဘာ ကြောင့်များ ကာလစာစလျှောက်လုံး အာယာတ ကြီးနေပါလိမ့်”

“အရင်အချိန် အရင်အဖြစ်အပျက်တွေ တုန်းက အာယာတ၊ တရားက အဓိက၊ ကျရင် ကျလိမ့်မယ် ကိုထွေး၊ စန္ဒာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ မှာတော့ ကိုထွေး တွေးမိတာထက် ပိုတဲ့ကိစ္စ တွေပါ၊ ပါနေတယ်”

စန္ဒာငြိမ်း၏စကားက အထူးအဆန်း။

သခင်မြင့်ဝေက ဘာတွေများ သူ့အပေါ် အငြိုးကြီးနေ ပါလိမ့်။

“ဘာကိစ္စတွေလဲ စန္ဒာ၊ ကိုထွေး မသိရဘူး လား၊ စန္ဒာကိုတော့ သူပြောပြမှာပေါ့”

“ပြောပြတာပေါ့ ကိုထွေးရာ၊ ကိုဇေယျာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ရှိပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင် တစား မဖြစ်သလဲလို့ ကိုထွေးသိလား၊ ဇေယျာ ကို သူ အရင်ကတည်းက တကယ်မချစ်ခဲ့လို့ပဲ၊ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူ ချစ်နေ သံယောဇဉ်ဖြစ် နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက် ရတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ကိုထွေး ကိုယ်တိုင်ပဲ၊ သူက ကိုထွေးကို နာမည်တပ် မပြောခဲ့ပေမယ့် ကိုထွေးနဲ့ ဆုံကြတဲ့အခါမှာ တော့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စန္ဒာ နားလည် လိုက်ရတယ်လေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီစကားက သူပြောခဲ့အောင် ဆိုရင်တောင်မှ ကိုထွေးနဲ့စန္ဒာတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ပျက်ရာပျက်စီးကြောင်းဖြစ်အောင် လိမ်လည် ပြီး ပြောခဲ့တာပဲ”

“လိမ်ပဲပြောဖြော၊ အဟုတ်ပဲပြောပြော ကိုထွေး၊ ဒီကိစ္စကို စန္ဒာအရမ်းသိချင်တယ်၊ သင်မြင့်ဝေ ကိုယ်တိုင်ကတကယ်စိတ် ပြောင်း ပြီး ချစ်သွားခဲ့တာဆိုရင်ရော ကိုထွေး ဘယ်လို ဖြေမလဲဟင်”

ဇာတ်လမ်းကတော့ ရှင်းလေ ပိုရှုပ်လာလေဖြစ်၏။ အတော်လေးခိမ်မွေ့သော တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်

နေရလေ၏။

သူ့သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောပြ လိုက်မိသည်။

“ရှင်းပါတယ် စန္ဒာ၊ ကိုထွေးက ညီမလေး အပေါ်မှာ တကယ့်ညီမလေးတစ်ယောက် လိုပဲ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက အနွံတာခံခဲ့တာ ပါ။ ကိုထွေး စိတ်ထဲမှာ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ကိုထွေးချစ်တာဟာ စန္ဒာပဲ၊ ကိုထွေး အထဲမှာ အလိုအပ်ဆုံးသူဟာ

လည်း . . . စန္ဒာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေ တာပါ”

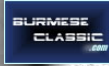
“ကောင်းပြီ ကိုထွေး၊ သင်မြင့်ဝေသာ စန္ဒာ တို့နှစ်ယောက်ကြားထဲကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဝင်မလာ ဖြစ်ဘူးဆိုရင် စန္ဒာအပြေကို ကြားရဖို့ အချိန် ထပ်စောင့်ရင် စောင့်နေရလိမ့်မယ်၊ ကိုထွေးနဲ့ စန္ဒာက အခုမှဆိုကြရတယ်ဆိုပေမယ့် ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် ကိုကိုထွေးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုကိုထွေးရဲ့ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် သုံးပါးစလုံးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ သူပါ။ စန္ဒာ ကိုထွေးကို ချစ်ပါတယ်၊ သင် မြင့်ဝေ ဘယ်လိုပဲ တားဆီးတားဆီး ကိုထွေး ဟာ စန္ဒာအတွက်ပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

ဘာပြဿနာမှ ရှိမနေခဲ့ရင်တော့ အတော်ပျော်စရာ ကောင်းမှာ သေချာ၏။ စိတ်လွတ်လပ်မှုတွေ မရှိသည့်အခြေ အနေမှာပင် သူ့ပျော်ရွှင်ခြင်းက အမည်တပ်လို့ မရနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

အပိုင်း (၈၈)

တကယ်တမ်းပြန်တွေးကြည့်ရင်တော့ ရင်ဖိုရကောင်း
ခဲ့တာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

စန္ဒာငြိမ်းထံမှ အဖြေရပြီး နေ့မကူးခင်မှာပင် သင်္ဇင်မြင့်
ဝေနှင့် ဆုံဖြစ်ကြ၏။

သူက ပေါက်ကွဲသလို၊ သင်္ဇင်မြင့်ဝေကလည်း ပေါက်ကွဲ
ထွက်ကုန်ကြ၏။

သင်္ဇင်မြင့်ဝေ စိတ်ခံစားမှုကို နားလည်ပြီး ကြောက်ရွံ့
လာသောကြောင့် သူ သွေးအေးအေး ဆုံးဖြတ်ရတော့၏။

သင်္ဇင်မြင့်ဝေ ဖြစ်စေချင်သော ဘဝမျိုးကို သူ လုံးဝ
မပေးဆပ်နိုင်ပေ။

ပထမဆုံး သူ့ချစ်သူ စန္ဒာငြိမ်း၏မျက်နှာကို ထောက်
ထားရမည်။

ဒုတိယ ထောက်ထားရမည်က ဒယ်ဒီဦးမြင့်ဝေပင်။

ဟတိယမြောက်လူကတော့ သင်္ဃင်မြင့်ဝေကို တကယ် မြတ်နိုးခဲ့သော လက်ထပ်ဖွဲ့ ပြင်ဆင်ပြီးနေခဲ့သော ဇေယျာပင် ဖြစ်လေ၏။

သူ့အပါအဝင် . . . အားလုံးအတွက် သင်္ဃင်မြင့်ဝေ တစ် ယောက်တည်းကို မသနားသင့် . . . ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ပင် အားလုံးမသိအောင် စန္ဒာ ငြိမ်းကို တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီး သူ့မွေးရပ်မြေရွာလေးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုထွေး သက်ရောသက်သာရဲ့လား။ လာ ကြည့်တဲ့ ဆရာဝန်ကတော့ ကျောင်းဖွင့်ပွဲကို မလိုက်ခိုင်းဘူး”

“ကိုထွေး လိုက်ချင်တယ် စန္ဒာ၊ ဒီကျောင်းက မူလတန်းတုန်းက ကိုထွေးနေခဲ့တဲ့ကျောင်း လေ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုထွေး စုထားတဲ့ပိုက်ဆံ တွေနဲ့ ပြန်ပြင်ဆောက်ပေးဖို့ ဖြစ်ခဲ့တာ”

ပြောရရင်တော့ သူ့နှင့်စန္ဒာငြိမ်းတို့၏ ဟန်းနီးမွန်းခရီးက လုံးဝပြည့်စုံခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

သူ့ဇာတိရွာလေးမှာ နေရေးထိုင်ရေး အခက်အခဲရှိ သောကြောင့် ရွာနှင့်အလှမ်းဝေးသော မြို့ပေါ်တည်းခိုခန်းမှာပင် သူနှင့် စန္ဒာငြိမ်းတို့ တည်းခိုခဲ့ကြ၏။

တည်းခိုခန်းကို ရောက်သည်နှင့် သူ စိတ်လျှော့လိုက်လို့ လားမသိ . . . လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် အပြင်းဖျားတော့ သည်။

“ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ ကိုထွေး၊ ကိုထွေး ဒီမှာပဲ နားနားနေနေ နေခဲ့ပါ။ ကိုထွေးနဲ့ စန္ဒာ တို့က နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ပဲဆို၊ စန္ဒာ ဒီပွဲကို တက်ကတည်းက ကိုထွေးကိုယ်တိုင် တက်သလို ပဲပေါ့ ကိုထွေးရယ်”

လိုက်ချင်စိတ်သာ ရှိသော်လည်း အဖျားဝက်ကြောင့် သူ ခေါင်းမထောင်ချင်ခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့နာပြုဆရာမလေး၏ပြုစုစောင့် ရှောက်မှုကိုခံရင်း သူ ကျန်ရစ်နေခဲ့ရသည်။

ဆေးဝါးအရှိန်တွေကြောင့် သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား
ခိုက်မှာ အိပ်မက်မက်လေ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျောင်းသစ်ဖွင့်ပွဲကို သင်္ဃာတင်နေတဲ့
အတူတူ ပဲကြိုးဖြတ်ပြီး ဖွင့်ရသည် . . . ဟု မြင်မက်မိသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ စန္ဒာငြိမ်းကို ရှာမတွေ့ပေ။

သင်္ဃာတင်နေတဲ့ အဝတ်အစားများက သစ်လွင်
တောက်ပနေသော်လည်း မျက်နှာကတော့ အတော်လေး
ညှိုးနွမ်းလို့နေ၏။

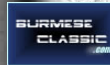
အိပ်မက်ကြောင့်ပင် ကတုန်ကယင်ဖြစ်သောကြောင့်
သူ့နာပြုဆရာမလေးအား ရင်ငြိမ်သွားအောင် ဖျော်ရည်တိုက်ခိုင်း
ရသေး၏။

ကျောင်းဖွင့်ပွဲပြီးသွားလို့ စန္ဒာငြိမ်း ပြန်ရောက်လာသော
အခါမှ သူ့နာပြုဆရာမလေး အနားမှ ထွက်သွား၏။

“အဆင်ပြေရဲ့လား စန္ဒာ၊ ခရီး အရမ်းပန်းလို့
များလား၊ စန္ဒာမျက်နှာလည်း မကောင်းပါ
လား”

သူ့ကို နှိပ်စက်ခဲ့သော အဖျားဝေဒနာက အတော်လေး
တော့ လျော့သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

စန္ဒာငြိမ်း၏လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းကပင် ဘာတွေ
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို စိုးရိမ်စာကြီး မေးလိုက်မိသည်ပဲ။

“ကျောင်းဖွင့်ပွဲက အစစအရာရာ အဆင်ပြေ
ပါတယ် ကိုထွေး၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

စကားဆက်မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် စန္ဒာငြိမ်း

မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ စန္ဒာ”

“မပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ကိုထွေး သက်သာ
တယ်ဆိုရင်တော့ စန္ဒာတို့ ရန်ကုန်ကို အားချင်း
ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ရန်ကုန်ပြန်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ အေး
အေးဆေးဆေးနေမှာလေ၊ ညီမလေးတို့
လက်ထပ်ပွဲနေမှ ရန်ကုန်ပြန်မယ်လို့ စီစဉ်ထား
ပြီးသား မဟုတ်လား စန္ဒာရယ်”

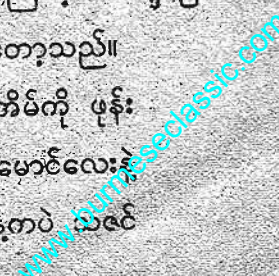
“ပြန်ကြမ့်ဖြစ်မယ် ကိုထွေးရယ်”

“ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ၊ ရန်ကုန်မှာ ဘာတွေဖြစ်
နေလို့လဲ စန္ဒာ”

ဝမ်းနည်းခြင်းဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြောင့်ပင် စန္ဒာငြိမ်း

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ လှိုမ့်ဆင်းလာတော့သည်။

“သိပ်မကြာသေးခင်ကပဲ စန္ဒာအိမ်ကို ဖုန်း
ဆက်ဖြစ်တယ် ကိုထွေး၊ စန္ဒာမောင်လေးနဲ့
စကား ပြောဖြစ်ကြတယ်၊ မနေ့ကပဲ သင်

မြင့်ဝေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆုံးသွားရှာပြီ
တဲ့ ကိုထွေး”

“ဘာရယ် . . . ညီမလေး ဆုံးပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွေး၊ စန္ဒာတို့ ရန်ကုန်ကို
အားချင်းပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

မထင်မှတ်ထားသောအရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ ဒီတစ်ခါ အဖြစ်အပျက်ကတော့ စိတ်မကောင်းစရာပင်။

သူ့ဘဝမှာလည်း လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် မေ့ပျောက်နိုင်
စွမ်း ရှိမည်မဟုတ်သော အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုပါပဲ။

သူတို့ထွက်သွားကြတာကို သင်္ဃင်မြင့်ဝေ သိတာနဲ့ ကား
တစ်စီးကို မောင်းပြီး လိုက်ရှာတာဖြစ်မည်။

သူတို့ရွာလေးမှာ ကျောင်းဆောက်တဲ့ကိစ္စကို သူပြောလို့
ရော၊ စန္ဒာငြိမ်း ပြောပြလို့ပါ သင်္ဃင်မြင့်ဝေ သိထားသည်ပဲ။

သူနဲ့စန္ဒာငြိမ်းတို့ အိမ်ရွာလေးကို သွားကြမှာ တွက်ပြီး
နောက်က လိုက်တာနေမှာပဲလေ။

ကားကိုကျင်လည်စွာ မမောင်းတတ်။ ပြီးတော့ အဝေး
ပြေးလမ်းရဲ့အထောက် မကျွမ်းလေတော့ ဦးတည်မောင်းလာတဲ့

ကုန်တင်ကားနဲ့ အရှိန်မြင်းစွာ ဝင်ဆောင် ...။

အတွေးတို့က နှလုံးသားကို ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်စေ
တော့သည်။

ဘဝမှာ အချစ်ထက်အရေးကြီးသော စောင့်စီးခြင်းဖြင့်
ထိန်းချုပ်ကာ အသားသေနေပြီထင်ရတော့ နှလုံးသား၊ အခု
တော့ အဆိပ်လူး မြားအစင်းစင်း ခပြီပဲ။

တစ်စစီပြိုကွဲသွားသည့် နှလုံးသားမှ သွေးစက်တို့ မျက်
ရည်အဖြစ်ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလေပြီ။

စောင့်စည်းခြင်းဟာလည်း အချစ်ပါပဲ...ညီမလေးရယ်။

အားလုံးအားပါး

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)